

МАРГАРЕТ ПАРДЖЕТЪР ГЛАСЪТ НА СЪРЦЕТО

Превод от английски: Красимира Иванова, 1999

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

На шестдесет мили от Лондон Брет Дикин се отказа. Имаше силен снеговалеж, пътищата ставаха все по-опасни и беше по-разумно да отложи пътуването си за сутринта. Валеше още когато тръгваше, но той не очакваше снегът да е толкова обилен в началото на ноември. Ядоса се, че е сбъркал, и напусна магистралата при първия изход. Беше идвал по тия места и въпреки лошото време, скоро откри пътя към селцето. Паркира колата си пред хотела на главната улица и влезе вътре. Дадоха му стая — уютна и чиста — макар и далеч от стандарта, с който беше свикнал. Не отвори и дума за друга, доволен беше и от тази. Вечеря късно и вместо да се мотае из полупразния бар, веднага се прибра в стаята.

На масичката имаше няколко списания. Взе едно и разсеяно го запрелиства. Тъкмо се канеше да го остави, понеже се оказа, че е доста старо, когато погледът му се спря на една снимка в долния край на страницата. В текста към нея се казваше, че Клео, дъщерята на сър Роналд и лейди Делрой, отново е проходила, след като преди дванадесет месеца е била тежко ранена при катастрофа.

Брет Дикин се вгледа в снимката и присви устни. Никога не беше виждал нито чувал за Клео Делрой, но тя му припомни за едно друго момиче — също пострадало при катастрофа, за която отчасти беше отговорен и той. Спомни си също и за самолетната катастрофа, в която загина майка му и за която може би също носеше отговорност. На майка си не можеше да помогне, но за Ив Мартин, останала инвалид след нещастиято, и сега правеше доста. И все пак нищо от направеното до този момент не беше успяло да заличи усещането за вина спрямо тези две жени и той често се питаше дали това ще стане някога.

Бавно затвори списанието.

— Сигурен ли си, че нищо не може да се направи? — попита баща си Миранда Ферис.

— Да, сигурен съм.

Тонът и бледото лице на Хари Ферис не оставяха място за съмнение.

— Мислиш ли, че не съм се опитвал да намеря изход? Ако имаше изобщо някакъв начин да запазя фирмата, допускаш ли, че щях да я продам?

— Предполагам, че не.

Миранда се намръщи и се опита да не издава шока и объркването си. След успешната операция се върна радостна вкъщи, а завари баща си банкрутирал. Преди пет години нещастен случай бе разтърсил живота ѝ из основи. Сега като че ли се случваше нещо подобно, макар и по различен начин. В очите ѝ се четеше отчаяние.

— Ще се разделим ли с къщата?

— Страхувам се, че да — тежко въздъхна баща ѝ. — След като се уреди всичко, няма да имам и пени, а къщата е част от сделката.

— Този Мистър Дикин няма ли да ни позволи да я задържим? Не можем ли да я наемем от него?

Той поклати глава.

— Хора като Брет Дикин не се интересуват от личните проблеми на своите жертви. Ако не беше Дикин, щеше да е някой друг. Впрочем той не наложи чак толкова тежки условия, че да остана с големи дългове.

Миранда не можа да сдържа гнева си.

— Това едва ли е толкова важно за него! Подозирам, че се интересува повече от обществения си имидж, отколкото от твоето благосъстояние. Всяка направена отстъпка е с такава цел и е добре пресметната. Брет Дикин може да е чудесен, но когато става въпрос за бизнес, не мисля, че ще се поддаде на чувства.

— Ти си чувала за него? — изненада се Хари.

— Забравяш, татко, че четенето и гледането на телевизия бяха единствените интересни неща, които правих години наред. Бизнес новините могат да бъдат много полезни, а и аз винаги съм ги намирала за интригуващи. Предполагам, че това ми е в кръвта.

— Извинявай, скъпа. Не исках да бъда нетактичен.

— Сигурна съм. Не те укорявам, че си избрал Брет Дикин за купувач. Една здрава икономика вероятно се нуждае от хора като него.

Но понякога си мисля, че те отиват твърде далеч. Какво значение би имала за мистър Дикин някаква си къща?

— Нали ти казах, че тя е част от сделката — отвърна малко рязко Хари.

— Не е нужно да ми се караш.

— Съжалявам, скъпа. Но напоследък съм толкова разтревожен...

— Прав си. Аз съм тази, която трябва да бъде по-търпелива.

Миранда се взря в измъченото лице на баща си. Преди четири месеца, когато заминаваше за Швейцария, той беше или поне й изглеждаше щастлив и уверен. Сега беше просто един съкрушен старец и тя не можеше да повярва, че толкова се е променил.

— Искане ми се да направя нещо — промълви тъжно. — Ако не беше похарчил след катастрофата цяло състояние за лечението ми, щеше да имаш достатъчно, за да се съвземеш.

— Не съм похарчил чак толкова — побърза да възрази Хари. — Главната причина е рецесията, а не ти.

Миранда не искаше да му противоречи, макар да се съмняваше, че това е истината. След катастрофата, когато всички мислеха, че няма да може да върви, баща ѝ, решен да направи всичко за нея, бе пръснал, невероятно много пари, за да промени и специално да пригоди къщата за нейните нужди. Стаите бяха оборудвани и обзаведени с всевъзможни неща, за да ѝ е по-лесно да се разхожда. Инсталираха асансьори, които я откарваха в скъпата ѝ инвалидна количка до втория етаж. Там се намираха спалнята и банята ѝ, изцяло преобразени, без да се желят средства. Много от стаите на приземния етаж в хубавата стара къща бяха на различни нива. Хари бе наел архитект да ги преустрои така, че Миранда да достига до всяко кътче. На всичкото отгоре, тя имаше медицинска сестра и кола с шофьор. Баща ѝ я водеше на чудесни пътешествия и ваканции в Европа, оскъпени от допълнителните изисквания, които бяха наложителни. Периодично се плащаха хонорари на специалисти за различни процедури и операции — нито една, от които успешна. И така до последната в една швейцарска клиника. Нямахме никаква гаранция, но като по чудо Миранда проходи.

След напускането на клиниката трябваше да се установи някъде наблизо, за да е под постоянно наблюдение, докато лекарите се уверят, че се е възстановила напълно. С нея остана Алис, сестрата на баща ѝ.

Иначе никой друг не знаеше къде се намира. Тъй като беше претърпяла множество експериментални и почти безнадеждни операции, Миранда се беше съгласила на тази, при условие че баща ѝ разгласи на всички, че просто е отишла на почивка. Ако пак се върнеше в инвалидна количка, не искаше приятели и съседи да ѝ изразяват съчувствието си, макар и от добро сърце.

Този път обаче Миранда се раздели с количката си. Пристигна вкъщи щастлива и с бодър дух, но радостта ѝ помръкна, научавайки лошите новини, които баща ѝ неохотно ѝ съобщи.

Очите ѝ се замъглиха от сълзи и тя премести поглед от приведената му фигура върху Алис, която мълчаливо ги слушаше.

— Бих искала да направя нещо — повтори с дрезгав глас. — Ако можехме да останем тук, с удоволствие щях да се погрижа за някои неща.

Хари вдигна глава и извърна измъченото си лице към нея.

— Помолих Дикин да ни позволи да наемем пак къщата, но той отказа.

Едва сега в разговора се включи и Алис.

— За нас това е голям шок. Може би, ако мистър Дикин продължи да вярва, че Миранда е инвалид, ще размисли. Ти нали спомена, че той щял да идва днес?

Хари се намръщи.

— Май не те разбрах, Алис. Миранда не е вече инвалид.

— Би могла да се преструва. Не разбираш ли?

Той зяпна от изненада, но след малко се окопити и възкликна:

— Господи, Алис, това звучи налудничаво, но може да свърши работа! А и какво ще загубим? След това посещение няма вероятност Дикин да дойде пак. Ще си наеме мениджър, защото повечето от времето си прекарва в чужбина. Както и да е, да се върнем на проблема. Макар и твърди, хора от типа на Дикин обикновено имат някое слабо място. Както ти казваш, Алис, ако Брет Дикин види Миранда в инвалидна количка, може да промени намерението си за къщата.

Миранда, която по време на тези реплики мълчеше смаяна, стана гневно от стола си.

— Да не сте полудели и двамата?! О, татко, разбирам, че загубата на фирмата е голям удар за теб и че не си на себе си. В противен

случай нямаше да обърнеш внимание на предложението на Алис.

— Загубих я, защото никой от тези, към които се обърнах за помощ, не ми помогна. Ядяхме и пиехме заедно, а ме изоставиха. На свой гръб разбрах, че хората се интересуват само от себе си. Аз защо трябва да бъда различен?

— Глупости! — тросна му се Миранда. — Не искам да звучи безсърдечно, но когато хората отказват да помогнат, обикновено имат основателна причина. В твоя случай те вероятно нямат пари в брой или нямат достатъчно. Освен това, ако мистър Дикин ни позволи да останем, може да поиска висок наем, а и да се поддържат такива къщи никак не е евтино.

— Ще имаме достатъчно, за да си покриваме разходите. Ако сме пестеливи и си намериш работа — промърмори Хари. — Впрочем, ако Дикин наистина ни съжали, може въобще да не ни поиска наем.

Преди Миранда да го попита къде му е гордостта, телефонът иззвъня.

Той се забърза към кабинета да вдигне слушалката.

— Какво те прихваща, Алис? — поде укорително Миранда, понижавайки глас. — Пълниш му главата с глупави идеи, от които нищо няма да излезе! Татко е съкрушен и в отчаянието си ще опита всичко, но поне ти трябва по-трезво да разсъждаваш!

— Откъде си сигурна, че няма да излезе нищо?

Тонът на Алис беше рязък, а очите ѝ изразяваха някаква непозната твърдост.

— Можеш все пак да опиташ. Въпреки че баща ти би могъл да отрече това, той нямаше да изпадне в такова затруднено положение, ако ти не беше осакатяла.

Миранда пребледня и тя продължи по-меко:

— Никак не ми се ще да го казвам, но не мислиш ли, че си длъжна да му помогнеш да задържи къщата? Ще си простиш ли някога, ако не го направиш?

— Въпросът не е в това, дали ще си простя. Няма нужда да ми се напомня колко много е направил татко за мен. Но моя ли е вината, че е похарчил повече, отколкото е можел да си позволи? След като не ми е казал, откъде бих могла да зная? Разбира се, че ще ми помогна, щом има нужда. Но твоят план е абсурден. Не сме без покрив, все още имаме апартамент в Лондон, нали?

— Какво ще правим в този малък и жалък апартамент в града? — сърдито попита Алис.

— Каквото и другите хора — отвърна Миранда с попресилен оптимизъм.

— Не сме свикнали да живеем там. Няма да издържим дори една седмица. Това ще погуби баща ти.

Миранда безпомощно стисна юмруци. Не искаше да вижда баща си унил и победен. Не беше свикнала и да носи вина.

След катастрофата всички изпълняваха капризите ѝ. Чувството, че близките ти не одобряват твоите постъпки, за нея беше ново и неприятно. Сякаш губеше почва под краката си.

Изведнъж нищо друго вече не ѝ изглеждаше по-важно от това, баща ѝ и Алис пак да ѝ се усмихват.

Когато Хари се върна във всекидневната, тя си пое дълбоко въздух и нервно го попита:

— Кога точно ще дойде да те види мистър Дикин?

— Днес следобед.

Той седна и я погледна тъжно.

— Затова трябваше да ти съобщя лошите новини незабавно. Надявах се да стане след няколко дни, но той настоя да го чакам днес в три часа. Когато снощи ми позвъни, казах му, че сутринта няма да съм къщи. Не съм споменавал, че ще те посрещам на летището.

— Значи нямаме време да мислим за предложението на Алис? Имам предвид да помислим сериозно.

Хари мушна треперещите си пръсти под яката на ризата си, която очевидно го стягаше.

— Слушай, скъпа...

Сподавените нотки в гласа му накараха Алис да заподозре, че просто ще рече на дъщеря си да забрави за идеята ѝ, затова побърза да се намеси.

— Какво има да се мисли, Миранда? Мистър Дикин още не е взел окончателно решение за къщата, нали Хари?

Брат ѝ кимна и тя продължи:

— Може пък да ни позволи да останем. В замяна ще му плащаме приличен наем.

Миранда се намръщи и вирна упорито брадичка.

— Все пак няма да е честно! Той ще ни остави в къщата, защото ще мисли, че съм инвалид, а аз не съм.

— Глупости!

Алис войнствено тръсна глава.

— Колко хора като Брет Дикин са стигнали до днешното си положение, без да поизлъжат?

Хари понечи да се обади, но тя не му даде думата.

— Дори няма нужда да разговаряш с него, Миранда.

— Точно така — промърмори тихо той след предупредителния и поглед.

Миранда не беше сигурна защо съвестта я гризеше така силно. Съвест ли беше това или просто чувство за самосъхранение? Какво знаеше за Брет Дикин? Що за човек бе той? Как щеше реагира, ако откриеше, че са го измамили? Ако някога разбере за прегрешението им, можеше да си помисли, че го правят на глупак, а никой не обича да го правят на глупак. И тогава?

Опита се да не издава тревогата си и рече безизразно:

— Ако все пак се съгласи да останем и после узнае, че мога да ходя, би могъл толкова да се ядоса, че веднага да ни изхвърли. Не мислите ли, че ще е по-добре да напуснем с достойнство?

— Баща ти иска да си откъдне — бързо отвърна Алис.

Хари потвърди с мълчаливо кимване.

— Ако спечелим време, бихме могли да си намерим хубава малка къща някъде в провинцията. Няма вероятност Дикин да открие нещо, защото няма да е тук. А ако открие — продължи Алис, — можем винаги да кажем, че си се оперирала, след като те е срещнал, склонна съм да се съглася с баща ти, че когато Дикин ни остави в къщата, ще си замине и ще забрави за нас.

Миранда въздъхна, осъзнавайки, че не бива да се противопоставя на нещо, което би направило баща ѝ и Алис отново щастливи. Толкова много им дължеше. А и трябваше да си признае, че не ѝ харесваше перспективата да напусне къщата и да я преотстъпи на някой друг. Докато се възстановяваше в Швейцария, беше мечтала да се завърне вкъщи, да си подреди свое кътче и да си намери работа. Дори не ѝ бе минавало през главата, че ще ѝ се наложи да напусне винаги „Уел Хаус“.

Тя решително се обърна към баща си.

— Ти каза, че не се налага да контактувам с този човек повече от няколко минути, нали?

— Вероятно той няма дори да пожелае да говори с теб — отвърна сухо той. — Едва ли ще иска да прекара дълго време с млада жена, прикована към инвалидна количка. Ще е най-разумно да се срещнеш с него само веднъж — й толкова.

— На колко години е? — неочаквано и за себе си любопитства Миранда. — Нищо не си споменава за външния му вид.

— Около четиридесет, бих казал. Не вярвам да е по-млад, защото успех като неговия трудно се постига преди тая възраст. Не знам точно какъв е. Има приятна външност, но за характера му не мога да кажа нищо. Единственото, което се знае за него със сигурност, е, че обича да се налага и обикновено го прави.

— Звучи интересно...

Миранда сви рамене и отново се опита да прикрие вълнението си.

— С нетърпение ще очаквам да се запознаем.

— Значи ще го направиш? — попита я нетърпеливо Алис и на лицето й се изписа облекчение.

Тя се поколеба за миг и после кимна.

— Убедихте ме да опитам, но няма да ви простя, ако ме принудите да издрънкам куп лъжи.

Алис се престори, че не е чула последните й думи, макар че леко се изчерви. Стана от стола, на който седеше, и докосна ръката й с благодарност.

— Тъй като нямаме вече готвачка, ще отида да проверя някои неща в кухнята. А ти по-добре се качи горе да се освежиш. Костюмът ти е доста измачкан. Мистър Дикин ще дойде скоро и не бива да си губим времето.

Миранда се качи в стаята си и тежко се отпусна на леглото. Беше се оправила след операцията, но не беше още заякнала и разговорът с баща й и Алис я бе изтощил. Трябваше да направи нещо. Подозираше, че баща й е казал на Алис повече, отколкото на нея. Или може би Алис се беше досетила. Каквото и да ставаше, Миранда беше решила да не стои настрана. Оказваше се, че фирмата е губела повече пари, отколкото е печелела, и друга възможност, освен да бъде продадена,

нямаше. Навярно затова баща ѝ не беше я посещавал в Швейцария. До последния момент се е надявал, че ще се намери спасителен изход.

„Горкият татко! — помисли си. — Тревогите са му дошли твърде много.“

Бе се опитала да му каже колко съжالياва, че скъпото ѝ лечение е станало една от причините за фалита на фирмата, но той не бе поискал дори да я чуе. Това я бе накарало да се почувства още по-зле.

Изведнъж ѝ стана страшно. Досега не се безпокоеше за нищо, защото знаеше, че баща ѝ е богат, и се беше върнала вкъщи с чудесни планове за своето бъдеще. Дори бе решила да се включи в семейната фирма и някой ден, когато баща ѝ се оттеглише, да я поеме изцяло. Но с най-голямо нетърпение очакваше да води нормален живот, да се забавлява и да прави всичко, от което се бе лишавала през годините, прекарани в инвалидната количка.

Но едва изправила се на крака и без финансова подкрепа, Миранда не беше готова да посрещне предизвикателството на бъдещето. Тъжно заоглежда спалнята си и разбра колко ѝ беше свидна и колко бе ѝ липсвала, докато отсъстваше. Чудесно беше, че се бе завърнала в тази красива къща, но мисълта, че скоро ще трябва да я напусне, беше ужасна. Стисна клепки, за да не се разплаче. Иначе трябваше да посрещне госта с подути очи и зачервени бузи.

Наистина се чувстваше изморена. След катастрофата пътуванията я уморяваха. Затова през ваканциите рядко ходеха някъде по-далеч от Европа. Напоследък беше по-добре и не предполагаше, че пътуването от Швейцария ще има същия ефект. Усети, че ѝ се доспива. Неохотно стана от леглото и започна да се съблича. Пускате дрехите направо на пода. Беше забравила, че вече няма прислужница, за да ѝ ги прибере. Когато се опомни, със сподавено възклицание вдигна костюма си и го метна на един стол.

Съзирайки отражението на бледото си лице в огледалото, реши, че няма да е толкова трудно да заблуди Брет Дикин или който и да било друг, че състоянието ѝ не е добро.

Вече беше склонна да си признае, че планът на Алис е разумен. След като едно кратко пътуване със самолет я изтощаваше така, как щеше да намери сили, за да работи и да си изкарва прехраната? Лекарите ѝ в Швейцария я предупредиха да бъде търпелива, да си даде

време. Но те не знаеха, че точно то няма да ѝ стигне. Не го знаеше и Миранда.

Вълнената рокля, с която замени костюма, беше синя. Мрачно разгледа скъпите рокли, подредени в големия гардероб. Трябваше да отвиква от лукса. Бъдещите ѝ дрехи щяха да бъдат конфекция.

Щом като се приготви, отправи се към стаята в другия край на коридора, където баща ѝ беше казал, че ще държат количките ѝ, докато решат какво да правят с тях. Надяваше се, че вече няма да ѝ трябват, но през следващите час-два ѝ се налагаше да ползва някоя от тях.

Избра си една и с изненада установи, че не изпитва неприязън към нея. Колкото и странно да бе, чувстваше я като стар и верен приятел. Количката сякаш символизираше начин на живот, който, макар и ограничен в някои отношения, бе бил съвсем сигурен. Внимателно седна в нея. Искаше ѝ се да се върне в миналото, за да се отърве от сегашния хаос. Ако се беше задоволила да остане в инвалидна количка до края на живота си и се беше отказала от скъпите неща, предназначени да я улесняват, сигурно баща ѝ нямаше да изпадне в това ужасно положение.

За да се отърве от тежките си самообвинения, Миранда бързо се придвижи по коридора и слезе с асансьора долу във всекидневната. Настани се пред телевизора и го включи. Не че я интересуваше някаква определена програма — искаше просто да се поразсее.

Баща ѝ отново беше на телефона. Струваше ѝ се, че по цял ден звъни на някого. Докато минаваше покрай кабинета му, бе го чула да говори нещо на висок глас. Опита се да се съсредоточи върху урока по готварство, който се излъчваше, но по бузите ѝ потекоха сълзи и тя се отказа. Изведнъж се почувства ужасно унижена и нещастна. Готова беше да не хареса Брет Дикин, преди да го е видяла. Когато бе намекнала, че мъже като него едва ли са почтени, Алис вероятно имаше предвид нещо конкретно. Положението на баща ѝ нямаше да му позволи да се пазари, което за мистър Дикин беше изключително благоприятно.

Ами ако наистина успееш да го заблудят?...

ВТОРА ГЛАВА

— Може ли да вляза?

Когато звучният непознат глас внезапно прекъсна мислите на Миранда, тя рязко се обърна и в бързината забрави, че лицето ѝ е още мокро.

Мъжът, който се приближи, забеляза това и се намръщи. Не прокоментира нищо, но явно беше изненадан.

— Коя сте вие? — попита, взирайки се в нея.

Тя също го наблюдаваше внимателно. Въпреки усилията му да не се издава, Миранда имаше странното усещане, че нещо го е стреснало. Като че ли тя му напомняше случка или човек, които предпочиташе да забрави.

Скришом избърса сълзите от бузата си и отново се вгледа в него.

Сигурно беше Брет Дикин — кой друг би могъл да е. Беше висок, добре сложен, строен и силен. Ако чертите на лицето му не бяха толкова сурови, можеше да мине и за красив. Инстинктивно почувства, че той има твърд характер. Но у него имаше още нещо, което я накара да потрепери, макар и да не можеше да определи какво е то.

Мъжът повтори въпроса си, а тъмносините му очи продължаваха да я изучават.

— Аз съм Миранда Ферис — отвърна му тихо.

— Дъщерята на Хари?

Миранда сви вежди.

— Не знаехте ли, че има дъщеря?

— Не. Никога не е споменавал...

— Вероятно не е смятал за необходимо. Вие ли сте мистър Дикин?

— Да, Брет Дикин.

— Баща ми ви очаква. Впрочем той не ви ли посрещна?

— Никой не ми отвори вратата, когато почуках, така че влязох сам — рече малко отнесено гостът, преди отново да се върне към предишната тема. — За мен е доста странно, че след като с баща ви се

виждахме често през последните няколко месеца, не ми е казвал за вас. Още повече, че явно сте инвалид.

Безпардонната му прямота я накара да се изчерви.

Баща ѝ нямаше какво да му каже, тъй като тя не беше инвалид.

— Сигурно не е искал да си помислите, че ви моли за снизхождение или за по-изгодна сделка.

— По-изгодна сделка?

Изражението на Брет Дикин стана по-сурово и той отвори уста да рече нещо, но в главата му се появиха нови мисли и направи кратка пауза.

— Все пак намирам за странен факта, че не ми е съобщил.

„Защо се вира така в мен?“

Миранда се почувства като уловена пеперуда. Определено едно момиче в инвалидна количка не би представлявало интерес за него. Макар, че имаше хора, които са страшно любопитни.

— Щеше ли да е от значение за вас, ако ви беше съобщил?

— Вероятно не — призна Дикин.

След това се наведе и направо попита:

— Откога сте така?

Миранда винаги с нежелание обсъждаше проблема си и познатите ѝ се бяха научили да бъдат тактични и да избягват темата.

И понеже не отговори веднага, Дикин я сграбчи яко за раменете и я накара да го погледне в очите.

— Откога, Миранда?

От начина, по който изрече името ѝ, дъхът ѝ секна. Не ѝ причиняваше болка, но имаше усещането, че силните му пръсти я изгарят през роклята.

— От пет години... — отвърна и се опита да нормализира дишането си. — Докато шофирах, колата поднесе и се преобърна.

Брет Дикин рязко се изправи и се запъти към прозореца.

Стаята беше голяма и разстоянието до него — значително, но Миранда успя да забележи някаква напрегнатост в изражението му, докато той уж разглеждаше градината.

Какво ли го беше обезпокоило? Защо инвалид в количка го притесняваше толкова много? Изведнъж ѝ дойде на ум, че налудничавият план на Алис ще свърши по-голяма работа, отколкото някой си бе представял.

— Можех да загина — добави прозаично, когато нещо у високата и неподвижна фигура на Брет Дикин я накара да се почувства неловко. Той отново се извърна бързо и се приближи до нея.

— Би ли могло да бъде по-лошо? — попита я неочаквано. — Последствията за вас не са ли като доживотна присъда? Цял ден прикована в количка, неспособна да върви? На колко години бяхте?

— Когато се случи ли?

На Миранда още ѝ беше трудно да срещне искрящите му сини очи. По някаква неизвестна причина те пробуждаха у нея непознато усещане.

— На деветнадесет, но някак свикнах... — каза тя и с изненада установи, че говори истината.

Беше свикнала със състоянието си на инвалид. Всъщност, като си спомни миналото, се запита дали тогавашният ѝ живот не беше за предпочитане. Извън количката, без грижите и вниманието на близките си беше уязвима. Беше същото чувство, което бе изпитала преди няколко минути горе. Сякаш съдбата я тласкаше към друг период от живота ѝ, преди да е готова за него.

Брет Дикин като че ли се усъмни в думите ѝ.

— Може да сте свикнала, но това едва ли ви се нрави. Имам предвид, че не можете да водите нормален живот. Например да имате приятел, да ходите на празненства.

— Понякога ходя.

— Само за да гледате.

Той грабна един стол и се настани точно срещу нея.

— Така е по-лошо, отколкото да не ходите въобще.

— От една страна...

От близостта му сърцето ѝ заби по-силно.

— Преди си мислех, че ще е по-добре за мен... вместо да стоя вкъщи и да се самосъжалявам.

— За това трябва доста смелост.

Миранда въздъхна с облекчение — Дикин очевидно не бе забелязал грешката ѝ, твърде зает да изучава лицето ѝ.

Тя преглътна, изви глава и бързо измърмори:

— Къде ли е татко? Може би трябва да го уведомя, че сте тук. Вероятно не ви е чул да влизате.

— Не се безпокойте, аз не бързам.

Миранда искаше да се отърве от него. Почувства се неудобно от проникателния му поглед и му напомни:

— Сега тази къща е ваша, дори не трябва да го чакате. Можете и сам да го потърсите, разрешение не ви е необходимо.

Брет не обърна внимание на неволната язвителност в гласа ѝ и остана на мястото си.

— Къде ще отидете сега?

— Имаме малък апартамент в Лондон.

— Апартамент?

Погледът му мрачно се спря на инвалидната ѝ количка.

— На приземен етаж ли е?

— На третия — отвърна кратко Миранда.

Искаше ѝ се да престане да ѝ задава въпроси. Загрижеността му едва ли беше искрена. Не можеше да повярва, че човек като Брет Дикин би се интересувал какво ще стане с нея, след като е отнел бизнеса на баща ѝ и къщата им.

Въпреки всичко, неприятният привкус от лъжата ѝ не изчезна.

— Има ли асансьор?

Тя мълчаливо поклати глава.

— Тогава как ще се справяте с изкачването?

— След катастрофата не съм била там. Татко използва апартамента само когато има работа в града, но е много хубав. Сигурна съм, че няколко стъпала няма да са проблем... ще свикна.

В този момент се появи баща ѝ. Имаше много доволен вид, но като видя Брет Дикин да седи и да говори с нея, изражението му се промени рязко.

— Съжалявам, мистър Дикин, не ви чух да пристигате. Проклетите телефони са виновни...

— Тъкмо се запознахме с Миранда.

Брет стана и двамата си стиснаха ръцете.

— Влязох сам, надявам се, че тя не ми се сърди.

— Разбира се, че не.

Хари покровителствено сложи ръка върху облегалката на инвалидната количка — точно както правеше и преди.

— Много мило от ваша страна, мистър Дикин. Страхувам се, че тя често е самотна, макар да отрича. Разказа ли ви за катастрофата?

— Съвсем малко, но все пак повече от вас.

— Съжалявам... Канех се един — два пъти, но знаете ли, непрекъснато говоря за Миранда и се страхувах, че започна ли веднъж, няма да знам кога да спра. А и си мислех, че двамата няма никога да се видите.

Брет Дикин се навъси.

— Щях сам да преценя.

Хари кимна.

— Не е много учтиво, предполагам, но тя ще остане тук, а аз ще ви разведа из къщата.

— Не може ли да дойде с нас?

Тези думи бяха въпрос, но на Миранда ѝ прозвучаха като молба. Хари явно остана със същото впечатление, защото не възрази.

Скоро се разбра, че интересът на Брет Дикин към къщата беше по някакъв необясним начин почти изцяло свързан с Миранда. Тя се изненадваше и объркваше все повече. През цялото време той караше баща ѝ да му показва как действат всички приспособления, които ѝ помагаша да се справя свободно и сама, съобразно обстановката. А баща ѝ беше като малко дете, което се хвали новата си играчка — с такова удоволствие обясняваше всичко, което бе направил, за да улесни живота на любимата си дъщеря.

Смущението на Миранда растеше. Цялото това напрежение, стресът от сутринта започнаха да ѝ се отразяват и се почувства странно замаяна. Пребледня и се отпусна назад, сякаш всеки момент щеше да припадне. Тя не знаеше нито колко често я поглеждаше Брет Дикин, нито колко силно се безпокоеше и трескаво размишляваше.

След като излязоха навън и обиколиха градините по специално подравнените алеи, той предложи да спрат.

— Мисля, че за дъщеря ви е достатъчно за този ден — каза на баща ѝ и без да дочака отговор, бързо хвана количката на Миранда и я забута обратно към къщата.

— Ще пийнете ли нещо, преди да си тръгнете? — смотоледи Хари във всекидневната.

Той изглеждаше посърнал, сякаш току-що беше разбрал, че ентусиазмът му го е подвел.

— Тъкмо направих чай — обяви Алис, влизайки след тях.

Беше се срещнала с Брет Дикин в кухнята и Миранда бе забелязала, че той веднага ѝ бе допаднал много повече, отколкото на

нея самата.

Миранда се надяваше, че гостът ще отклони поканата на леля й, но Брет прие.

— За чай рядко имам време — призна си и топло се усмихна.

Миранда се извини и понечи да се оттегли в стаята си, но той я възпря.

— Изглеждате изтощена — каза й, взе тънкия шал от раменете й и го метна на коленете й.

Когато ръцете му докоснаха тила й, тя потрепери по същия начин, както и преди около час. Защо ли? Не го харесваше чак толкова, обаче и съвсем не й беше неприятен.

— По-добре и вие да пийнете малко чай — кротко я посъветва Брет и съчувствено погледна изпитото й лице. — Много по-добре ще бъде, отколкото да се затворите сама. Замръзнала сте, не трябваше да ви извеждаме навън. Впрочем тук също не е топло.

Той хвърли мрачен поглед към баща й.

— Не може ли да усилите отоплението?

— Нафтата ни е малко...

Хари се окашля сконфузено.

— Градинарят винаги имаше грижата, но като си замина, аз съвсем забравих за горивото.

Алис спря да налива чай и въздъхна многозначително.

— И без това напускаме. Няма смисъл да купуваме нови количества, дори и да можем да си го позволим.

Ситуацията никак не допадаше на Миранда. Тя смяташе, че не бива да се унижават пред всеки срещнат.

— Сигурна съм, че мистър Дикин не го интересуват нашите проблеми, Алис. Вероятно си има достатъчно свои, а ако ни е студено, винаги можем да си запалим камината.

За нейна изненада, все още мрачен и очевидно свикнал да взема нещата в свои ръце, Брет Дикин извади запалка, наведе се и щракна под сухите дърва в камината.

Миранда го гледаше онемяла, пък и нито баща й, нито Алис пророниха дума на протест, когато ярките жълти пламъци обхванаха цепениците.

„Дори и огънят му се подчинява“ — помисли си иронично тя.

Скоро всички пиеха чай и се наслаждаваха на топлината от пукащите главни. Миранда забеляза, че очите на Брет Дикин твърде често я изучават, и възбудата ѝ нарасна. Не усети кога си изпи чая и изяде една изсъхнала бисквита.

Изпита истинско облекчение, когато баща ѝ отклони в друга посока вниманието на госта.

— Тази вечер ли се връщате в Лондон, мистър Дикин?

— Такива ми бяха намеренията, но както знаете, имаме да уточняваме някои подробности. Ако се разберем, искам да имам нов управител, преди да си тръгна. Ще свърша и една лична работа, докато съм тук в Бирмингам. Ще ми се също да размисля още малко за къщата, преди да се изнесете. Ако сте съгласни, разбира се...

Последва кратко и неловко мълчание, а три чифта неспокойни очи се впериха в стройния мъж. Миранда сякаш отново беше като в капан и стискаше трескаво влажните си ръце. Ами ако през някой от следващите дни той неочаквано се появеше? Тогава?

Баща ѝ забеляза зова за помощ, изписан върху лицето ѝ, и възкликна:

— Скъпи приятелю, къщата сега е ваша и можете да правите с нея каквото поискате. Но не съм сигурен дали ще се окажем достатъчно гостоприемни. Нямаме нито един прислужник. Алис ще трябва да върши всичко, пък и да се грижи за племенницата си — продължи вдъхновено той, а тревогата на Миранда растеше.

— Миранда няма ли медицинска сестра? — попита внезапно Брет Дикин.

— Имаше, и то чудесна... — въздъхна Хари.

— Къде е сега?

— Грижи се за някой друг. Напусна преди месец.

— Така е, мистър Дикин — намеси се Миранда.

Брет Дикин погледна баща ѝ с укор и това не ѝ хареса.

— Персоналът трябваше да си отиде. Не можем да го вземем с нас в Лондон. Апартаментът ни има само три малки спални.

— Аз попитах само за сестрата, а не за другите — каза Брет, преди да се обърне към Алис. — Няма нужда да полагате толкова усилия, мис Ферис. Засега съм доволен от хотела си. Ако реша да дойда и да остана за обяд, ще се погрижа да не се охарчите. А сега,

бихте ли желали да вечеряте с мен в „Рутъридж“? Предполагам, че понякога Миранда вечеря навън...

Миранда не даде възможност на Алис да му отговори.

— Днес не ми се излиза, мистър Дикин!

— Не бъдете опърничава. Нали вие сама ми казахте, че от време на време излизате и се събирате с хора.

От позиция на силата ли говореше или не? Беше малко вероятно, но така изглеждаше. Нещата излизаха от релси. Тя беше безсилна. Ако баща ѝ и Алис не направеха нещо, критичната ситуация щеше да се превърне в катастрофа.

— И можете да ме наричате Брет — чу го да добавя.

Миранда поклати глава — повече заради глупостта си, а не заради предложението му.

— Не ви ли харесва името ми? — попита я Дикин, не разбрал жеста ѝ.

Тя отчаяно погледна баща си с надежда да измисли някакъв претекст, който да накара Брет Дикин да си тръгне веднага и да не ги посещава вече. Нима той не осъзнаваше, че ако Дикин останеше, би могъл случайно да разбере, че тя върви? Но дори и да не разбереше, колко време ще трябваше да се преструва на инвалид? Дни, седмици?

— Причината е друга — измънка под носа си.

— Каква е тя?

— Попитайте баща ми.

Баща ѝ обаче не беше в състояние да ѝ се притече на помощ.

Направи го Алис. За съжаление скоро стана ясно, че вместо да ги избави от мрежата, в която се бяха оплели, тя ги оплиташе още повече.

— Миранда е доста чувствителна, мистър Дикин. Сигурна съм, че не иска да бъде неучтив, но когато излиза, подозирам, че се притеснява. Тя никога няма да си признае. Мисли си, че всички я наблюдават. Е, нормално е, нали не може да се движи като другите — добави Алис, сякаш беше насаме с Брет Дикин.

— Разбирам... Но транспортът ли е главният проблем?

— Не, Миранда си има специална кола. Наистина ще трябва да я продадем с останалите вещи, но сега все още е в гаража.

— Бедата е — включи се Хари, почувствал се по-уверен, — че ние с Алис не знаем да я управляваме. Не ни се е налагало да го правим, защото тя си имаше шофьор.

Брет Дикин се поколеба за момент и очите му се заковаха върху изопнатото лице на Миранда.

— Е, можем да излезем някой друг път. Ще се обадя утре, когато не е толкова изморена, и ще вземем моята кола.

— Не мога да го направя, разберете най-сетне! — почти извика Миранда половин час по-късно, когато шумът от колата на Дикин заглъхна. — Това е лудост! Въобще не вярвам, че той има намерение да ни остави къщата.

— Миранда, скъпа... — поде баща ѝ, но тя го прекъсна.

— Стига лъжи! Обеща, че ще остане тук само няколко минути и може въобще да не говоря с него. Ще трябва да му кажеш истината, татко. Прекалено съм голяма вече, за да участвам в такива игрички.

Сивите ѝ очи гневно святкаха.

— Мисля веднага да тръгна за Лондон, в осем има влак. Когато дойде пак, можеш да му кажеш, че това с инвалидната количка е било моя идея. Нямам нищо против да поема вината.

— Как ще му кажа? — нещастно измърмори Хари. — Още не съм си уредил всичко, а той е човек, който не си пада по такива шеги. Няма да повярва, че ти сама си го измислила.

— Тогава му кажи, че са ме извикали внезапно — предложи Миранда ядосано. — Не е необходимо да признаваш нищо. Просто кажи, че някой е дошъл да ме вземе, и ще остана у приятели.

— Ти не разбираш...

Баща ѝ изглеждаше доста обезпокоен.

— Дикин се опитва да ни внуши, че се интересува от къщата, но мисля, че се интересува от теб. Наречи го интуиция, ако щеш...

Зениците на Миранда се разшириха от изненада.

— Някак си съм убеден — продължи той, — че мистър Дикин ще бъде склонен на отстъпки, ако сметне, че по този начин ще ти помогне. Но като дойде утре и теб те няма, ами... не знам какво ще направи...

Миранда познаваше добре, баща си и не ѝ се налагаше да отгатва. Бе казал, че всичко било уредено, но дали беше така? Един господ само знаеше в каква каша щеше да се забърка, ако се разчуеше истината. За миг затвори очи. Щеше да бъде по-добре да не знае нищо, но явно баща ѝ разчиташе да му помогне. Проблемът къде да живеят

очевидно беше най-дребният за разрешаване. Баща ѝ бързо беше приел плана на Алис за къщата — вероятно с надеждата, че това ще му помогне да реши и другите си проблеми. Може и да бъркаше — дано да бъркаше — но на Миранда не ѝ беше лесно да се отърси от подозренията си.

Съжали го, макар да се бореше с все още със здравите си инстинкти.

Въздъхна дълбоко.

— Не ми харесва да съм изкупителна жертва, но ти си направил много за мен и аз няма да те разочаровам. Ще остана. Само че замислял ли си се какво ще кажат хората, ако съм в количка, докато Дикин е тук, и после изведнъж започна да ходя, когато си замине?

— Ще се наложи да отидеш в апартаментата за няколко седмици — каза Алис, която вече беше помислила и за това. — Ще се преструваме, че си отишла в Швейцария за нова операция. В Лондон дори може да ти е забавно. Ако мистър Дикин не ни остави къщата, ще дойдем и ние при теб.

— Ами доктор Ричардсън? Като се отбие и ме намери в количка, какво ще си помисли? Няма ли да има значение за вас какво ще каже?

— Той е на почивка — побърза да отговори Хари. — Ако колегите му попитат за теб, ще им кажа, че си добре и няма да имаш нужда от нищо, докато той се върне. А и Дикин ще бъде тук само няколко дни. С малко късмет ще ни остави къщата и ще си отиде.

— Ами ако не го стори? — запъна се Миранда и отметна шала, с който Брет грижовно бе покрил коленете ѝ. — Съжалявам, по не мога да постъпя така! Да не съм се побъркала? Заминавам...

Дълго време беше прекарала седнала и когато стана, толкова се замая, че стаята започна да ѝ се върти пред очите. Опита се да запази равновесие, но не успя и политна. За миг ѝ се стори, че отново е парализирана и че всичко е било сън. Обхвана я ужас, притъмня ѝ и преди внезапно появилият се на вратата мъж да успее да ѝ помогне, Миранда се свлече в краката му.

Когато дойде на себе си, лежеше в леглото си, а до нея беше Алис. Не можеше да си спомни как се е озовала тук и удивено гледаше леля си.

— Какво стана? — прошепна и Алис въздъхна с облекчение.

— Ти припадна — отвърна ѝ лаконично.

— Припаднала съм?!

— Денят беше напрегнат. Преживя доста и когато се опита да станеш, очевидно ти дойде много и припадна.

Миранда се смръщи. Припомни си колко се бе изплашила при мисълта, че краката ѝ не я държат и че успехът на операцията е бил само временен. Бавно ги раздвижи и се успокои, щом разбра, че е сбъркала.

— Как се озовах тук? — попита и изведнъж се почувства неловко. — Нито ти, нито татко, бихте могли да ме пренесете...

— За щастие — усмихна се Алис, — мистър Дикин си беше забравил куфарчето. Съдържало важни документи и не го оставил в колата, а го взел със себе си в хола. Дойде тъкмо навреме и те пренесе. Искаше да извика лекар, но го разубедихме.

Миранда отново стана напрегната.

— Къде е той сега?

— Долу е с баща ти. Не иска да си тръгне, докато не се убеди, че си добре.

ТРЕТА ГЛАВА

Миранда се замисли. Брет Дикин се беше върнал, беше я видял да пада и беше я пренесъл горе. Изведнъж безпокойството ѝ се превърна в облекчение.

— Значи вече знае, че не съм инвалид! — извика и си припомни как беше станала от количката. — Е, поне един — проблем е решен. Какво каза той?

Някаква сянка премина по лицето на леля ѝ и тя пак се разтревожи.

— Помисли си, че се опитваш да вървиш.

Миранда изумено я зяпна.

— Че се опитвам да вървя?

— Ами, да. Когато мистър Дикин влезе, ти тъкмо падаше. Веднага забелязах, че Хари се паникьоса, и обясних, че понякога се опитваш да се движиш.

— Това няма да трае дълго!

— Едва ли бих могла да му кажа истината, нали?

— Щеше да е по-добре.

Миранда присви очи.

— Какво още му каза?

— Само че се тревожиш за къщата, нищо друго. Май че се самообвинява. Пребледня доста и не ни позволи да те докоснем. Бях изненадана, че знае как да те вдигне — точно както го правеше медицинската сестра.

Миранда потрепери при мисълта, че Брет Дикин я е държал в ръцете си. Бяха достатъчно силни, не се съмняваше в това, но вместо да изпита благодарност, бе обзета от нещо като отвращение.

— Той наистина ли повярва, че съм припаднала заради къщата?

— Е, малко трябваше да си поизмислям — призна си Алис. — Когато те отнесе горе, му казах, че баща ти те е изпратил в чужбина, докато се е опитвал да спаси фирмата. Че сме се върнали днес и току-

що сме разбрали. Казах още, че пътуването и лошите новини са ти дошли твърде много, но не е необходимо да викаме лекар.

— Повярва ли ти?

— Така ми се струва.

— Но докога? Някой ден няма ли да започне да подозира, че не съм такава, каквато изглеждам?

— Нещо у теб силно го впечатлява.

— Да не би да искаш да кажеш, че го привличам?

— Защо не? Изглеждаш добре и имаш хубава фигура.

— Много от жените, които среща всеки ден, са такива.

— Той не е женен.

Какво ли имаше предвид Алис? Миранда я изгледа озадачена. Ако Брет Дикин не беше женен, нима щеше да обърне внимание на сакато момиче? Никога не беше мислила сериозно за женитба. Прикована към количката, беше пренебрегвала инстинктите си до такава степен, че сега се съмняваше дали изобщо има такива. Не трябваше ли мисълта, че е била в обятията на Брет Дикин — макар и в безсъзнание — да пробуди у нея някакво друго чувство, освен антипатия?

— Какво ни засяга дали Брет Дикин е женен?

Миранда праметна крака през леглото, сякаш внезапно разбра, че лежи там, където именно той я беше положил, и отново се обърна към Алис.

— Не трябва ли да слезеш долу и да му кажеш, че съм се оправила? Може би най-сетне ще си отиде и ще ни остави на мира.

— Ако не беше заради баща ти... — започна Алис, но не се доизказа.

Когато Алис изглеждаше нещастна, Миранда преглъщаше острите реплики, които се канеше да ѝ отпрати. Поколеба се и сега. Алис и баща ѝ се бяха грижили за нея години наред след злополуката. Бяха я обградили с любов и внимание, пренебрегвайки себе си.

— Добре, Алис — каза мрачно. — Печелиш, но тази вечер не искам да виждам Брет Дикин пак. Страхувам се, че не съм в състояние да го понеса.

На следващата сутрин Алис и Миранда закусиха сами. Хари беше излязъл рано, защото си беше уговорил среща с Брет Дикин в Бирмингам в девет.

— Трябва да се уредят някои неща — подхвърли Алис. — Снощи не ти казах нищо, за да не те разстроя, но Брет не спря да говори за теб.

Миранда остави филийката, която ядеше, и любопитно я погледна.

Леля й охотно продължи:

— Задаваше ни толкова много въпроси за катастрофата, за лечението и трудностите ни, че ние с баща ти едва смогнахме да отговорим. Оказа се, че знае доста повече за тези увреждания, отколкото човек може да предположи. Затова трябва да внимаваме.

— Той е от тези хора, чиято работа е да разбират по малко от всичко.

— Но не очаквах да се интересува толкова много от теб.

— Вероятно си има причина. Само че ако дойде, за да ме изведе на разходка и започне да ми задава купища въпроси, ще получава само кратки отговори.

— Не съм много сигурна.

Миранда погледна през прозореца.

— Днес времето е по-хубаво. Бях решила да ставам рано и да бягам. Колко дълго не съм бягала! Не броя Швейцария, разбира се. И сега ме карате, да се преструвам, че не мога.

— Само ден — два.

— Ще ми се сторят като години. Между другото, кога ще се върне татко?

— Не каза.

— Ех, да можех да му помогна — въздъхна Миранда.

— Аз бих желала същото.

— Никога ли не си искала да влезеш във фирмата?

— Не съм — отвърна Алис, но не спомена как упорито бе действала зад кулисите, за да предотврати продажбата й още преди години.

По-добре бе, че племенницата й не знаеше, защото тогава щеше да открие доста не особено приятни неща за баща си.

Миранда противно на волята си започна да мисли за Брет. Надяваше се, че Дикин няма да се върне до вечерта и че няма да й се наложи да прекара деня в инвалидната количка.

Щеше да се разплаче, когато той пристигна далеч по-рано. Беше на горния етаж, когато го чу да разговаря с Алис в хола. Ядоса се, грабна едно палто и слезе с асансьора. Брет беше с гръб към нея и не я видя веднага. Беше облечен с джинси и обикновено сако и още преди да се обърне, за да я погледне, стори ѝ се много привлекателен. Но умът ѝ не беше зает толкова с това, колкото с мисълта как да намери предлог и да не излезе на разходка. В последния момент, след обичайните поздравя я осени идеята да му каже, че по някаква причина не може да вземе специално пригодената за нея кола.

Брет Дикин само се усмихна, размени няколко къси реплики с Алис, после взе Миранда на ръце, изнесе я навън и внимателно я положи на седалката в един голям и удобен мерцедес.

Дъхът ѝ секна.

— Винаги ли така действате?! — възкликна тя, щом като се посъвзе.

— Само когато знам, че постъпвам правилно — отговори Брет и закопча предпазния ѝ колан, преди да седне зад волана.

— Можехте да ме нараните! — намръщи се Миранда, но се чувстваше необикновено развълнувана от допира до тялото му.

Макар да си внушаваше, че това е най-обикновена уплаха, преживяното я сепна.

Изваяните устни на Брет леко се присвиха.

— Аз ви вдигнах внимателно и не бих могъл да ви нараня. Престанете да се държите като разглезено хлапе.

Забележката му я жегна.

— Никога не съм била разглезена — отвърна хладно.

— Тогава ви дължа извинение.

Брет Дикин се засмя и Миранда се успокои. Запита се дали той смята инвалидите за разглезени, защото се нуждаят от много грижи. Впрочем някои наистина бяха, дори принуждаваха близките си непрекъснато да се въртят около тях и никога не се опитваха сами да си помогнат. Но повечето инвалиди, които познаваше, се бореха да станат независими и постигаха забележителни успехи. Имаше и такива, за които просто нямаше лек, или ако имаше, не можеха да си го позволят. Това отново ѝ напомни, че дължи на баща си повече,

отколкото би могла да направи, за да му се отплати. Даже и да му помогнеш да запази къщата, пак нямаше да е достатъчно.

Докато мълчеше и размишляваше, Брет Дикин изведе колата на главния път и внимателно я изгледа.

— Не ви е студено, нали?

Забеляза, че тя потрепери, и се намръщи.

— Включих отоплението.

— Разбира се, че не ми е студено. Вероятно не съм свикнала да се държат с мен грубо.

Той отново я погледна, но сега с раздражение.

— Струва ми се, че се разбрахме. Бях изключително внимателен.

— Знаем, извинявайте...

Когато Брет Дикин се съсредоточи върху пътното платно, Миранда се замисли над думите му. Не беше я наранил и знаеше, че няма да го направи. Чудеше се дали има опит с хора в нейното състояние или самият той е инвалид. Дали всичко това не беше някакъв ход, с който искаше да повдигне имиджа си? За нещастие не знаеше нищо за него и можеше само да гадае. С крайчеца на окото си наблюдаваше как шофира и установи, че го прави добре — бързо и леко, без да поема излишни рискове. И за своя изненада осъзна, че с Брет не се страхуваше.

След като излязоха от предградията на Бирмингам, Миранда реши да му зададе няколко въпроса относно бизнеса на баща ѝ, на които той не желаше да дава отговори.

Докато се колебаеше откъде да започне, Дикин усети нерешителността ѝ.

— Сега пък какво има, Миранда? — попита я.

Проницателността му я сепна, но успя да отвърне безизразно:

— Чудех се защо ли човек като вас ще пожелае фирмата на баща ми. Едва ли си струва...

— Тя има огромен потенциал. А и днес е на мода да купуваш колкото можеш, нали?

— Звучи безмилостно да преследваш нещо, на което друг вероятно е посветил години от живота си.

— Грешите. Много от фирмите, които купих, бяха пред фалит и после се стабилизираха.

Миранда започна да хапе устни. Ако искаше да узнае защо фирмата на баща ѝ бе фалирала, явно беше на грешен път. Понечи да се коригира, но Брет я изпревари.

— Сигурно си мислите, че съм се възползвал от положението, в което е изпаднал баща ви, Миранда, но трябва да ви кажа, че не съм. Наистина бях решил да изкупя всичко, само че има някои подробности за доуточняване.

— Затова ли ме извеждате и сте мил с мен? Дори и да протакате, той няма да промени условията си.

— Изобщо не сте права — изсмя се Брет. — Фирмата на баща ви се продава от месеци. За негово съжаление аз съм единственият купувач, който смята да му даде почти толкова, колкото иска.

— Но всъщност бизнесът е добър, нали?

— В основата си, да — съгласи се той. — Но Хари сам ми каза, че от години запада. Разбира се, аз го знаех още преди моите експерти да прегледат документите и баща ви не се опита да прикрие нищо. Просто иска да се отърве от фирмата, да си остане вкъщи и да прекарва повече време с вас. Е, поне така предполагам...

Докато Миранда мълчаливо асимилираше думите му, Брет спря пред входа на голям ресторант.

— Къде сме?

Тя се опита да се отърси от тревогите и съмненията относно баща си и се огледа наоколо. Заведението ѝ се стори познато, но не ѝ се вярваше, че са стигнали чак толкова далеч.

— „Литъл Център“ — беше отговорът. — Била ли сте тук?

— Веднъж... преди много време. Защо спряхте?

— Ще обядваме. Всичко е уредено. Тук има колички за гости като вас, само трябва да почакате, докато докарам една. В случай че пожелаете да ползвате тоалетната, също ще ви помогнат. Бих го направил и сам, ако не се страхувах, че ще ме изхвърлят! — ухили се Брет.

„Невъзможен е!“ — помисли си Миранда. И все пак си отбеляза чувството му за хумор. По някое време снощи ѝ се бе сторило, че то му липсва съвсем.

При други обстоятелства обядът с Брет би ѝ харесал, защото той се справяше с всичко така умело, че тя не изпадна в никакви неудобни ситуации. Но я измъчваше въпросът защо мъж като него ще

предпочете да прекарва времето си с жена инвалид и от тези размисли удоволствието ѝ от разговора и обяда малко се поразвали.

По обратния път Миранда се молеше още от вратата Брет да каже на баща ѝ, че могат да задържат къщата. А след като изкупи всичко останало, да се върне в Ню Йорк. Испита странно усещане при мисълта, че няма вече да го види, но знаеше, че една нова среща ще ѝ струва много усилия да се преструва на инвалид.

Когато пристигнаха в дома ѝ, Брет я остави в хола и уведоми сияещите Хари и Алис, че вероятно на следващата вечер ще дойде да я изведе отново, ако тя пожелае.

Искаше ѝ се да изкрещи от страх и безсилие.

На другия край на Бирмингам в спретната уютна къщичка Ив Мартин нервно крачеше напред-назад. Оставила беше бастуна, който използваше, когато баща ѝ беше тук. Беше цял ден сама със своите мисли. А те не бяха весели. Предната вечер Брет беше дошъл да я види. Редовно поддържаха връзка по телефона, но не се бяха срещали от няколко месеца.

Всъщност през всичките тези години след катастрофата не бяха успели да се сблизат. Понякога Ив се питаше дали това ще стане някога и дали от тайните ѝ планове ще излезе нещо.

Спомените ѝ я върнаха към вечерта на новогодишното празненство в службата преди доста години.

Брет Дикин, чиято слава на преуспял бизнесмен вървеше пред него, току-що беше купил голямата електронна компания на предишния ѝ шеф и се беше съгласил да я задържи като секретарка. Ив беше развълнувана да види как такъв очарователен млад ерген седи на стола на едрия и застаряващ Хю Крамп. Опитваше се да прикрие факта, че той веднага я омая, но това не ѝ попречи да мечтае и да крои планове. Две от нейните приятелки — също секретарки — се бяха омъжили за своите шефове. Защо да не се случеше и на нея? Полека — лека разбра, че Брет Дикин беше като имунизиран относно нейните женски прелести, за разлика от Хю Крамп.

Ив обаче не се отказа. Много жени търсеха Брет по телефона, но нямаше нищо по-специално. Като повечето вгълбени в работата си мъже, той вероятно се нуждаеше от някакъв сюрприз, който би го

накарал да осъзнае, че секретарката му не е част от офис обзавеждането.

Тази мисъл ѝ стана ръководно начало и започна да прави сериозни комбинации.

Знаеше, че вечерта преди тържеството Брет ще се почувства длъжен да се появи, затова се престори, че е прегледала някои важни документи, които изискват незабавната му намеса. За щастие той не избухна, както Ив беше очаквала, а това засили подозрението ѝ, че шефът ѝ не си пада по шумните места. И така, двамата се заеха с допълнителната кореспонденция и тя ги забави. В съответствие с изисканите си маниери Брет предложи да я откара до мястото на празненството. Ив се надяваше точно на това. Започна уж да се противи, но той я увери, че това било най-малкото, което можел да направи, след като е виновен за закъснението ѝ.

Съвместната им поява и прелъстителната усмивка на лицето ѝ направиха желаното впечатление.

Брет Дикин не показа, че Ив му става досадна, дори и когато след няколко питиета тя тържествуващо плъзна ръката си по неговата. Изглежда я с леко присвити очи, но не направи опит да се отдръпне.

Но това все пак се случи, няколко минути след като Дан Грийнли — завеждащ отдела за обработка на информацията — се сблъска с тях и разля виното ѝ.

— Няма нищо — каза Брет и ловко прекъсна дългите му извинения. — Роклята на мис Мартин и така е хубава, но може би трябва да я заведете до бара и да ѝ напълните чашата. Струва ми се, че се налага малко да се поразходя.

Преди Ив да се опомни, Дан я грабна от Дикин, който пък веднага бе отвлечен от една блондинка.

„Е, разходката свърши“ — помисли си кисело тя.

Само че не се отчая, а реши, че това е незначителен неуспех. Дан Грийнли отдавна я ухажваше, но до този момент не бе отговаряла на чувствата му. Сега обаче щеше да го използва, за да накара шефа си да ревнува. Брет вероятно нямаше намерение да се завърти пак около нея тази вечер, но когато видеше друг мъж да се „интересува“ от секретарката му, може би щеше да размисли.

Празненството не беше нищо повече от няколко питиета и леки разговори и нямаше да продължи дълго. Преди да свърши, Ив попита

Дан дали би я откарал до дома ѝ. Той по принцип пиеше много, бе пил и сега, но това никога не се бе отразявало на шофирането му. Когато излязоха навън, Дан я предупреди, че е прекалил с алкохола. Предложи да оставят колата и да си вземат такси, а Ив просто му се изсмя.

Но никога не каза истината на Брет.

След няколко минути Дан сви вдясно и връхлетя върху един грамаден автотранспортър. След катастрофата, тъй като той не остана жив, за да я опровергае, Ив излъга Брет, че го умолявала да не сяда зад волана, но Дан не я послушал. Тя пък не пожела да спори, защото се чувствала прекалено уморена и нервна от неприятностите, които имала през деня.

Веднъж разбрала, че Брет се чувства виновен за злополуката, Ив непрекъснато намираще начин да се върне на темата. Уж невинно му подхвърляше, че малко или много той ѝ е тласнал един към друг. Нараняванията ѝ не бяха големи, но се преструваше на силно контузена, защото така си осигуряваше вниманието му. Твърдеше — макар докторите да не намираха причина — че не може да върви нормално, и щом около нея имаше хора, прекарваше по-голямата част от времето в инвалидната количка, осигурена ѝ от Брет. Когато той настоя да извикат специалисти, Ив ловко убеди и най-добрите, че страда от някаква разновидност на парализата. Брет плати също и за пластичната операция, наложила се поради белезите от рани и от изгарянията по ръцете и раменете ѝ.

Ив се кълнеше, че катастрофата била разтърсила живота ѝ и физически, и психически и затова не можела да работи. По тази причина Брет ѝ плащаше месечна издръжка, надвишаваща предишната ѝ заплата, и всяка година я увеличаваше. Щедро плащаше и на баща ѝ да се грижи за нея. Когато понякога Джон Мартин обвиняваше дъщеря си, че изнудва бившия си шеф, тя яростно го нападаше ѝ му казваше да си гледа работата, защото нямала да търпи никакво вмешателство. Беше убедена, че ако продължеше да поддържа чувството за вина у Брет, накрая той ще пожелае да се ожени за нея.

Убеждението ѝ се засили, когато Брет Дикин доведе, сестра си да се запознае с нея. Но щом той напусна Бирмингам, а после Лондон и започна да прекарва времето си в чужбина, всичките ѝ надежди за женитба постепенно помръкнаха.

Все пак дългите му отсъствия не я обезсърчиха съвсем и докато го чакаше, наслаждаваше се на финансовата си независимост, без да е длъжна да работи.

Но ето че бяха изминали цели осем години, откакто Брет я бе последвал след празненството и лично ѝ бе помогнал да се измъкне от неузнаваемата кола на Дан. Ив вече не беше в първата си младост.

Вчера, когато Брет бе дошъл да я заведе на вечеря и търпеливо я изчакваше, докато тя се преструваше, че куца, бе решила да предприеме нещо, което да го накара да изпълни желанията ѝ. Правеше се на нещастна, че е обречена да остане сама, после пък уж уплашено питаше какво ще стане с нея, когато баща ѝ си отиде от този свят.

И в двата случая отговорът на Брет беше неразгадаема усмивка и някакво особено, тревожещо мълчание.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато следващата вечер Брет Дикин пристигна в „Уел Хаус“, семейство Ферис го очакваха в хола, но атмосферата беше малко напрегната.

Той не обърна голямо внимание на този факт, защото смяташе, че причината е положението с къщата или бизнеса, а за това Хари сам си беше виновен. Съжالياваше не него, а Миранда. След като поздрави, без излишни предисловия оповести, че е запазил маса в същия ресторант, където вчера бяха обядвали.

Хари явно беше любопитен да разбере защо се интересува от дъщеря му, но Брет само помоли Алис да донесе някаква връхна дреха за Миранда и след няколко минути потеглиха.

Навикът на Брет да се налага вече ѝ беше познат и Миранда не се опита да протестира. Реши, че колкото по-малко говори, толкова по-бързо ще свърши този нелеп фарс. Скоро Дикин щеше да се умори да пропилява времето си и да съжالياва едно „нещастно“ момиче и тя щеше да си отдъхне с облекчение. А ако беше и малко по-твърда, щеше да каже на баща си и на Алис нещата, които не им бе казала днес. Те никак не бяха малко!

Очевидно напрежението започваше да влияе и на Брет Дикин, тъй като по време на вечерята той беше сравнително мълчалив. Най-важното за Миранда беше да се отърве от този мъж, без да обиди баща си и Алис. Само дето не знаеше как да го направи.

Брет дълго размишлява върху думите на Ив Мартин от предната вечер. Беше си въобразила, че е влюбена. Ако ѝ предложеше брак, сигурно би се омъжила за него още утре, но той определено не желаше това.

А Миранда Ферис беше нещо друго, нещо различно. По време на вечерята я бе проучвал така старателно, както познавач разглежда картина, която възнамерява да купи. Тя имаше нежни, почти

класически черти и светлоруса коса, която при всяко движение на главата наподобяваше водопад от плътна блестяща коприна. Беше красива дори и в най-обикновени дрехи. Само да би могла и да ходи...

Вече беше осъзнал, че ще изиграе някаква роля в живота му, че по някакъв начин ще прогони отдавна измъчващите го угризения. Как не му беше дошло наум веднага? Трябваше да ѝ направи предложение и да се ожени за нея. Бракът би му дал възможност да ѝ посвети грижите си, а с парите си да стори всичко възможно, за да проходи отново. И в същото време да заличи от съзнанието му злокобната случка, която продължаваше да го терзае.

Миранда долови, че става нещо с Брет, но не знаеше причината. След кафето предложи да си тръгнат. Струваше ѝ се, че е прекарала в компанията му прекалено дълго време.

Нощта беше прекрасна за ноември и всичко наоколо бе обляно в лунна светлина. Нищо не напомняше за бурята в началото на седмицата. По дърветата и тревата имаше ситен скреж и те приказно блестяха.

Когато Брет паркира колата в една отбивка на няколко мили от „Уел Хаус“, Миранда се изплаши.

— Искам да говоря с вас — каза ѝ.

Тя се извърна към него и сбърчи чело.

— Вие цяла вечер ми говорихте!

— Това е нещо друго.

Магнетичният му поглед я накара да преглътне мъчително.

— Нещо за баща ми? За бизнеса му?

— Отчасти...

Изведнъж ѝ стана зле.

— Не го искате?

— Не съм казал това. Но дали ще го купя или не, би могло изцяло да зависи от вас.

— От мен?

Зениците ѝ се разшириха.

— И как така?

— Опитвам се да ви кажа. Искам да помогна...

Преди да продължи, Миранда побърза да го прекъсне, надявайки се да измисли нещо и да прекрати фарса, в който вече се беше уморила да участва.

— Бихте могъл да ни помогнете, ако купите фирмата и евентуално ни оставите къщата. Аз съм млада и ще се оправя — добави тя и осъзна, че повтаря думите си от вчера. — Но татко няма да може...

— Миранда!

Брет се приведе към нея и нежно отметна кичур коса от лицето ѝ.

— Бихте ли замълчала за малко, за да ме изслушате?! Опитвам се да ви помоля да се омъжите за мен.

— Да се... ооммъжа?!

Този път очите ѝ едва не изхвъркнаха от орбитите си.

Той кимна.

— Защо не?

Известно време двамата се гледаха втренчено на лунната светлина.

Миранда не можеше да повярва на това, което беше чула. Как бе възможно Брет Дикин да пожелае да се ожени за момиче, което е в инвалидна количка?!

— Не си падам по този род шеги... — успя да промълви.

— Аз не се шегувам — увери я той.

— Значи сте решил да се ожените за инвалид! Бихте ли ми обяснил откъде ви хрумна тази налудничава идея?

Брет леко се усмихна на недоверчивите нотки в гласа ѝ, но решителността не изчезна от изражението му.

— Да кажем, че желая да получа правото да се грижа за вас.

— Но ние току-що се запознахме! — възкликна Миранда. — А и не може да искате да се обвържете с жена в моето положение.

Той се засмя гласно.

— Не се безпокойте, Миранда, аз знам какво правя. Наистина ли мислите, че бих се оженил за вас, ако не желяех? Ако престанете да гадаете какви са мотивите ми, мога да ви кажа какво съм си наумил.

— Изобщо не ме интересува! — заяви твърдо Миранда. — Когато двама души се женят, то е, защото се обичат. Тъй като ние не сме имали време за това, не мисля, че е необходимо да узнавам мотивите ви. Във всеки случай, преди да продължите, трябва да ви кажа, че няма да се омъжа за вас, дори и да сте последният мъж на земята!

— Има жени, които вероятно биха ви прегазили в надпреварата си да се докопат до мен.

Тя не благоволи да му отговори.

Брет дълго я наблюдава и забеляза колко е объркана.

— Не се шегувам, Миранда — каза най-сетне той. — Може би трябва да ви се напомни, че баща ви има нужда да продаде фирмата си на по-висока цена от действителната, за да изплати дълговете си. Ако не се омъжите за мен, аз няма да я купя. Толкова е просто.

— А ако го направя?

— Тогава ще му дам всичко, което поиска.

— И къщата ли?

— Да, а също и пари за разходите по нея.

„Колко ли още хора от Бирмингам ще ми се наложи да издържам, докато накрая се разоря?“ — малко мрачно се запита Брет.

Но нима парите биха имали някаква стойност, ако не му помогнеха да отърси съзнанието си от угризенията?

— И какво печелите от това?

Миранда вдигна очи и го погледна.

— Да сте женен за някоя, която не може да бъде истинска жена? Която не може да има деца...

Това напомняне не го разубеди, както беше очаквала.

— Когато му дойде времето, тогава ще се тревожа за тези неща — отвърна Брет.

Миранда потрепери. Не можеше да се омъжи за него, дори и да искаше, а тя не желаше това. Беше й споменал, че целта му била да получи правото да се грижи за нея, но се съмняваше, че тази е истинската причина. И ако заради баща си все пак се съгласеше, какво щеше да му каже, когато той разбереше, че не е инвалид?

Обзе я отчаяние. Трябваше да се върне вкъщи и да заяви на баща си и Алис, че ще признае истината на Брет, независимо от последствията. Каквото и да им се случеше занапред, едва ли щеше да е по-лошо от сегашното положение...

На Брет му се стори много изтощена и той я съжали.

— Вижте, Миранда, не вярвам да сте мислила много за брак в това състояние. Ще ви дам няколко дни да си помислите. Но ви обещавам, че ако приемете предложението ми, никога няма да съжбялявате.

След като отведе Миранда вкъщи и размени няколко думи с Хари и Алис, Брет си тръгна. Чувстваше се повече от доволен.

Бе стигнал почти до края на алеята, когато забеляза малката дамска чантичка на Миранда. Беше в ъгъла на седалката.

„По дяволите! — изруга мислено и веднага удари спирачки. — Умът ѝ беше зает с много неща и сигурно я е забравила. Трябва да ѝ я занеса, за да не се тревожи, че я е оставила в ресторанта.“

Взе я и започна да я разглежда. Беше елегантна и красива като собственичката си. Беше и скъпа, но не прекалено и си личеше, че принадлежи на изискана жена с добър вкус.

Несъзнателно я завъртя в ръцете си и се замисли дали Миранда вече е жена или след катастрофата е останала такава, каквато е била на деветнадесет години. Щеше ли да узнае някога? Досега не беше стигнал доникъде, освен дето я бе уверил, че ще се опита да се погрижи за нея.

Опасяваше се, че ще затъне в подгизналата трева, докато обръща колата, затова слезе и закрачи към къщата. Тя не беше далеч и нямаше да му отнеме повече от няколко минути да стигне до нея.

На вратата нямаше звънец, а само старомодно чукче. Почука няколко пъти, но никой не се обади. Спомни си, че и при първото му посещение никой не беше го чул. Тогава просто беше влязъл сам. Сега обаче вратата беше заключена.

Брет се намръщи и се отдръпна. Идвайки насам, беше забелязал, че свети на втория етаж и в хола. Тъй като още нямаше единадесет, надяваше се, че Миранда не е побързала да си легне веднага.

Реши да провери. Ако застанеше на известно разстояние от прозореца на хола, нямаше да го видят и нямаше да изплаши никого.

Май чантичката трябваше да почака до сутринта.

Внимателно и тихо зави зад ъгъла. Завесите в хола не бяха спуснати и ясно се виждаше всичко вътре.

Изведнъж замръзна — Миранда беше с баща си.

Хари Ферис се засмя и я целуна, сякаш я поздравяваше за нещо. Но не това го поразя, а самата Миранда — бедната „саката“ Миранда. Тя стоеше на краката си без ничия помощ. А когато баща ѝ я пусна, му

се усмихна, бързо тръгна към един от френските прозорци и излезе навън, за да подиша свеж въздух.

Брет с усилие потисна гнева си, мушна се по-навътре в сянката на дърветата и с леден поглед започна да я наблюдава.

Току-що Миранда отново се беше карала с баща си и Алис. Разправията бе продължила няколко минути и накрая те се бяха съгласили, че след като Брет ѝ е предложил да се оженят, трябва да му кажат истината. За Миранда беше истинско облекчение, че най-последно бяха проявили малко разум. Но преди да се прибере в стаята си, леля ѝ не бе пропуснала да отбележи, че не е съвсем доволна.

Когато тя се оттегли, баща ѝ я бе изненадал със смеха и целувките си и бе подхвърлил уж между другото, че макар Брет Дикин да е богат, не е единственият купувач. Миранда бе понечила да го попита за подробности, но после се бе отказала и бе излязла, оставяйки го пред телевизора.

Предупреждението му да внимава още звучеше в ушите ѝ, когато се измъкна през френския прозорец и бързо го затвори след себе си. Въпреки всичко, накрая все пак бе спечелила в двубоя си срещу него и Алис. Сутринта щеше да се свърже с Брет и да го помоли да ѝ се обади. След това щеше да му каже, че може да ходи. Щеше да си признае как са се опитвали да го измамат и как бяха отишли твърде далеч. И той вече нямаше защо да се прави на мъченик, като се жени за нея ѝ купува фирмата на баща ѝ.

Не се и съмняваше, че Брет ще е бесен, и ако само я наругаеше, щеше да е истинска щастливка. Що се отнасяше до семейната фирма, според думите на баща ѝ, вероятно някой щеше да се заинтересува от нея и да я купи. Докато станеше това, някак си трябваше да се оправят. Каквото и да им готвеше бъдещето, едва ли щеше да е по-мъчително от последните няколко дни.

Миранда продължаваше да се разхожда, без да знае, че тайно е следена. Беше излязла не толкова заради свежия въздух, колкото да се опита да забрави Брет Дикин за известно време. Вече тъкмо си мислеше, че е успяла, когато се чу да произнася гласно не само фамилията му, но и да поставя пред нея едно „госпожа“ — сякаш се

мъчеше да свиква с такова обръщение. Така се ужаси от себе си, че едва не се спъна.

— За Бога, Миранда, я се стегни! — заповяда си. — Няма да видиш повече Брет Дикин след утрешния ден и няма да му станеш съпруга!

Ако това беше оптимизъм, той неминуемо щеше да се изпари, ако разбереше, че същият този Брет Дикин стоеше само на няколко крачки от нея.

Той се вкамени от ярост, когато чу думите ѝ. Демонстративното ѝ нежелание явно беше уловка, целяща да възбуди апетита му. Иначе защо щеше да репетира бъдещата си фамилия? Сигурно цялото семейство вече бе „харчило“ милионите му през последния час.

Само че преди да се справи с тази лъжлива госпожица, тя не биваше да има възможност да харчи нищо!

Времето започна бързо да се променя. Скрежът се стопи, появи се вятър и по обсипаното със звезди небе запълзяха големи тъмни облаци. Сега Брет можеше да следи Миранда, без да се страхува, че тя ще го види.

При други обстоятелства вероятно би усетила присъствието му, но в момента беше много заета с обърканите си мисли и нищо не разбра. Докато се опитваше да си представи, че вече няма да се среща Брет, започна да тича. Този вид физическо натоварване ѝ допаднаше и преди катастрофата редовно се беше занимавала с джогинг. В Швейцария бе подновила тренировките си, въпреки че се налагаше да внимава. Не беше възстановила предишната си форма, но скоро пробяга оставащите до края на градината неколкостотин метра.

Брет я следеше, вперил очи в стройното ѝ гъвкаво тяло. Беше се преоблякла в тесни джинси и анорак с качулка, а златистата ѝ коса блестеше на лунната светлина.

Той бавно се показа от сенките на дърветата. Вече нямаше защо да се крие. Толкова беше ядосан, че всичко му беше безразлично. Не можеше да си спомни някой да го бе правил на такъв глупак и възнамеряваше да я накара да си плати за тази дързост!

Миранда усети как сърцето ѝ подскочи от страх, когато чу стъпки по тревата зад себе си, и рязко се извърна.

— Брет! — възкликна тихо.

Беше изненадана, че изобщо можеше да говори, щом видя високата му фигура заплашително да се извисява над нея.

— Каккво правите... тук?! — изрече на пресекулки.

— Здравейте, Миранда! — отвърна ледено той. — Не мислите ли, че аз трябва да задам този въпрос?

— Аз...

Тя набързо облиза сухите си устни, а очите ѝ още издаваха сепването ѝ, докато безпомощно търсеше думите си.

— Продължавайте — изръмжа Брет.

— Разбирам, че... сигурно сте сърдит, но щяхме да ви кажем...

— Кога? След сватбата ли?

— Не, сутринта.

Студеният му поглед я пронизваше като кинжал и Миранда потръпна.

— Наистина щяхме да го направим!

— И очаквате да ви повярвам?

Тя имаше нужда от малко време да се съвземе ѝ затова попита:

— Защо се върнахте тази вечер и ме проследихте?

— Забравихте си нещо в колата ми и аз си помислих, че може да се притесните, когато откриете, че го няма.

Брет извади чантичката иззад гърба си и я тикна в ръцете ѝ.

— Не беше необходимо да си правите труда... — каза сковано Миранда.

— Не мислите ли, че стана по-добре? Никога ли не ви е идвало наум, че ако не бях открил измамата ви сега, бих могъл да ви убия, когато вече ще бъде много късно?

Той изглеждаше достатъчно разярен да я убие и сега. Миранда пребледня още повече и усети как трепери. Лицето му беше като от камък, а очите му святкаха. Тя се изплаши не на шега. Много хора биваха убивани и за по-дребни престъпления от нейното. Нещо обаче ѝ подсказваше, че Брет нямаше да си изгуби разсъдъка, независимо от обстоятелствата.

Но все пак той ѝ беше почти напълно непознат. Какво всъщност знаеше за Брет Дикин? Трябваше да се опита да поговори с него, преди да се е изкушил да направи нещо непоправимо.

— Мога да ви обясня — промълви тихо. — Успокойте се малко и ме изслушайте...

ПЕТА ГЛАВА

За нещастие предложението на Миранда само наля масло в огъня.

— Съмнявам се! — отрязва я той. — Най-малкото, няма да ме задоволи.

Миранда не беше се сблъсквала с такъв студен и пресметлив човек досега, затова гневът му я изплаши още повече и я обзе неприятното чувство на пълно безсилие.

— Може ли най-напред да седна?

Тя се опита заднишком да намери градинската пейка, до която стояха, защото усети, че краката ѝ не я държат.

— Уморена ли сте?

Когато Миранда се тръшна на пейката, без да дочака позволенията му, тъмните му вежди се вдигнаха застрашително.

— Не бих казал, че съм изненадан, имайки предвид изключителната енергия, която сте вложила, за да ме заблудите. Сигурна ли сте, че ви е останала достатъчно, за да съчините правдоподобна версия за стореното? Ако е така, с любопитство ще я изслушам.

„Наистина ли си мисли, че аз ще съчинявам оправдания?“

Сърцето на Миранда трепна, защото презрението му я нарани дълбоко. А когато той седна до нея, смелостта ѝ я напусна съвсем. Пейката не беше голяма и близостта на мускулестото му тяло я накара да съжалява, че не бе намерила сили да остане права.

— Е? — подхвърли с насмешка Брет и прекъсна безмълвното ѝ съзерцание на пространството пред нея. — Не знаете ли откъде да започнете? Защо не и от причините, които ви накараха да вземете решение с измама да се омъжите за мен?

Миранда се вцепени. Беше ѝ ужасно трудно да подреди мислите си. Яростта му я плашеше все повече, защото беше доловила, че има нещо, което не разбираше. Едва ли бе разбила някоя негова илюзия,

тъй като той не беше влюбен в нея. Уверена беше, че наистина има нещо, но то не бе свързано пряко с нея.

Дойде ѝ наум, че „политиката“, която водеше, ще се окаже неподходяща за момента, и бавно рече:

— Май забравихте, че не съм обещавала да се омъжа за вас. Вие ме помолихте, не знам по каква причина...

— Трябва да сте се досетила. Вярвах, че сте инвалид.

— И какво от това?

— Значи имате слаба памет. Не ви ли казах, че искам да се грижа за вас?

— Да, но това би означавало много неща и...

— Вижте — прекъсна я Брет, — да забравим моите мотиви и да се съсредоточим върху вашите.

Миранда стисна юмруци. Брет Дикин очевидно изопачаваше истината, а очакваше от нея пълна искреност. Докато не го убедеше, че щеше да му направи признание сутринта, всяка нейна дума би била подозрителна. А както изглеждаше, никак нямаше да е лесно да го убеди.

— От самото начало ли желаете да започна? — попита тя, когато едно нервно негово движение я предупреди, че го обзема нетърпение.

— Знам, че сте претърпяла катастрофа — рече Брет. — Интересува ме от колко време ходите. От години?

— Не... — поклати глава Миранда.

Вече ѝ се струваше безсмислено да се опитва да крие от него каквото и да било. Резкият му глас и дъхът му, който усещаше върху бузата си, я объркваха, но тя се застави да продължи.

Накратко разказа за нещастieto си, а след това започна и за Швейцария.

— Претърпях много несполучливи операции, но последната беше успешна. Прекарах там почти четири месеца. През цялото време Алис беше с мен. Върнахме се у дома едва онзи ден.

— Защо се преструвахте на инвалид?

Щом го погледна, лицето на Миранда пламна и тя сведе очи. Не си бе представяла, че ще ѝ е толкова трудно.

— Хрумна ни, че ако ме смятате за инвалид, може да ни разрешите да задържим къщата. Или поне да ни оставите да живеем в нея...

— Чие беше това хрумване? Не ми се вярва да е било ваше — процеди Брет през зъби.

Тонът му подсказваше, че едва ли ще търпи увъртания, но на Миранда пък не ѝ се щеше да злепоставя леля си — тя само се опитваше да помогне.

— На Алис беше, нали?

Когато отново срещна гневния му поглед, Миранда бързо запремигва и съкрушено кимна, чувствайки се като предател.

— Тя нямаше зла умисъл... Загрижена е за баща ми, защото е убедена, че ако бъде принуден да напусне „Уел Хаус“, това ще го съсипе.

— Хитър план, но с хиляди недостатъци — подметна саркастично Брет. — Искрено съм изненадан, че сте се съгласила, Миранда. Подвели са ви, а си мислех, че не ви липсва интелигентност.

Бузите ѝ пак пламнаха и тя отчаяно се надяваше, че в тъмното това няма да се забележи.

— Баща ми смяташе, че ще останете само няколко минути, когато първия път дойдохте да видите къщата. Това е всичко.

— Ха-ха!

Подигравателният смях на Брет съвсем опъна нервите ѝ.

— Значи веднага ви обърках плановете, като злоупотребих с гостоприемството ви, така ли?

Миранда се извърна и сви безмълвно рамене. Какъв смисъл имаше да отрича очевидното?

Тъй като мълчанието ѝ разпали отново гнева му, Брет я сграбчи и рязко я извърна към себе си.

— Моля ви, Миранда, гледайте ме, докато ви говоря! Няма да ви коства много.

Тя потрепери. По тялото ѝ премина познатата тръпка от предишното му докосване. Стана ѝ горещо и главата ѝ се замая, сякаш губеше почва под краката. Нищо не можеше да продума.

Очевидно доволен от ситуацията — поне засега — Брет продължи:

— Ами вчера, когато дойдох да ви изведа? Защо не ми казахте тогава за плана на леля си?

— Тя още мислеше, че имаме шанс...

— А какво ще кажете за тази вечер, когато ви направих предложение? Имате ли извинение, че скрихте истината?

Миранда разбра, че е победена, и стисна клепачи. Брет така яко я държеше за раменете, че тя се опасяваше да не ѝ счупи нещо. Стана, ѝ още по-горещо, но макар че ѝ се щеше да я пусне, не смееше да се помръдне, за да не го разяри.

— Нямам извинение... — рече сковано. — По-точно, за вас то няма да е достатъчно, мистър Дикин. Знам, че трябваше да ви кажа веднага, след като ми направихте предложение. И щях да го сторя, ако не смятах, че първо трябва да предупредя баща си и Алис.

— За какво?

Изненадващият му въпрос я стресна, но успя бързо да се съвземе.

— Не бях сигурна как ще реагирате. Баща ми има слабо сърце и се страхувах, че ако се ядосате и го обвините в измама, може да се окаже фатално...

— Явно не сте допускала, че на мен би могло да ми се случи същото.

— На вас?

Миранда се усмихна неволно. Брет Дикин беше от онези здравеняци, които едва ли бяха боледували дори и един ден през живота си. Сигурно щеше да му е необходим тълковен речник, за да разбере какво е това главоболие.

— Може да сте си изградил лошо мнение за Алис и баща ми, но те са направили доста за мен. След катастрофата са похарчили много пари и винаги са били търпеливи и внимателни. Ако имате понятие от живота на инвалидите, ще разберете колко време и внимание им е необходимо. Някои успяват да се справят и сами, но повечето не могат. Поне в началото...

— А вие щяхте ли да сте в състояние сама да се справяте?

— Ако последната операция се оказеше несполучлива, щях поне да опитам.

— Значи нямаше да се омъжите за мен, но искахте да предупредите Хари и Алис, преди да ми го кажете? И как реагирахте?

— Съгласиха се, че няма друг начин, освен да ви призная истината.

— Разбира се, имам единствено вашата дума. Няма ли да е по-вярно, ако приемем, че сте възнамерявала да доведете нещата докрай?

— Да ги доведе докрай? — повтори като папагал Миранда и внезапно обзелият я гняв и вяла сили, за да го отблъсне.

Краката ѝ още не я държаха, за да се изправи, но поне се отдръпна на разстояние от него.

— Вие сте луд! — каза задъхано. — И нямате доказателства!

— О, много по-големи, отколкото мислите. След като ви оставих в дома ви и стигнах до края на алеята, се върнах.

— Не чухме колата ви.

— Защото реших да повървя, вместо да си правя труд да я обръщам. Беше въпрос на минути.

— Но защо?

— Нали вече ви казах — да ви донеса чантичката. Понеже никой не ми отвори вратата, завих зад ъгъла на къщата.

Тук Брет направи пауза, за да ѝ даде възможност да асимилира думите му.

— Забелязах, че в хола свети, и реших да проверя дали сте там, преди отново да почукам. Стоях на известно разстояние от прозореца, за да не изплаша някого, ако случайно надзърне навън. Но това, което видях, ме накара да си помисля, че сте заслужавали да ви изплаша.

Незнайно защо, на Миранда изведнъж ѝ стана студено. Красивите ѝ очи изразяваха смущение и объркване.

— Бяхме само аз и баща ми...

— И се смеехте.

Така ли бе изглеждало? Миранда поклати глава, мъчейки се да си припомни ситуацията.

— Той...

— Явно ви поздравяваше за сделката, която се канехте да направите. Хитрата му дъщеря беше успяла да постигне нещо, за които дори не е мечтал. Богат зет, солиден доход до края на живота си. Никаква работа, никакви усилия. Май се отдадох на поезия, нали? — ухили се иронично Брет.

Миранда го изгледа втрещена и безмълвна. Това, което той беше видял, погрешно е било изтълкувано като „поздравление“. Само че как би могла да го убеди, че греша в преценката си. Оставаше ѝ единствено да му се извини и да се надява да прояви великодушие.

— Съжалявам... Разбирам как е изглеждало и не ви обвинявам, че си мислите така. Мога само да повтора предишното си обяснение, че щях да ви кажа истината сутринта и че нямам намерение да се омъжвам за вас, когато и да било! За баща ми също бъркате — изобщо не ме е поздравявал. Опитваше се да ме увери и окуражи, че накрая все ще дойде някой да купи фирмата му.

— Не ви вярвам! — отвърна рязко Брет. — Смятам, че щяхте да се омъжите за мен. Заради всяко пени, което щяхте да получите. Наистина ме направихте на глупак!

Миранда беше като ужилена от думите му. Изведнъж стана много дръзка.

— Не успях. Измъкнахте се на косъм. Можете да се радвате, въпреки че трябваше да слухтите като копой, за да го постигнете.

Брет презрително присви очи. Нима тя си въобразяваше, че ще се отърве толкова лесно? Беше решил да се ожени за Миранда, като по този начин помогне и на нея, и на себе си. Съжалил я бе, съчувстваше ѝ, а тя го беше измамила и излъгала. На всичкото отгоре, сега очакваше да я остави на мира. Е, скоро щеше да ѝ стане ясно, че нещата стоят съвсем другояче. Наистина щеше да се ожени за нея, една — две години нямаше да ѝ обръща никакво внимание и после щеше да се разведе. Цената щеше да е висока — издръжката ѝ сигурно щеше да му струва скъпо — но след като бъдеше лишена от привилегията да му бъде съпруга и от разкоша, на който скоро щеше да свикне, щеше действително да се разкае, вместо само да се преструва, както сега.

Той се изсмя в зачервеното ѝ от възмущение лице.

— Аз още искам да се оженя за вас, но вече ще си отворям очите на четири — заяви ѝ рязко.

Миранда замръзна.

— Не говорите сериозно, нали?

— По-добре ще е да ми повярвате.

Тя си пое дъх на пресекулки и се опита да се успокои с мисълта, че Брет Дикин не би могъл да я накара насила да го направи. Само че нещо вътре в нея ѝ подсказваше обратното.

Изплаши се и прошепна:

— Споменахте, че искате да се грижите за мен, но вече едва ли ще го желаете.

— Защо не? Нуждая се от съпруга. Надявам се, че съпругите са полезни. И въпреки всичко, искам да се ожения за вас.

— Но защо за мен?!

— Какво отчаяние само прозвуча в гласа ви!

Миранда не му каза, че наистина така се чувства, особено след като ѝ стана ясно, че няма да получи отговор на въпроса си.

— Не мога да се омъжа за вас...

Очите му проблеснаха, щом срещнаха умоляващия ѝ поглед.

— Да не би да съм физически непривлекателен?

— Не ви обичам — отвърна уклончиво тя.

— В днешно време не е задължително.

— А би трябвало.

— Не бъдете толкова наивна, Миранда. Има далеч по-удобни и по-полезни неща от привързаността към някого.

— Какво искате да кажете?

— От една връзка винаги можеш да научиш нещо и да го използваш в друга. Например от интимните отношения. Ако хората се задоволяваха само със секс, щяха да си спестят много душевни страдания.

Миранда за кой ли път вече беше смаяна. Нарочно ли искаше да я шокира, или наистина така мислеше? Гледаше го сърдито, а на него сякаш му беше забавно да ѝ се присмива.

— Тази идея е най-налудничавата, която съм чувала! — възкликна тя. — Май че ще е по-добре да си вървите.

— Не и преди да се уреди всичко — поклати глава Брет.

— Никога няма да се омъжа за вас, ако това имате предвид! Колко пъти трябва да ви повтарям?!

Той не обърна внимание на думите ѝ и спокойно предложи:

— Миранда, помислете си сериозно от какво се отказвате. Условиата ми са същите — касаят Хари, Алис и покрива над главите им. Какви са перспективите? — фирма, която — сигурен съм — баща ви никога няма да може да продаде. А вероятно и затвор, ако не успее да уреди немалките си дългове. Да продължавам ли?

Миранда се опита да отвърне по-уверено, отколкото се чувстваше:

— Ще си намеря работа.

— Няма да изплатите и частица от дълговете.

Тя започна да го ненавижда.

— Ще намеря изход!

— Не ми се вярва.

Миранда едва се сдържа да не се разплаче. За нещастие Брет беше прав. Тя нямаше професионална квалификация и опит и можеше да минат месеци, докато се намери някой, който да я вземе на работа и да ѝ даде прилична заплата. Ако баща ѝ не продадеше ипотекираната фирма, можеше да останат и без апартамента в Лондон. Изобщо не се опита да си представи какво щяха да правят той и Алис, ако това се случеше. Мизерен живот, без нито едно пени в джоба. И би ли могла да си прости, че ги е обрекла на такова жалко съществуване?

Отговорът ѝ дойде от само себе си:

— Нямам друг изход, освен да удовлетворя желанието ви, макар че не знам какво ще постигнете вие с това? Брак по сметка, но...

— Ще видим.

— Какво друго би могло да бъде?

— Може би, каквото ние направим от него — отвърна загадъчно Брет.

— И какво ще е то?

— Мисля, че в този случай ще е по-добре да покажа, вместо да обяснявам.

Преди Миранда да успее да реагира по някакъв начин, ръцете му я притеглиха и той целуна. Най-напред устните му съвсем леко се докоснаха до нейните. Но сърцето ѝ силно затуптя и между тях припламна някакво неподозирано чувство.

Устните му станаха по-настойчиви, прегръдката — по-силна и Миранда усети как отмалява и му се покорява.

Досега не се бе целувала така. Не беше сигурна какво става с нея — сякаш беше замаяна и всяка фибра от тялото ѝ трептеше. И точно когато я обхвана силен огън, Брет внезапно се изправи и малко грубо я отблъсна.

Без да се издава, че е разбрал въздействието си върху нея, той сухо подхвърли:

— Може би това ще е доказателство, че между нас ще съществува нормален брак. Няма да бързам, Миранда. Имате доста да наваксвате, а аз никога не съм харесвал студентите и неопитни жени.

Миранда положи неимоверни усилия да възвърне самообладанието си и в същото време да не се ядоса, защото думите на Брет звучаха по-скоро като обида, отколкото като успокоение.

— Не желая да се омъжа за вас — процеди през зъби.

— Сделката няма да е толкова лоша за вас.

— Но за вас — да.

— Не мисля така.

Защо беше решил да го направи? Миранда се бе надявала да промени плана си, само че Брет очевидно нямаше такова намерение.

Тя зарея поглед из градината, но не видя нито игривия фонтан, нито пейката, където сядаше през лятото, след като се измореше да се движи с количката по специално направените от баща ѝ алеи. Светът около нея се променяше толкова бързо, че не беше сигурна дали ще успее да се справи с новите обстоятелства. Години наред бе разчитала почти изцяло на други хора. Сега май нямаше на кого да разчита, освен на себе си. Чувстваше се така, сякаш безмилостно я бяха изхвърлили от спокоен пристан в бурно море, без някого да го е грижа дали ще оцелее или не.

Брет внимателно наблюдаваше изражението ѝ.

— Миранда, вие може да си мислите, че не сте готова за женитба, но нямате готовност и за сериозна, доходоносна работа. Светът не се състои само от състрадателни хора, а вие сте свикнала да ви носят на ръце, нали? Ако се омъжите за мен, ще имате прислуга и всякакъв вид помощ, за да сте спокойна. Ще можете сама да се адаптирате, без ничия намеса.

Тя сбърчи чело.

— Към какво да се адаптирам?

В сините очи на Брет се прокрадна раздражение.

— Към нормалния живот. Да се научите свободно да се движите след прекараните в инвалидна количка години, да бъдете пълноценна личност. Да продължавам ли?

Миранда поклати глава, защото не ѝ се слушаше точно това. Брет ѝ изтъкваше очевидното, а нещата, за които тя се безпокоеше, пренебрегваше. Брет Дикин имаше някакъв особен чар, който жените намираха за вълнуващ. Беше забелязала как те го гледат, когато бяха излизали заедно, и ужасно се притесняваше да има такъв мъж за

съпруг. Мисълта, че би могъл да предяви съпружеските си „претенции“ към нея, я тревожеше.

Но колко ли дълго щеше да е в състояние да му се противопоставя? Още усещаше докосването на устните му и бушуването на кръвта си. Но да му се отдаде без любов, ѝ се струваше отвратително.

Тъжно си спомни какво безгрижно момиче бе била преди катастрофата. Тогава просто се бе засмивала, щом станеше дума за секс, и макар да нямаше никакъв опит в тази област, се примиряваше с факта, че един ден ще ѝ се случи — със или без сватбен пръстен. Но не си спомняше да е изтръпвала така, както изтръпна сега.

— Май ще е по-добре да си тръгвам, преди баща ми да е излязъл да ме търси — каза бързо, опитвайки се да прогони мислите си.

— Ще дойда с вас — заяви Брет. — Той може да се изненада от късното ми посещение, но искам да го видя още тази вечер и да му кажа, че в края на краищата сте се съгласила да се омъжите за мен.

— Баща ми няма да го приеме просто така! — възбудено запротестира Миранда. — Не и докато не стане това, за което двамата с Алис току-що се съгласиха. Не можете ли да почакате?

Брет се засмя и я подхвана, защото тя се олюля.

— Ще видите, че ще го приеме, без да задава излишни въпроси. Особено пък, като му спомена за отстъпките. Разбере ли, че ще е материално осигурен и безгрижен, повярвайте ми, фактът, че можете да вървите, веднага ще бъде „замазан“. Сякаш той нищо не е знаел. С огромно желание ще се преструва, че никога не се е случвало. А щом го уведомя, че ще се оженим почти незабавно, гарантирам ви, че ще е много доволен.

И за най-голямо удивление на Миранда баща ѝ наистина беше.

ШЕСТА ГЛАВА

Ив Мартин беше объркана. Предната вечер Брет Дикин се бе отбил, за да ѝ съобщи, че се жени. Помоли я да го поздрави и да му пожелае всичко най-хубаво. От изненада тя не можеше да проговори и само го съзерцаваше — висок и силен мъж, с голяма власт.

„Ами аз?! — искаше ѝ се да изкрещи. — През всичките тези години се надявах да ми направиш предложение!“ Ако не бяха инстинктите ѝ за самосъхранение, които така добре я спасяваха в критични ситуации, наистина щеше да изкрещи. Но те навреме я предупредиха, че позволи ли си да упрекне Брет, няма да го види повече. Гласът на предпазливостта я посъветва да изчака. Можеше да стане и нещо по-добро от това, което предполагаше.

Мислите ѝ бяха като светкавици. „Колко дълго траят днешните бракове? Някои съвсем кратко... Ако Брет се разведе, няма ли накрая да се обърне към мен?...“

Междувременно би могла да направи всичко възможно, за да се провали бракът му. Вероятно много хора биха си помислили, че не е в състояние да стори нищо, но щяха да се изненадат, като разберат на какво е способна.

Едно от „оръжията“ ѝ беше сестрата на Брет. От няколко реплики на Габи Ив бе узнала, че тя е готова да намрази всяко момиче, за което Брет се оженеше, тъй като се считаше за наследница на брат си. И съпругата му никога нямаше да е добре дошла за нея. Отначало Ив не я вземаше на сериозно, докато изведнъж не осъзна, че Габи просто я беше предупредила. Ив никога не ѝ беше споменавала, че между нея и Брет съществува романтична връзка, и не знаеше защо Габи подозира, че брат ѝ има някакви намерения. Но вместо да я изплаши или обезсърчи, това ѝ даде основание да смята, че Брет трябва да е казал нещо на сестра си за тяхната връзка. Иначе защо Габи щеше да е толкова подозрителна? Затова Ив бе продължила да живее с надежда — надежда, която временно беше разбита от неочакваното съобщение на Брет снощи.

Когато най-сетне бе намерила сили да пожелае щастие на него и на бъдещата му съпруга и напрежението помежду им бе понамаляло, беше го попитала дали избраницата му е от Ню Йорк. За нейна изненада Брет ѝ бе отговорил, че е от Бирмингам и фамилията ѝ е Ферис. Уведомил я бе също, че сватбата ще бъде съвсем скромна, което беше намек Ив да не очаква покана. На въпроса ѝ къде да изпрати сватбения си подарък, Брет бе отвърнал, че ако наистина се чувства задължена да им подарява нещо, ще е по-добре да го задържи, докато се видят пак. А на запитването ѝ кога ще бъде това, просто се бе изсмял и бе казал, че няма никаква представа — най-вероятно след Нова година.

После Брет я увери, че женитбата му няма да я лиши от издръжка и че баща ѝ ще продължи да получава пари, за да се грижи за нея.

Докато се сбогуваха, тя се опита да не покаже, че е унижена, но като си помисли, че би могла да е на мястото на това момиче, направо се вбеси.

Едва дочака баща си да се прибере. Но за съжаление той не ѝ помогна много. Беше съвсем сигурен, че не познава млада жена с фамилия Ферис. Познавал само бегло един Хари Ферис. Рядко се виждали. Дъщеря му била инвалид и последния път, когато се срещнали, тя била на почивка с леля си в Швейцария. Хари му бил споменал тези факти, добавяйки, че е нещо като „ерген“ и трябвало да се грижи сам за себе си.

„Ферис не е толкова рядко срещана фамилия в Бирмингам, Ив — бе заключил накрая Джон. — Може да има хиляди мъже с фамилия Ферис, които да имат дъщери. Аз откъде да знам Брет за коя се жени? Ти защо не го попита?“

„Наистина защо?!“ — ядно бе стиснала зъби Ив.

Баща ѝ беше изненадан, че не го е направила, защото обикновено не беше толкова сдържана. Тя не му каза, че нещо, от което почти се изплаши, я бе възпряло да му задава много въпроси.

Но сега, на следващата сутрин, след като беше имала достатъчно време да размишлява, макар и още замаяна от новината, че Брет се жени за друга, беше решила какво ще направи. Щеше да позвъни на Габи в Америка и да се престори на доволна от „Събитието“. Щеше да ѝ каже, че когато я е уведомил за женитбата, Брет е бързал и не е

сигурна, че го е поздравила както подобава, И щеше да помоли Габи да го стори вместо нея.

Ив беше сигурна, че ще постигне добър ефект. Габи или беше вече уведомена за кого се жени брат ѝ, или той още не беше ѝ казал, но при всички случаи щеше да се ядоса. Ако беше второто, на Ив щеше да ѝ бъде по-лесно, когато решеше да създава дразги между Брет и съпругата му. Но дори и Габи да знаеше за сватбата, Ив се съмняваше, че тя ще се зарадва на перспективата да бъде лишена от наследство, тъй като Брет щеше да направи наследница жена си. А информацията, която с удоволствие щеше да ѝ даде, Ив би могла да използва за постигане на своите собствени цели.

След като си науми това, тя търпеливо изчака баща си да излезе. Напоследък той често излизаше сам, но нито веднъж не бе го попитала къде ходи и кога ще се върне.

Телефонира до Ню Йорк няколко пъти, но в мансардата на Габи никой не вдигаше слушалката. Само телефонният секретар ѝ отправяше обичайната покана да остави съобщение.

„По дяволите! — помисли си разочаровано. — Къде би могла да бъде? Дали пък не е потеглила за насам?“

Тъкмо се канеше да я потърси още един път, когато чу шум от двигател по алеята. Отиде да погледне през прозореца и с изненада установи, че колата ѝ е непозната. От нея слезе баща ѝ, подпомаган от човек, когото също не беше виждала. И докато смръщено се вираше, двамата се отправиха към входната врата. След малко се позвъни и Ив се забърза да отвори. Забрави да куца или поне да си вземе бастуна.

— Какво става?! — почти извика, щом забеляза, че баща ѝ се е облегал върху ръката на непознатия. Да не си претърпял злополука?

— Не точно — тъжно се усмихна Джон Мартин. — Просто лош късмет.

— На ваше място щях да го пусна да влезте, мис Мартин — с хладен тон я посъветва мъжът. — Ако седне, може да се почувства по-добре.

Ив се изчерви и направи крачка назад, подразнена от заповедните нотки в гласа му. Последва ги до хола и видя как баща ѝ с облекчение се отпусна на стола, където обикновено седеше.

— Е, какво стана? — попита по-настойтелно.

Непознатият ѝ хвърли бегъл поглед и остро рече:

— Имате ли бренди?

За момент Ив се поколеба, но все пък тръгна към барчето с напитките в другия край на дневната.

— На онова място много учтиво ми предложиха, но аз казах, че ще потърпя, докато си отида вкъщи — подвикна след нея баща ѝ.

„На онова място? Къде ли е бил?“ Ив го погледна и изведнъж се сети — ходил е в новия жилищен комплекс в Търли. Много го харесваше и отдавна я убеждаваше да отиде и да го види. Тя знаеше, че не му харесва къщата, в която живееха след катастрофата. Брет я беше купил и макар да не им я беше подарил, можеха да останат в нея колкото пожелаят, без да плащат. Ив знаеше също, че баща ѝ предпочиташе къщата, която беше построил за последната си съпруга, но заради нея се беше съгласил да я напуснат. Не минаваше и ден, в който да не отбележи, че би трябвало да си намерят някоя по-малка, за да не се преуморява с толкова работа около сградата и из градината.

— Казах ти да не ходиш в Търли — скара му се тя и му подаде брендите.

Предложи и на непознатия, но той отказа.

— Е, какво стана? Ако изобщо имаш намерение да ме уведомиш — подметна саркастично на баща си.

Вместо него отговори гостът:

— Някакви работници бяха изкопали дупка на пътя, за да оправят тръбопровода, и бяха отишли да обядват. За нещастие банда младежи махнали предупредителните знаци и покриващите я дървени греди и баща ви попадна с колата в нея.

— Трябваше да я видя, но не успях.

Джон Мартин, който се беше посъвзел от брендите, продължи историята:

— Страхувам се, че нещо отпред се счупи. Саймън позвъни в гаража на Джентър, дойдоха и взеха колата. След това той любезно предложи да ме докара до вкъщи.

— Саймън?

— Саймън Уентуърт.

Гостът леко се поклони и се усмихна.

— Аз бях на строежа.

— Саймън е главният архитект — поясни Джон.

Картината вече беше ясна. Бащата на Ив по професия беше архитект. След катастрофата бе решил да се пенсионира по-рано — едва на шестдесет — но още си пъхаше носа по всички строителни площадки, които намереше.

Ив неохотно и безмълвно стисна подадената ѝ от Саймън Уентуърт десница.

После се обърна към баща си.

— Не ти ли казах, че строежите са опасни? Винаги крият рискове. Впрочем ти трябва и сам да го знаеш.

Джон тъжно въздъхна.

— Новите къщи в Търли са чудесни. Всички са самостоятелни и имат свои парцели земя.

— Тук имаме всичко, от което се нуждаем.

— Надявам се да е така — отвърна меко той.

— Не изглеждаш добре. Искаш ли още бренди?

Джон поклати глава.

— Вече усещам, че съм по-добре, Ив. Наистина. Гладен съм. Може би Саймън ще ни направи компания за обяд.

— Разбира се — рече не особено ентусиазирано Ив. — Но по обяд ние хапваме само по един сандвич, а мистър Уентуърт сигурно е свикнал да се храни по-обилно.

Ако Саймън Уентуърт беше забелязал, че тя не се обърна направо към него, не даде вид да се е обидил. Дори се усмихна.

— Грешите, мис Мартин, аз самият ядох сандвич преди малко.

На Ив ѝ стана неловко, изгледа го враждебно и влетя в кухнята. Толкова смотан ли беше, че не разбираше от намеци? А когато я последва в кухнята, се ядоса още повече. Защо тактично не си отидеше, ами се чудеше какво да измисли, за да удължи посещението си? Не можеше ли да проумее, че не е желан?

— Извинете, мис Мартин, но баща ви току-що ми каза, че сте инвалид. Да ви помогна ли с нещо?

„Да, чудесно ще бъде, ако се изметеш“ — помисли си тя, а гласно каза:

— Не, благодаря.

Уентуърт взе чайника и го напълни, сякаш въобще не — бе чул отговора ѝ.

— Не ми приличате на инвалид.

— Понякога външността лъже.

— Разбира се — потвърди той и включи чайника.

Ив донесе шунка от хладилника и започна да маже филии с масло за сандвичите. Щом усети, че внимателно я наблюдава, лицето ѝ пламна, а ръцете престанаха да я слушат. Не ѝ харесваше, че толкова лесно се смути. Ядоса се и когато, явно недоволен от кратките ѝ отговори, гостът попита:

— Какво ви има?

— Предпочитам да не обсъждам с вас този въпрос!

— Виждам, че използвате инвалидна количка.

„Страшно упорит тип!“

Ив беше забравила за количката си в ъгъла на кухнята. Обикновено я държеше в килера.

— Използвам я, когато ходя да пазарувам наблизко.

— Защо?

— Защото краката ме заболяват.

Тя го изглежда студено, а нотките на съмнение в гласа му я подразниха.

— И само баща ви ли се грижи за вас? Нямате съпруг или не си носите халката?

— Не съм омъжена — процеди през зъби Ив.

— Бихте могла да бъдете. Вие сте привлекателно момиче.

Уентуърт продължаваше да я оглежда най-безцеремонно.

Тя вдигна рамене, за да покаже, че думите му не са ѝ направили впечатление. Единственият мъж, за когото някога бе искала да се омъжи, беше Брет. Друг не я интересуваше.

— Работехте ли нещо преди нещастieto?

— Да.

Ив така се беше ядосала от досадните му въпроси, че за малко да забрави да сложи шунката на сандвичите.

— Бях отличничка в курса за секретарки и две години бях лична секретарка на собственика на една фирма. Когато я продаде, ме препоръча на новия собственик и останах да работя за него до нещастieto.

— Възнамерявала ли сте да се върнете?

— Не!

Тя почти му изкрещя. Не можеше да си прости, че се беше разбъбрила толкова.

— Кой ще ме иска?

— Ако сте добра секретарка, някой ден бих могъл да ви дам работа, ако желаете да работите. Нашата фирма наема много инвалиди.

— Това не ме интересува. И тук си намирам достатъчно занимания.

Ив започна да нарежда сандвичите на един поднос. Сложи чаши и чинии, а след малко добави туршия и горчица.

Саймън Уентуърт кимна и пое подноса.

— След малко ще се върна за чая и млякото.

Докато го наблюдаваше как излиза през вратата, умът на Ив трескаво заработи. Беше висок, около четиридесетте и някак безличен — особено в сравнение с Брет. Единственото общо нещо, което евентуално имаха двамата, беше решителността им да постигат целите си.

„Е, съвсем скоро ще го откажа от мераците му! — зарече се тя. — Дотегна ми този Саймън Уентуърт с нахалните си въпроси!“

СЕДМА ГЛАВА

Две седмици след като Брет ѝ направи предложение, Миранда се омъжи за него и двамата тръгнаха за Ню Йорк. Той ѝ беше казал, че е живял в този огромен град доста години и сега оттам управлявал по-голямата част от бизнеса си. Но главната цел на пътуването им беше да видят сестрата на Брет, която не бе дошла на бракосъчетанието уж по здравословни причини. След това щяха да отлетят за Бахамите, където Брет притежаваше остров и често ходеше там, за да плава с яхтата си.

Миранда знаеше, че съпругът ѝ е богат, но нямаше представа колко. В действителност те още не се познаваха и за нея женитбата не беше променила нищо. Продължаваше да се чувства като уловена в капан. Не че можеше да се оплаче — Брет изпълни всичко, което беше обещал на баща ѝ и Алис, и те вече вкусуваха плодовете на неговата щедрост. Дълговете на Хари бяха изплатени, а „Уел Хаус“ стана завинаги тяхна собственост заедно със значителна издръжка. При това безгрижие Миранда се съмняваше, че тъгуват за нея, но те вече ѝ липсваха.

Когато „Конкордът“, с който летяха, закръжи над летище „Кенеди“, тя за миг погледна мъжа до себе си. Тъкмо беше затегнал колана ѝ и сега се занимаваше със своя. Нито ѝ се усмихваше много — много, нито проявяваше такова внимание, както при първата им среща. Може би си бе въобразявала и никога не бе имало никаква чувства.

Тези мисли я натъжаваха. През последните няколко дни, които прекараха заедно, Брет повече я изучаваше и по-малко говореше. Понякога Миранда се спъваше и той винаги беше наблизко, но в навременната му помощ не бе забелязала нежност. Не си спомняше и да са водили и по-продължителен разговор след нощта, когато бе открил, че тя може да ходи. От време на време, когато наоколо имаше хора, Брет леко я целуваше и това беше всичко. Тя предполагаше, че го прави само от куртоазия. Въпросът защо се беше оженил за нея започваше да я мъчи и колкото повече мислеше, толкова повече се озадачаваше. Най-напред ѝ беше направил предложение, защото е

инвалид. Но Миранда не намираше причина, поради която да продължава да иска това, след като бе разбрал, че са го измамил. Не можеше да повярва, че богат и интелигентен мъж като него ще стигне до такива крайности.

Брет беше уверил баща ѝ и Алис, че се бил влюбил от пръв поглед, но тя подозираше, че никога в живота си не се е влюбвал. Беше изумена от начина, по който чудесно бе загладил конфузната ситуация и им бе спестил неудобството, макар да не го заслужаваха. И тъй като не знаеше какво ще стане с тях, ако не се омъжи за Брет, трябваше да се престори, че най-съкровено ѝ желание е да прекара останалата част от живота си с него.

Бяха се оженили в Лондон без много шум и прекараха нощта там, а Алис и Хари се върнаха в Бирмингам. Брет беше запазил апартамент в един от най-люксовите хотели и Миранда имаше отделна стая. Той официално ѝ пожела лека нощ и затвори вратата след себе си, оставяйки я успокоена, но самотна. Хвърли ѝ само бърз поглед и макар безизразните му очи да не издаваха никакви чувства, нещо неопределено в тях я накара да потрепери. Напомняше ѝ за пантера преди скок от филмите за джунглата, които баща ѝ обожаваше да гледа по телевизията. Беше обещал да ѝ даде време, но колко ли щеше да ѝ е необходимо, за да му се довери? И щеше ли да го направи въобще?...

На летището ги чакаше кола с униформен шофьор.

Брет ѝ го представи лаконично, като го нарече просто Клайв. Мъжът свали фуражката си, за да поздрави Миранда и любопитно я погледна, но сякаш не беше особено изненадан.

— Видяхме съобщението за женитбата ви в „Ню Йорк Таймс“ тази сутрин, сър — каза той и се усмихна.

— При сестра ти ли ще отседнем? — попита Миранда, когато се настаниха в шикозното купе на автомобила.

— Да отседнем при Габи? Не, разбира се — намръщи се Брет.

— Просто си помислих, че като е вдовица, може да живее заедно — измънка тя и се почувства много глупаво.

— Страхотна идея! — неочаквано се засмя Брет. — Последното нещо, което ще поискам да направя на този свят, е да живея със сестра си.

„Горката Габи“ — помисли си Миранда и неволно я съжали.

— Наблизо ли живееете?

— Всяко място в Ню Йорк е на разстояние едно пътуване с такси.

Миранда се подразни, че Брет избягва да дава точни отговори на въпросите ѝ. Мразеше студения тон, с който се отнасяше към нея, но в същото време трябваше да си признае, че оценява решението му за дистанция помежду им. Така се чувстваше защитена.

„От какво ли?“ — мина ѝ през ума.

Ако се отнасяше твърде мило с него, той би могъл да го приеме като покана за любене. Без да знае защо, тази страна от брака я плашеше. Нищо лошо не ѝ се беше случвало досега, дори нямаше никакъв опит в тази област. А може би бедата беше именно в това. Ако беше спала с някое от момчетата, които я желаеха преди години, вероятно мисълта за упражняване на съпружеските права от страна на Брет сега нямаше да я безпокои толкова.

Изведнъж осъзна, че не би могла да му се отдаде, след като не я обича. А такива признаци нямаше. След онази зловеща нощ преди две седмици, когато почти насила я бе накарал да се съгласи на брак, той беше свел взаимоотношенията им до сделка. Беше подписан договор, в който липсваше даже и най-малък намек за чувства към нея. В условията му се казваше, че Хари Ферис и сестра му ще получат обещаните отстъпки само ако Миранда се омъжи и не разтрогне брака си с Брет Дикин. В случай, че той го разтрогне, ще продължи да се грижи за тях, но направи ли го тя — няма да получат нищо.

Ето кое я плашеше. Да не би да имаше намерение да я измъчва физически или психически, докато се откае и пожелае да го напусне? Миранда беше подписала договора с безкрайно нежелание, опитвайки се прикрие страховете си. Искаше ѝ се да бе имала достатъчно смелост, за да го скъса, особено когато осъзна, че Брет вероятно я презираше, че не може да го направи. Хиляди хора живееха в бедност. Не биваше да позволява семейството ѝ и тя самата да стават зависими, а трябваше да му каже точно какво мисли за предложението му и за съмнителния брачен договор. Все щяха да се справят някак си.

Но вече беше твърде късно...

В Ню Йорк цареше голям хаос. За Миранда, която никога не беше идвала тук преди, той беше лабиринт от задръстени с коли улици и невероятно високи сгради. Още щом съзря Статуята на свободата — подарена на САЩ от Франция в знак на дружбата между двата народа

— изненадите се заредиха една след друга и тя се радваше, че може да откъсне мислите си от Брет. Ню Йорк едновременно я и плашеше, и я омайваше. Безполезно беше да се опитва да запомни маршрута. За съвсем кратко време градът я очарова и събуди любопитството ѝ, но мълчанието на Брет я възпря да не му зададе нито един въпрос.

Той проговори, едва когато стигнаха до един спретнат квартал и шофьорът паркира колата в сянката на голям бетонен небостъргач. Даде кратки разпореждания на Клайв, които тя не чу, и ѝ помогна да излезе.

— Стигнахме — оповести лаконично.

Асансьорът ги издигна до самото небе. Брет звънна на една врата и след малко им отвори силно гримирана млада жена в доста оскъдно облекло. Поличката едва прикриваше дупето ѝ, а бодито разкриваше още повече, вместо да прави обратното. Като видя Брет, тя неистово изпищя и се хвърли отгоре му.

— О, Брет!

— Габи! — измърмори той, без да споделя нейния ентузиазъм, и я оттласна от себе си. — Какво става, по дяволите? — попита после, учуден от оглушителния шум, който долиташе отвътре.

— А ти какво мислиш, че е, скъпи? — ухили се тя и си оправи голямата златна обеца.

— Мислех, че си болна!

— Бях, но се оправих.

Габи се нацупи от обвинителния тон на брат си.

— Няколко приятели дойдоха да видят как съм и неусетно стана празненство. Е, знаеш как понякога се получава...

Като се увери, че това е сестрата на Брет, Миранда си отдъхна с облекчение. Но никога не си беше представяла, че изглежда така. По лицето на съпруга ѝ се четеше съмнение, че Габи е била доста болна, за да присъства на женитбата им. По-скоро изглеждаше, че пие много.

След кратко колебание Брет очевидно реши да бъде дипломатичен и да приеме обясненията ѝ. После издърпа Миранда пред себе си.

— Понеже ти не си направи труда да дойдеш на венчавката, доведох съпругата си, за да се запознаете.

Габи бавно се извърна и хладно я изгледа, сякаш досега не беше я забелязала. Оглежда я дълго, но не беше настроена дружелюбно.

— Значи това е малката булка? — рече злобно. — Много е сладка, но сигурно има и друга причина, за да те улови в мрежата си, нали скъпи? Стотици жени са се опитвали, но не са успявали и доста ще се чудят как тя го е направила.

Миранда се смути, защото забележките на Габи не бяха никак ласкави. Но щом си спомни, че тя е изпила голямо количество алкохол, се поуспокои.

Ръката на Брет се обви около талията ѝ.

— Стегни се, Габи! — изръмжа заплашително.

Сестра му отново се изкикоти, но този път малко попресилено.

— Извинявай, скъпи, нали ми знаеш езика. Никога не съм била тактична.

След това направи крачка към Миранда, за да я разгледа отблизо.

— Но тя е толкова млада! Нямах ли угризения, че е още дете?

— Не желая да обсъждам този въпрос с теб — остро реагира Брет. — Поздрави ни както се полага, Габи, и ще си тръгнем. Ще дойдем да те видим друг път, когато не си толкова... хм... „заета“.

— Не намекваш, че съм пияна, нали?

Брет не ѝ отговори.

— Или имаш предвид приятелите ми? Ти никога не си ги одобрявал...

— Не и тези, с които се сприятели след смъртта на Ед.

На Миранда ѝ се стори, че Габи трепна, и я съжали.

— Не е необходимо да бързаме, нали Брет? Може би...

Тя бързо преглътна и два чифта очи се впериха в нея.

— Габи, искате ли да останем няколко, минути?

Това сякаш влоши нещата. За изненада на Миранда, вместо да оцени направеното предложение за мир, Габи просто ѝ се присмя.

— Ааа, ти си можела да говориш? И какво сладко английско гласче!

— Та ти си наполовина англичанка, Габи! — сряза я Брет, но преди да успее да ѝ каже още нещо, а той очевидно щеше да го направи, на вратата се появи някакъв мъж.

Мъжът свойски сложи ръка върху рамото на Габи и кимна на Брет като на стар познат. След това се обърна към Миранда и очите му светнаха.

— Здравсти! — въодушевено я поздрави. — Не съм те виждал досега, сладурче, иначе щях да те запомня. Няма ли да влезеш? Ако искаш, ще ти донеса нещо за пиене. По-добре ще е, отколкото да стоиш на прага на Габи.

Миранда не знаеше кой е той, но имаше хубава усмивка, затова и тя му се усмихна. Сивите ѝ очи заблестяха и млечнобелите ѝ бузи порозовяха.

Мъжът въздъхна и се представи сам, тъй като очевидно никой нямаше намерение да го стори:

— Аз съм Ейдриън Нортън.

— Губите си времето, Нортън. Тя е моя съпруга.

Брет дръпна Миранда настрана, преди тя да си отвори устата. А после подхвърли през рамо на Габи:

— Ще ти звънна някой ден. Когато си трезва.

Ръката я болеше и докато я масажираше в колата, Миранда бе насили да преглътне гнева си. Съпругът ѝ изглеждаше доста мрачен.

— Какво има, Брет? Да не би да се тревожиш за сестра си?

— Габи е в това състояние, откакто съпругът и синът ѝ загинаха при самолетна катастрофа преди пет години.

Очите на Миранда се разшириха от ужас.

— И синът ѝ ли?

— Да, не ти ли казах?

— Само за съпруга ѝ.

— Беше голяма трагедия, но мисля, че досега трябваше да го е превъзмогнала.

— А тя не е.

— По всяка вероятност — да. Или е болна, или е пияна, или е просто една кучка.

— А преди не е била такава?

— Нямам подобни спомени.

Миранда въздъхна.

— Сигурно е ужасно да загубиш съпруг и син. Можеше да останем с нея още малко. Както и да е, тя май има добри приятели...

Брет не ѝ отговори.

— Поне Ейдриън Нортън изглежда много приятен...

— Той обикновено е пиан колкото нея.

Острите нотки в гласа на Брет я стреснаха и ѝ отправиха предупреждение да не влиза в спор.

— Струва ми се, че той те познава.

— Не ми е приятел, ако това имаш предвид.

Брет я погледна смръщено.

— И бих желал да запомниш, че не искам такива типове да контактуват с жена ми!

Ако бракът им беше нормален, Миранда щеше да си помисли, че Брет ревнува, но той не беше. При други обстоятелства би му казала, че може и сама да си избира приятелите, но сега, след тичането през целия ден, беше уморена и само подхвърли:

— Знаеш ли, мистър Нортън не ме интересува чак толкова, а и имам известен разум. Татко често ме вземаше със себе си и преди, и след катастрофата и съм се срещала с много хора.

— Но те поне са били свестни.

Миранда направи кисела физиономия, но все пак кимна в знак на съгласие. Баща ѝ я държеше настрана както от мъжете, така и от жените и тя често се ядосваше на прекалените му предпазни мерки. Ако не беше в количка, не би се примирила с тях, но тогава бе била принудена.

Боязливо погледна Брет, надявайки се, че като се бе омъжила за него, не беше заменила едно робство с друго.

Този път колата спря не пред небостъргач, а пред голяма къща в някакъв район, който Брет нарече „Апър Ийстсайд“. Дъхът на Миранда секна, щом влязоха и видя чудесното разположение и обзавеждането на помещението. В средата на фойето имаше стълбище, от двете страни на което стаите горе се разделяха. Всичко изглеждаше уютно и просторно — ако човек обичаше просторността, а Брет явно я обичаше. В сравнение с този палат „Уел Хаус“ изглеждаше съвсем обикновена къщичка.

Щом прислужникът ги посрещна и затвори вратата, дойде една жена, която Брет представи като мисис Франк, неговата икономка. Очевидно той ѝ беше позвънил предварително, за да я уведоми, че пристигат. Скоро дойдоха и други членове на обслужващия персонал и всички им пожелаха щастие.

Миранда беше леко обърквана, но успя да не го покаже. Когато церемонията по посрещането завърши, Брет ѝ показа апартамента си. Той се състоеше от дневна и две спални от страни. Личната му спалня беше огромна, с голямо легло в средата.

След като се порадва на смущението ѝ, Брет заведе Миранда в една по-малка спалня и с кадифен глас ѝ каза, че засега е нейна. Тя видя багажа си до леглото и беше толкова благодарна, че ще си има своя стая, че дори не се замисли дали съпругът ѝ проявява благодарумие или я заплашва. После с хладен тон ѝ бе съобщено, че вечерята ще бъде сервирана в седем и тридесет, а дотогава разполагаше с един час да се изкъпе и да се приготви.

Миранда си избра къса розова рокля. Коприната беше мека и хармонираше с млечнобялата ѝ кожа, правейки я много привлекателна. Преди да се срещне с Брет, тя се огледа в огледалото и приятно се изненада. Почти беше забравила как може да изглежда, когато не е в инвалидна количка.

Съпругът ѝ не беше в дневната на апартамента си, но я чакаше долу в хола и разговаряше с икономка Харис. Като я видя да се спуска по стълбището, Брет се запъти да я посрещне. Още преди да слезе от последното стъпало, той се наведе и я целуна. Беше обикновена целувка, но тя я накара да се изчерви и пулсът ѝ се ускори.

Забелязал смущението ѝ, Брет подигравателно подхвърли:

— Щом една съвсем лека целувка те вълнува толкова много, как ли ще се чувстваш, ако вложи и малко страст?

Икономът обяви, че вечерята е готова, и спаси Миранда от отговор, какъвто и без това липсваше в главата ѝ.

Докато се хранеха в изисканата трапезария, Брет непрекъснато ѝ се присмиваше за нещо и тя си отдъхваше, само когато някой влезеше. Искеше ѝ се да не му обръща внимание, но колкото и да се стараяше, все не се получаваше. От време на време го поглеждаше и когато очите им се срещнаха, усещаше как бузите ѝ пламват. Язвителността му я принуждаваше веднага да сведе поглед. Струваше ѝ се, че ако не беше един от най-привлекателните мъже, които някога бе срещала, щеше да ѝ е далеч по-лесно да се пази от него.

След кафето в хола се осмели да го попита дали ще има нещо против, ако си легне. Изрече го със страх, да не би да бъде зле

разбрана, но Брет кимна безразлично и ѝ отвърна, че можела да прави каквото си пожелаела.

— Уморена ли си? — попита я.

Миранда кимна и си зададе въпроса дали неизречената лъжа е толкова лоша, колкото изречената. Всъщност не беше сигурна как се чувства, но знаеше, че нещо я изгаря и то беше свързано с Брет. Затова реши да се махне колкото се може по-бързо.

На Брет не му убягна объркването ѝ и той се усмихна.

— Скоро ще се оправиш. Само да отидем на острова и да започнем медения си месец.

„Дали наистина ще бъде така?“ Миранда замислено стана и му пожела лека нощ.

Преди да ѝ отговори, телефонът неочаквано иззвъня. Той махна с ръка и вдигна слушалката.

— Защо, Ив? Не очаквах да ме потърсиш толкова скоро... — чу Миранда зад гърба си.

След кошмарната нощ, през която непрекъснато сънуваше, че жена на име Ив тържествуващо и отмъква Брет, Миранда се облече, слезе долу и установи, че съпругът ѝ е излязъл. Настроението ѝ се помрачи съвсем. Спомни си, че по време на полета той ѝ бе казал, че ще трябвало да свърши някои неща, докато е тук. Но ако ставаше въпрос за бизнес, защо бе тръгнал едва ли не в ранни зори?

— Няма да се върне до довечера, госпожо — информира я икономът, докато я придружаваше до столовата за закуска. — И каза да не излизате сама.

— Защо? — попита Миранда. — Опасно ли е?

— Не точно...

Харис ѝ наля чай.

— Тук сте за пръв път и лесно може да се изгубите.

— Знам езика.

— Понякога това не е достатъчно.

Миранда не изпитваше глад и изяде само една препечена филийка.

След като Брет ѝ беше забранил да излиза, какво очакваше от нея да прави по цял ден? Не ѝ се вярваше, че Харис ще ѝ попречи да

излезе сама, но ако го направеше, той сигурно щеше да я следва като куче. Май по-добре бе да си остане вкъщи.

За да си убие времето, тя се върна в стаята си и се зае да подрежда дрехите си. Те вече бяха разопаковани и прибрани в гардероба от една много изпълнителна прислужница, която имаше отвратителния навик от време на време да влиза неочаквано, за да види дали господарката ѝ не се нуждае от нещо. Миранда подозираше, че Брет е дал наставления на момичето да не я изпуска от очи. В този момент тя наистина се появи и Миранда я отпрати да си върви, заявявайки ѝ малко рязко, че ще ѝ позвъни, когато ѝ потрябва помощ.

Прислужницата се върна след половин час и ѝ съобщи, че е дошла мисис Морли, сестрата на мистър Дикин.

— Мистър Харис не знае дали желаете да я видите, но каза, че я е поканил в библиотеката — добави тя.

Миранда се поколеба. Не можеше да си обясни защо би дошла Габи, освен да се извини за държанието си предната вечер, но не искаше да я превръща в свой враг, като откаже да се срещнат. Брет не се разбираше със сестра си, ала за сегашното състояние на Габи неговата вина може би беше колкото нейната. Не беше лесно да се разбира с него човек. „Не проявява голямо търпение към човешките слабости, с изключение на своите“ — мина ѝ през ума, сещайки се за Ив.

Каза на Джил, че слиза веднага, и след малко Харис обяви пристигането ѝ.

— Здравей. Радвам се да те видя отново.

Габи я погледна и се изсмя, а икономът деликатно затвори вратата след себе си.

— Не говориш сериозно, нали Миранда? Защо ще си правиш труд да бъдеш любезна?

Миранда се намръщи.

— А ти защо тогава си направи труда да дойдеш?

— Ами, по една причина — знаех, че Брет ще е излязъл. Последния път, когато ядосах скъпия си брат, заедно с останалите неща той заплаши, че ще ме изгони.

Миранда се престори, че ѝ вярва.

— По-добре ли си тази сутрин? — попита я учтиво.

— Имаш предвид дали съм трезва?

Габи направи кисела физиономия.

— Ако искаш ми вярвай, но съм трезва и ще е по-добре да остана такава, докато Брет е в Ню Йорк.

Миранда я гледаше с любопитство и се чудеше какво да я прави. Габи почти не си приличаше със своя брат. Беше стройна, тъмнокоса и с това приликата им свършваше. Не притежаваше решителността на Брет и макар да беше привлекателна, по лицето ѝ имаше прекалено много бръчки за тридесетгодишна жена.

— Брет също обича да си пийва — каза Миранда, опитвайки се да бъде тактична.

— С мярка!

Габи неуспешно се опита да имитира брат си.

— И не толкова, колкото обича жените.

— Жените? — присви очи Миранда.

— Би трябвало вече да си разбрала, че ги има доста. Дори и в Бирмингам. Баща ни е оттам и Брет още харесва жените в този град. Например една на име Ив. Странно, че не си чувала за нея.

Да, Миранда беше чула снощи, но нямаше намерение да се изповядва на зълва си.

— Не знам накъде биеш, Габи, обаче не съм толкова наивна, за да смятам, че аз съм единствената жена, която Брет е имал през живота си.

Габи млъкна и я погледна, а мислите ѝ заподскачаха и се чудеха на какво да се спрат.

— Ще ти кажа следното — загадъчно поде тя. — Ти си му първата от тоя тип. Още не съм разбрала как те е намерил, но почакай, докато прекарате няколко дни на острова. Ще те излекува от предвзетостта и целомъдрието ти.

Миранда се изчерви и реши, че това е прекалено.

— Не проумявам с каква цел си дошла... — отрони малко сковано.

— Ах, съжалявам! — плесна с ръце Габи. — Пак прекалих, нали? Искях да бъда мила с теб, да се извиня за снощи и да те изведа на обяд. Но сега едва ли ще пожелаеш да излезеш с мен.

С много усилия Миранда си наложи да не се съгласи. Погледна зълва си и се убеди, че тя не би могла да се въздържи и да не прави иронични и злобни намеци. Може би загубата на съпруга и сина ѝ и се

беше отразила повече, отколкото Брет подозираше? Така или иначе, перспективата да прекара следващите няколко часа в нейната компания не беше от най-привлекателните.

Но с какво би могла да запълни времето си? От друга страна, ако откажеше да обядва със зълва си, отношенията им никога нямаше да се подобрят. Не беше ли за предпочитане Габи да ѝ бъде приятелка вместо враг?

— Ако смяташ, че няма да се стигне до кръстосване на шпаги — опита се да се усмихне, — ще се радвам да обядваме заедно. И без това ще скучая, докато чакам Брет да си дойде.

ОСМА ГЛАВА

Харис не изглеждаше твърде доволен, че Миранда ще излиза с Габи, но се въздържа от коментар и мълчаливо ги изпрати до поръчаното такси.

— Харис никога не ме е одобрявал — оплака се Габи, след като даде инструкции на шофьора. — Трябва да внимаваш, Миранда. Тича при Брет и за най-дребните неща.

Миранда не ѝ отговори и настъпи тишина, която тя определено предпочиташе пред хапливите забележки на зълва си. След малко стигнаха до ресторанта, където Габи бе запазила маса. Очевидно бе, че този ресторант се посещава от богати и известни хора, някои от които безгрижно позираха за снимки със заучени усмивки на добре познатите си лица.

Кой знае защо, Миранда стана неспокойна, когато Габи се спря до един фотограф и го заговори.

— Здравсти, Дейв, май не познаваш снаха ми. Новата съпруга на брат ми, Миранда.

И преди Миранда да разбере какво става, тя я тикна напред.

— Женени са само от няколко дена.

— Прочетох във вестниците, но не очаквах да имам такъв шанс!

Дейв беше наистина изненадан, но се засмя и побърза да вдигне апарата си. След миг фотосветкавицата заслепи Миранда.

— Благодаря, мисис Морли, длъжник съм ви — извика фотографът и изчезна.

— Какво, за Бога, си намислила?! — нервно рече Миранда. — Не ми трябва реклама, а и на Брет сигурно няма да му хареса.

— Успокой се, скъпа. Бързо ще му мине, а аз не можах да устоя на изкушението. Впрочем, като съпруга на Брет, фотографите ще станат част от ежедневието ти, така че по-добре е да свикнеш с тях.

— Но не и да ги насърчавам.

— Тогава може да се получи още по-лошо.

От коментарите на Габи Миранда не се почувства по-добре. Точно обратното, защото на резервираната за тях маса видя мъжа, с когото бе говорила предната вечер пред апартамента ѝ.

Щом се приближиха, той стана — беше ясно, че всичко е предварително уговорено. Миранда го погледна бегло и се ядоса на себе си, че не си бе останала вкъщи. Накрая реши, че ще е по-разумно да приеме ситуацията възможно най-хладнокръвно, тъй като и без това вече привличаше вниманието на посетителите.

Престори се, че не забелязва протегнатата ръка на Ейдриън Нортън и сядайки, укорително изгледа зълва си.

— Май не си ми споменавала, че ще имаме компания.

— Защото можеше и да не дойдеш.

Габи сви нехайно рамене.

— Уверявам те, че Ейдриън е съвсем безобиден, независимо какво мисли Брет за него.

Ейдриън иронично се изсмя и най-безцеремонно премина на „ти“.

— Да го наречем неодобрение. Но тъй като този път съпругът ти не е с теб, нямам намерение да те занимавам много с неговото мнение за мен. Помолих Габи да те доведе, защото исках още един път да имам възможността да се порадвам на красивото ти и очарователно лице. Предполагам, че няма да се счита за престъпление, ако самотна младоженка обядва със зълва си и един приятел.

— Не съм самотна младоженка! — сръза го Миранда. — Да знаех, че преди да отидем на Бахамите, Брет трябва да свърши някаква работа в Ню Йорк.

— Работа ли? — засмя се и Габи. — Чудя се каква ли ѝ е фустата.

Миранда се изчерви, а след това бузите ѝ отново пребледняха, защото и тя самата си задаваше същия въпрос. Но преди да каже нещо, Ейдриън я изпревари:

— Тези дни Габи има странно чувство за хумор. Ако бях на твое място, нямаше да ѝ обръщам внимание.

За миг Миранда се изкуши да пренебрегне съвета му. Напомни си обаче, че предизвикателното държание на Габи се дължеше на не надживяното нещастие.

Но Габи беше решила да разбуни духовете, дори и само за да не ѝ е толкова скучно.

— Кажете ми как се срещнахте с брат ми? — попита измамно спокойно. — На някакъв прием ли стана?

— Срещнахме се, когато Брет пое бизнеса на баща ми — предпазливо отвърна Миранда.

Габи насмешливо присви ярко изчервените си устни.

— Не ми се вярва дълго да се интересува от малка английска провинциалистка. Дори съм изненадана от този факт.

— Габи, не прекаляваш ли малко? — намръщи се Ейдриън.

Габи не се впечатли от забележката му и само вдигна изписаните си вежди.

— Виждал ли си с какъв тип жени се разхожда?

— Понякога „малките провинциалистки“ се подценяват! — подхвърли рязко Миранда.

Дали Габи го възприе като някакъв вид предупреждение, или не, не се разбра, но за миг тя се замисли и млъкна, а Миранда беше благодарна, че Ейдриън Нортън веднага заговори за други неща. Тя разсеяно си избра нещо за ядене и непрекъснато бе обхваната от притеснение. Изпи кафето си много бързо, а когато стана време да си тръгва, не скри радостта си. Единствено нещо, което искаше в момента, бе да се прибере къщи.

Понякога все още се случваше краката ѝ да не я слушат.

Навън неочаквано се спъна и вероятно щеше да падне, ако Ейдриън Нортън не беше отзаде ѝ и не я бе подхванал, фотокамерите, за които беше забравила, веднага се насочиха към нея, но той я придърпа към себе си и се опита да я предпази.

— Добре ли си, скъпа? — любезно я попита, докато влизаха в таксито.

Смутена от инцидента, Миранда си пое дъх и го погледна нещастно.

Малко преди да напуснат ресторанта Габи си беше спомнила, че има час за фризьор, и бе помолила Ейдриън да отведе снаха ѝ до къщи. Всичко се беше случило толкова бързо, че Миранда не бе успяла да се възпротиви. Направо не ѝ се искаше да мисли как щеше да реагира Брет, ако научеше.

Кой знае защо, Ейдриън не проговори през целия път. Когато ѝ помогна да слезе от таксито, предложи ѝ утре отново да обядват заедно.

Миранда се ужаси.

— Не е необходимо Габи да знае, а аз обещавам да се държа прилично — увери я той.

— Съжалявам, но не мога! — тръсна глава Миранда.

— Добре си помисли — продължи да настоява Ейдриън. — Ще ти се обадя.

— Предпочитам да не го правиш... Първо, Брет няма да го одобри...

— А трябва ли? — тихо рече той.

— Довиждане, мистър Нортън! — ядосано му обърна гръб Миранда.

Макар, да се опитваше да не мисли за това, тя не можа да се успокои през целия следобед. Беше изпълнена с лоши предчувствия за последиците от обяда с Габи и Нортън.

После уж за минутка се отпусна на дивана и не усети как бе заспала. Когато отвори клепачи, над нея със загрижено лице се беше надвесила Джил.

— Тъкмо се канех да ви събудя, госпожо. Минава шест часа.

— О! — възкликна Миранда, надигна се и установи, че все още е с роклята, с която беше излизала.

Погледът на прислужницата ѝ също се спря на нея.

— Трябва да съм заспала... — прокоментира неловко очевидното.

— Когато мистър Харис ме изпрати да проверя дали ще желаете да ви поднесе чай, вие спяхте — усмихна се Джил.

Миранда се изчерви, защото се досети, че Джил отдава сънливостта ѝ на умората, присъща за младоженка по време на медения ѝ месец.

— Мистър Дикин прибра ли се вече? — попита я.

— Не, госпожо. Преди малко се е обадил, за да каже, че ще се забави и че не трябва да го чакате за вечеря.

— О! — възкликна отново Миранда с разочарование и облекчение едновременно.

Ако Брет се върнеше късно, щеше да е изморен и отвратителният обяд с Габи можеше въобще да не се споменава. Бе обзета от оптимизъм, че до утре сигурно няма да го интересува какво е правила.

— Мисля — каза внимателно на Джил, — че щом мистър Дикин няма да се върне, ще хапна нещо тук горе. Надявам се, че не възразяваш.

— Разбира се, че не, госпожо — с готовност се съгласи прислужницата.

След половин час тя донесе поднос с храна, а по-късно дойде да го прибере. Миранда ѝ благодари и я освободи до сутринта.

Беше почти девет часа, когато реши да си вземе душ и да си измие косата. Тъкмо се беше избърсала и си обличаше един тънък пенъоар, когато чу стъпки в спалнята си. Помисли, че Джил се е върнала за нещо, завърза колана на пенъоара около тънката си талия и излезе.

Но не беше Джил, а Брет и имаше такъв сърдит вид, че май ако не беше излязла, щеше да нахълта направо в банята ѝ.

— Брет...

Беше изплашена и гласът ѝ прозвуча като шепот.

— Нещо лошо ли се е случило?

— Лошо ли? Учудвам се, че имаш и дързостта да ми задаваш въпроси! — изръмжа той и гневно размаха вестника, който държеше. — Този път прекали! Пренебрегна съветите ми и най-безсрамно не се подчини на моите заповеди!

Миранда недоумяващо го погледна, а после се вторачи във вестника, който Брет мушна под носа ѝ. На цветната снимка тя се намираше в обятията на Ейдриън Нортън, а в текста към снимката се казваше: „Новата съпруга на Брет Дикин очевидно прекарва времето си приятно, докато чака съпругът ѝ да си свърши работата и да отидат на меден месец. Или пък меденият месец вече е свършил, преди да започне?!“

— Това е... въз... грешка! — промълви Миранда и я побиха тръпки.

Не можеше да повярва, че е била толкова притисната до Ейдриън и че го е гледала по този начин.

— Очарователно, нали?

Миранда се опита да си събере мислите — поне тези, които още не бяха се изпарили.

— Габи... — поде неуверено.

— Моля те, не намесвай Габи! Говоря за Нортън. Не ти ли казах да стоиш далеч от него?!

— Нещата не са такива, каквито изглеждат...

Брет не й даде възможност да му обясни.

— Фактите не говорят ли сами по себе си? Още в началото на запознанството ни ме излъга, но ако мислиш, че пак ще ти позволя да го направиш, много грешиш, Миранда!

Тя си пое дълбоко дъх.

— Брет, въобразяваш си нещо, което не съществува! Само обядвах с него...

Щеше да добави „и не бях сама“, но Брет пак не й даде никакъв шанс.

— Млъкни! — прекъсна я грубо. — Може доста да си затварям очите за някои неща, но не и за това!

— Трябва да ме изслушаш!

— Какво да слушам, още лъжи ли? Наговори ми ги достатъчно!

С рязко движение той я придърпа към себе си.

— Никой повече няма да се чуди дали меденият ни месец е свършил, преди да е започнал!

Миранда си помисли, че ще я разтърси. Желязното му самообладание сякаш се изгубваше. Не си спомняше да е бил толкова разярен като сега — дори и когато бе открил, че тя може да върви. Може би, ако беше я разтърсил или ударил, щеше да се почувства по-добре и щеше да я изслуша.

И след тези мисли Миранда се скова от изненада, когато, вместо да направи това, той започна да я целува. Нямаше време да избегне настойчивите му устни, които безмилостно притискаха нейните. А прегръдката му бе толкова здрава, че и дума не можеше да става за откопчване.

Беше я целунал в нощта, когато се бе съгласила да се оженят, но това беше различно. Тогаваше също беше ядосан, но нямаше никаква следа от грубост в целувките му. Всички жени ли целуваше по този

начин или това отношение беше „запазена марка“ само за съгрешили съпруги?

За краткото време, докато бяха годеници, Миранда никога не се бе замисляла над чувствата си — по-удобно ѝ беше да вярва, че спрямо Брет не изпитва никакви. При първата целувка пулсът ѝ се бе ускорил и нещо бе я пронизало, но го бе отдала по-скоро на антипатията. Сега беше силно изненадана, когато целувките му предизвикаха същите възпламеняващи чувства.

Щом ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, усети някаква внезапна, непозната топлина, която възбуди непреодолимо желание да се притисне към него и да отвърне на целувките му, вместо да се съпротивлява.

Затова беше разочарована и съкрушена, когато Брет се отдръпна и мрачно измърмори:

— Трябваше да го направя преди няколко дена!

Миранда предполагаше, че Брет ще сметне грубите си целувки като достатъчно възмездие за това, което беше сторила, и ще я пусне. С облекчение отвори очи, но разбра, че е сбъркала, защото той я вдигна и я понесе към спалнята си.

— Какво правиш? — почти извика, когато Брет се спря и я пусна върху леглото без особена нежност.

— Това, което трябваше да направя през първата ни брачна нощ!

Брет седна до нея и започна да се съблича.

— И изобщо не се преструвай, че не го очакваш с нетърпение. Начинът, по който реагира, те издаде — подхвърли и изхлузи ризата си.

Убеждавайки се, че все още е ядосан, Миранда трескаво започна да разсъждава как да го вразуми.

— Заблуди ме! — продължи той и я прониза със сърдит поглед.

— Питам се с колко ли мъже си се чукала преди катастрофата?

— С нито един...

За Брет това беше поредната лъжа и той я пропусна покрай ушите си.

— Извинявай, че те разочаровах през първата брачна нощ — каза измамно учтиво. — Трябваше да послушам лекарите ти, които ме уверяваха, че няма причина да не водиш нормален живот. И макар да

не се изразиха направо, предполагам, имаха предвид и сексуален живот.

— Ти си се консултирал с моите лекари?!

Миранда почервеня от възмущение.

— Не се безпокой, беше само един въпрос, който те сметнаха за основателен при дадените обстоятелства. Не съм искал подробности от историята на заболяването ти. Вероятно нямаше да ги получа.

— Все пак мисля, че си проявил голяма наглост!

— Като се интересувам от теб?

— Сега не изглеждаш заинтересуван — с болка отговори тя. — Дори не искаш да ме изслушаш.

— Мина ми меракът.

— И си мислиш, че не съм такава, каквато трябва да бъда?

— Нортън не остана ли със същото впечатление?

Брет се изсмя студено.

— Ако една жена пожелае да излезе с друг мъж още на следващия ден след сватбата си, към коя категория да я причислим? Може ли да попитам къде отидохте след ресторанта?

— Никъде!

Миранда се опита да овладее гнева си.

— Върнахме се направо тук...

— Така ли! — възкликна саркастично Брет и започна да сваля пенъоара ѝ, преди тя да осъзнае какво точно става. — Щом си толкова нетърпелива да наваксаш пропуснатото и не можеш без мъж нито минута, ще трябва да направим нещо по въпроса, нали?

Той захвърли пенъоара ѝ, прикова я към леглото и очите му заобхождаха голото ѝ тяло.

— Брет! Моля те, пусни ме!

Брет не обърна внимание на молбата ѝ.

— Красива си. Твърде красива, за да те пренебрегвам повече. Изпитвам силно желание да те любя.

— Не!

Миранда се опита да се съпротивлява. Знаеше, че той има право да я притежава, целувките му доказваха, че няма да я нарани, но никак не ѝ се щеше „консумацията“ на брака им да изглежда така.

— Престани да се дърпаш! — изръмжа Брет и я притегли към себе си, макар да видя, че трепери.

Хвана брадичката ѝ, повдигна я и впи устните си в нейните със същата страст, както преди.

Сърцето на Миранда издайнически затуптя и ако нещата между тях бяха по-различни, преградите, които се опитваше да издигне, щяха да се срутят. Трябваше да положи доста усилия, за да се откъсне от устата му и да произнесе:

— Ако не ме пуснеш, ще те намразя!

Брет не се впечатли особено от изявлението ѝ.

— Ти ще си първата жена, която ще го направи.

— Струва ми се, че вече те мразя.

— Значи нямам какво да губя.

Той се изсмя, наведе се да я целуне и когато я укроти, устата му се плъзна надолу към гърдите ѝ. Ръцете му я галеха и щом усети нежния допир на устните му по кожата си, съпротивата на Миранда напълно рухна. Всяка частица от тялото ѝ тръпнеше от ласките му. Сякаш пламъци я изгаряха.

— Желаш ме, нали? — чу го да ѝ прошепва след малко.

Тя само кимна. Чувствата ѝ прерастваха в нещо, което досега не познаваше. Нито би повярвала, че съществува, ако Брет не ѝ бе дал неоспоримо доказателство.

Не можеше да помръдне под тежестта на ръцете и краката му, а и внезапно разбра, че никак не ѝ се искаше да се отдръпне. Прегърна го и макар да не съзнаваше ясно какво ще последва, бе убедена, че то е, неизбежно.

Брет не се нуждаеше от друго насърчение, пък беше и доста съмнително дали щеше да се откаже от намерението си, ако тя беше поклатила отрицателно глава.

Миранда усети силната страст, която крехкото ѝ тяло събуди у съпруга ѝ, отвърна на целувките му със същите пламенни чувства и се притисна до него. След секунди Брет така я владееше, че тя бе готова да изпълни всичко, което ѝ наредеше, а сърцето ѝ туптеше толкова лудо, че щеше да се пръсне.

Изведнъж, воден от силата на тези необуздани чувства, той леко се плъзна върху нея, разтвори краката ѝ и с мощен тласък нахлу в утробата ѝ.

На Миранда ѝ се стори, че ще припадне от болката при проникването, но Брет не я пощади дори когато тя изкрещя и се опита

да го отблъсне. Заглуши виковете ѝ с целувките си, отпусна се върху нея с цялата си тежест и продължи нашествието си.

Когато шокът ѝ премина и болката заглъхна, усещанията ѝ се промениха коренно. Дъхът ѝ секна, някакво странно блаженство я заля и ако на Брет му беше хрумнало да се отдръпне, щеше да го умолява да не го прави. Не можеше да устои на това опустошително чувство, което я завладя и я поведе нанякъде, където я очакваше невероятна наслада. Само да можеше да достигне дотам.

Но за жалост не можа...

С последния тласък на силното си тяло Брет стигна до оргазъм преди нея и застина. След секунди излезе от влажната ѝ утроба и се отдръпна.

Миранда беше не само объркана и смутена, но разочарована и изпълнена с негодувание.

„Може би очаквах твърде много...“ — каза си и разстроена изгледа съпруга си.

Той седеше в края на леглото и поглаждаше косата си. Завидя му за спокойствието — очевидно беше получил това, което искаше, и вече мислеше за съвсем други неща.

— Ще се връщам в стаята си — промълви, докато Брет се отдалечаваше към банята, и се изкуши да добави: — Ако си уморен...

Той рязко се обърна, без да се притеснява, че е съвсем гол.

— Добре ли си? — Попита я малко грубо.

— Щеше ли да се разтревожиш, ако не съм? — отвърна му Миранда и се укури, че не може да откъсне очи от него.

Тя приличаше на дете, получило нова играчка — такава, каквато не е виждало досега. Само дето Брет Дикин беше доста по-опасен от повечето играчки. Затова преди да изрече някоя глупост и да заприлича на пълна глупачка, трябваше да се махне.

— Подай ми халата, за да си ходя!

Погледът му стана по-мрачен от леко повелителния ѝ тон.

— Ако имах време — заплашително изрече, — щях да те накарам да ми се молиш за разрешение да останеш. Но както изглежда, остава ни малко повече от час до заминаването, а аз имам да върша и други неща.

„Какво има предвид под заминаване?“

Понеже Брет продължи да я наблюдава, сякаш се канеше да промени намеренията си, Миранда бързо нахлузи пенъоара си, който ѝ беше подал.

— Не разбирам — Къде ще ходим?

— На меден месец — информира я лаконично той. — Аз поне отивам на Бахамите и естествено хората ще очакват да взема жена си с мен. Разбира се, нашият меден месец може да не е като на другите хора. Не мога да ти гарантирам, че ще се забавляваш, но ти обещавам, че докато се върнем, Нортън вече няма да се интересува от теб. Нито ти от него.

ДЕВЕТА ГЛАВА

„Значи той още вярва в историята, която журналистите раздухаха от един невинен обяд?“

Миранда пак понечи да обясни какво всъщност се беше случило, но се отказа. Вероятно за случайните наблюдатели поведението ѝ в ресторанта не беше невинно. Подозираше, че ако обвинеше Габи за случилото се и Брет ѝ позвънеше, за да провери как стоят нещата, тя не би отрекла, че е поканила снаха си на обяд, но със сигурност щеше да откаже да поеме отговорността за срещата с Ейдриън Нортън. Брет едва ли щеше да се поколебае на коя от двете да повярва. Миранда осъзна, че е била злонамерено използвана от жена, чиято ужасна трагедия е разстроила живота ѝ така, че единственото ѝ удоволствие сега е да разваля чуждото щастие. Тя хапеше устните си и се чудеше какво друго доказателство да намери, освен думите си, за да убеди Брет.

— Не може ли да прекараме медения си месец тук? — попита колебливо.

— Няма начин! — рязко отвърна той и отново се запъти към банята си. — Имаш на разположение един час да се приготвиш и да слезеш долу. В противен случай ще изпратя Харис да те доведе насила — добави през рамо.

До Насо — административен център на Ню Провидънс и известен курортен град — летяха с частен самолет. През по-голямата част от пътуването Миранда спа, а Брет разговаряше с пилота и останалите членове на екипажа или седеше до нея и я наблюдаваше съсредоточено. Когато се увери, че нищо не я притеснява, той се отпусна и започна да проучва някои документи, които носеше със себе си, касаещи непрекъснато разширяващия му се бизнес.

На международното летище се прехвърлиха на чартърен самолет до острова, за който Брет спомена, че принадлежал на групировката

„Игзюма Кийз“. Новият ден даде свежи сили на Миранда и възбуди интереса ѝ към непознатия остров. Беше чувала доста екзотични неща за Бахамите от приятели и се вълнуваше много. Докато беше инвалид, не беше и мислила за подобно пътешествие, защото щеше да ѝ е трудно поради голямото разстояние, което трябваше да преодолее.

Още щом се събуди и погледна през прозореца, беше пленена от живописните кътчета, които се разкриваха пред очите ѝ. Долу се простираха синьо-зелени кристалночисти води, изпъстрени с чудни островчета, издигащи се направо от морето и обкръжени с бели плажни ивици. На някои от тях се виждаха и пътища, водещи към множество къщи, вили и малки пристанища, но повечето изглеждаха пусти.

Брет ѝ обясни, че в групата на Бахамите влизат стотици острови и всички са обитаеми.

— Били са британска колония, но са извоювали независимостта си през хиляда деветстотин седемдесет, и трета година. Над шестдесет процента от населението живее на Ню Провидънс, където Насо е седалище на правителството и притежава значителен дял от международните финанси. На другите острови може да не срещнеш и двама човека. И те като моя са почти съвсем безлюдни.

— Ти как се сдоби с него? — полюбопитства Миранда.

Брет я изгледа студено и сякаш разгада подтекста ѝ.

— Май не смяташ, че си падам по самотните острови, а?

Да, тя си го представяше на някой от известните курорти на Карибите или на места, пълни със светски личности като него. Габи ѝ беше описала хората — и по-специално жените — с които се срещаше. Това я накара да се замисли след колко ли време ще се отегчи от жена, която смята крайно неподходящ за съпруга.

— Не съм смятала нищо — рече сковано. — Но понеже стана дума...

Брет вдигна рамене.

— Отначало не можех да си се представя на Люк, но вече съм силно привързан към него. Островът беше част от една сделка. Имах дължник, който само по този начин можеше да плати отчасти това, което ми дължеше.

— Колко е голям?

Той се усмихна скъпернически.

— Предполагам достатъчно. Всъщност там живеят много хора, но не чак толкова, че да ме пренебрегваш.

Тръпки побиха Миранда. Какво имаше предвид? Дали си мислеше за същото, което и тя? Бузите ѝ пламнаха, а след това отново пребледняха. Откакто бяха напуснали Ню Йорк, рядко бяха разговаряли. Да не би да му изглеждаше сърдита? Май не му беше ясно, че ѝ бе нужно време, за да свикне с това, което се беше случило между тях. Понякога дори ѝ беше трудно да го погледне.

И понеже не беше в състояние да изрази чувствата си, предпазливо изрече:

— Не знаех, че те пренебрегвам, но ако го правя, то сигурно е, защото нямаме много общи неща.

— Така ли?

— Ами да, нямаме.

Миранда дръзко го изгледа.

— Принуди ме да се омъжа за теб и...

— Чакай малко! — прекъсна я Брет. — Дадох ти право на избор.

— Знаеш, че беше капан!

— Може би. Слушай, Миранда, независимо дали ти харесва или не, ще останем няколко седмици заедно на Люк. Така че ще е по-добре да се търпим взаимно. А накрая може да се научим и на нещо повече.

— На твое място не бих възлагала особени надежди.

Миранда не беше сигурна защо се преструваше, че не харесва предложението му, след като тя самата искаше да се разбират добре.

— Както току-що казах, нямаме много общи неща.

— Може да имаме повече, отколкото предполагаш — многозначително измърмори Брет. — Но отблъснеш ли ме на Люк, ще съжаляваш.

Тя се изчерви и нищо не му отвърна.

Към края на пътуването разговорите им отново се ограничиха с обичайните любезности. Миранда се съсредоточи върху пейзажа през прозореца. Предпочиташе да наблюдава омагьосващото море, вместо да среща блясъка в тъмносините очи на съпруга си, които я смуцаваха.

Като приближиха острова, тя се изненада не само от големината му, но и от къщите, които съзря. Брет ѝ каза, че се обитавали главно от персонала, който работел за него, но не уточни какво именно.

Пилотът майсторски приземи самолета на широката писта и когато слязоха, излетя обратно за Насо. Миранда наблюдава сребристите метална птица, докато се превърна в малка точка на ясносиньото небе. В очите ѝ имаше тръпнещо безпокойство. Струваше ѝ се, че завинаги си взема сбогом с цивилизацията.

Брет мрачно я погледна, когато един голям автомобил дойде да ги вземе.

— Бих желал да не показваш толкова явно, че предпочиташ да се върнеш, Миранда. Уверявам те, че нещата ще се променят. Междувременно ще ти бъда благодарен, ако направиш опит да запазиш чувствата си за самата себе си.

Шофьорът седна отзад, Брет и Миранда — отпред и потеглиха.

— Как напускате острова? — попита Миранда младия мъх, когото Брет ѝ представи като Джеймс Хамилтън. — Трябва да имате собствен самолет. Или използвате лодки?

— Имам собствен самолет в хангара — обади се Брет вместо него. — Използвам го само за пътуване на острова или при някакви спешни случаи, защото е по-бързо и по-практично отколкото с лодка.

Миранда кимна и сърцето ѝ трепна. Беше съвсем ясно, че сама, без чужда помощ, не би могла да избяга оттук.

Скоро пое по павиран път, който след около миля ги отведе до голяма и хубава вила. Зад нея имаше леко възвишение и солидна ограда, а отпред — басейн, разположен сред зелена трева. Недалеч се простираха плажът и морето. Гледката беше наистина великолепна. Дъхът на Миранда секна от възхита. Тя стоеше и ѝ се наслаждаваше, забравила за присъствието на съпруга си.

— Впечатлена ли си? — сепна я гласът на Брет.

— Красиво е! А как изглежда при буря?

— Незабравимо. Особено ако си навън и бурята те застигне.

Зад тях се появи жена.

— Добре дошъл отново на острова, мистър Брет. Току-що видях багажа ви. Джеймс едва сега го донесе.

Брет се засмя и я прегърна.

— Радвам се, че съм тук, Линда. Това е съпругата ми. Казва се Миранда. Тя вече ме слага на мястото ми. Точно като теб. Така че се надявам да се разбирате.

Той се обърна към жена си.

— Линда е неоценимо богатство като икономка. Не знам какво щях да правя без нея.

— Предполагам, каквото винаги сте правил, мистър Брет.

Щом погледна Миранда, тъмното лице на Линда се озари от широка и топла усмивка.

— Никога не съм мислила, че ще доживея деня, когато мистър Брет ще доведе на острова съпруга. И то такава хубава. Почти бях престанала да се надявам, че някога ще се ожени.

— Когато ти позвъних, Линда, и ти казах, че се женя, останах с впечатлението, че вече си чула.

— От сестра ви, мистър Брет. Както вероятно знаете, тя беше тук известно време. Тръгна си преди два дена. Та тя ми съобщи.

Миранда забеляза, че съпругът ѝ се намръщи.

— Кога каза, че е идвала Габи?

— Миналата седмица. Беше с някакви хора. Досега не съм ги виждала...

— Не си ги харесала, нали?

— Е, не е моя работа да правя преценка за гостите на семейството ви, мистър Брет.

— Ще си поговорим за тях по-късно.

Брет хвана Миранда за ръка и я поведе към къщата.

— Сега мисля, че трябва да се настаним. Кога е обяда?

— Когато ви е удобно, мистър Брет.

Линда се суетеше около тях.

— Всичко е готово. Няма нужда да бързате.

Миранда съжаляваше, че Линда изчезна в кухнята, продължавайки да говори. Докато икономката беше наблизо, тя се чувстваше в безопасност. Нервно огледа апартамента, където я заведоха — имаше голяма спалня, до нея стая за преобличане и баня. Подът не беше застлан с килими, а с пътечки и обзавеждането изглеждаше спартанско. Всичко друго би било непрактично за климата на такива места като Бахамите. Вече ясно осъзнаваше разликата във времето тук и в Ню Йорк. На тръгване от Ню Йорк валеше сняг, а тук, на Люк, слънцето грееше и тропическият вятър беше топъл. Понеже този апартамент не беше толкова голям, колкото онзи в къщата на Брет, очите на Миранда неспокойно се върнаха на стаята за преобличане. Тя се питаше дали ще ѝ разреши да спи там.

Затваряйки вратата след себе си, Брет сякаш отгатна мислите ѝ.

— Преди отново да те споходят идеи за отделни стаи, да ти кажа, Миранда, че отсега нататък ще спиш с мен. Аз ще ползвам другата стая, ако ми омръзне компанията ти.

Миранда преглътна и се опита да запази самообладание, но това, което бе чула, не само я притесни, но и я изплаши. Той си беше свалил сакото и начинът, по който я гледаше, наистина и даваше всички основания да изпита страх. Може би се страхуваше от чувствата, които щеше да изпита?

Тя все се опитваше да се самоубеди, че го мрази, но откакто се любиха, не беше толкова сигурна. Опасяваше се, че ако съпругът ѝ отново я пожелае, няма да може да му устои.

Затова направи опит да предотврати „събитието“.

— Брет, не мислиш ли, че отделните спални все пак са приемлива идея? Поне докато се опознаем по-добре...

— Съвсем не! — отсече той. — Вече пробвахме и не помогна, забрави ли?

— Не опитвахме достатъчно дълго. Поне ти не го направи.

Брет се засмя.

— Така стана по-добре. Пък и възнамерявам да продължа.

Трябваше да има някакъв начин да се споразумее с него, да го убеди, че просто се нуждае от време. Но преди да успее да предприеме нещо, той пристъпи с широки крачки и я сграбчи в обятията си. За секунди я притисна към себе си, а тя притаи дъх от страх да не се издаде как силно тупти сърцето ѝ. С малко закъснение се опита да се отскубне, но Брет я държеше толкова здраво, че не ѝ даде никакъв шанс.

Когато вдигна глава и го помоли да я остави, единственият му отговор беше да потърси устните ѝ.

Миранда не можеше да се помръдне, а и пак не беше сигурна, че го иска. Затвори очи и щом съпругът ѝ притегни крехкото ѝ тяло по-близо, усети как опитните му пръсти я заизучаваха. Едната му ръка се спусна към талията ѝ, а другата обви врата ѝ. Дори и през роклята си тя усещаше топлината му и вместо да се съпротивлява, все по-плътно се притискаше към него.

Известно време Брет я целува, а след това бавно я пусна.

— Ако това не сложи край на овехтелите ти теории, не знам кое друго ще го направи.

— Какво искаш да кажеш? — задъхано попита Миранда.

— Ако Линда не ни чакаше за обяд, щях да бъда по-обстоятелен в онагледяването.

Замаяна, Миранда отвори очи и го погледна — Брет се смееше. Тя се отдръпна бързо и бузите ѝ поруменияха от смущение.

— Не искам да си „по-обстоятелен“! Но ако ми дадеш една минута, бих желала да си измия лицето и ръцете.

Брет кимна.

— След обяда можеш да си починеш. Не бива да прекаляваме.

Преди да влезе в банята, Миранда забеляза загрижения му поглед и се изненада. „Защо му е да се тревожи как се чувствам?“ — запита се.

Мислите ѝ се объркаха още повече.

След лекия, но вкусен обяд Миранда настоя да помогне на Линда да прибере масата. Веднага след кафето Брет се беше преоблякъл и бе излязъл, за да се срещне с някого в другия край на острова. Не бе споменал нищо за хората и причината за срещата, а и тя не го бе попитала. Вече знаеше, че той не обича да му бъдат задавани въпроси.

Линда изглеждаше силно изненадана от предложението на Миранда и отначало се колебаеше, но после се предаде.

— Е, щом желаете... Но не и когато мистър Брет е тук. Имайте предвид, че ще се разсърди.

— Оставете Брет на мен.

Миранда говореше по-уверено, отколкото се чувстваше.

— Мъжете не бива да се бъркат в домакинството. Обаче — призна си тя, — отдавна не съм вършила нищо и не гарантирам, че ще ви бъде от голяма полза.

Линда я погледна въпросително и Миранда накратко ѝ разказа за катастрофата си. Но не ѝ обясни как е срещнала Брет.

— Най-важното е, че сега сте добре — рече икономката. — От дълго време ми се искаше да видя пъстър Брет женен, но не за някоя от жените, които водеше тук. Хубаво е, че е намерил момиче като вас.

Миранда беше доволна, че ѝ е допаднала, но предпочиташе да не беше чула за жените, канени на острова. А според думите на Линда, те не бяха малко. Дали бяха спали в същото легло, което Брет сега очакваше тя да споделя с него? Щеше ли да бъде щастлива, като знаеше, че следите от други женски тела все още личат по чаршафите?

Опита се да не мисли по този въпрос, въздъхна и избърса последните измити чинии.

— Отдавна ли живеете на Люк? — обърна се към Линда.

— Родена съм тук и се надявам да умра пак тук. От десет години работя за мистър Брет и той е най-добрият. Не мога да кажа обаче същото за сестра му. Някога си мислех, че я харесвам, но сега не знам...

Брет отсъства целия следобед и Миранда се помъчи да не придава значение на този факт. Все пак не ѝ беше обещал най-пълноценен брак. Не се обичаха и макар тя да се надяваше, че нещо може и да се промени, нямаше вероятност да стане веднага. Въпреки всичко, започваше да се чувства самотна без него.

За да убие времето си, реши да разгледа вилата, която беше достатъчно голяма и добре обзаведена, за да се забавляват в нея много хора. Особено хареса просторната дневна в пастелни цветове, с удобни столове и огромни прозорци, през които се откриваше чудесна гледка към морето. Разходи се край басейна, възхити се от големината и дълбочината му и от кабините за преобличане под сенките на надвисналите дървета. Те бяха така скрити, че нямаше да ги забележи, ако не се бе вгледала внимателно.

С удоволствие би поплувала, но не искаше да си сложи някой от онези дълбоко изрязани бански костюми, които Брет ѝ беше купил в Ню Йорк заедно с много други неща. Очевидно беше дал мярката ѝ в някой бутик, защото почти изцяло бе обновил гардероба ѝ с подходящи за климата тук дрехи. Трябваше да признае, че бяха красиви, но щом ги разгледа по-обстойно в отсъствието на съпруга си, се бе поколебала. Повечето бяха доста тънки, прекалено смели и се съмняваше, че някога ще се почувства удобно в тях.

Ако беше на деветнадесет, с удоволствие щеше да ги носи, дори нямаше да има търпение да ги облече. Как само я бяха променили

годините! Какво беше ставало с онези младежки копнежи за приключения? Заспали ли бяха?

Или бяха безвъзвратно изчезнали? Със сигурност не — беше само на двадесет и четири. Петте години в инвалидна количка я бяха превърнали в по-сериозна и разумна личност, но изведнъж изпита носталгия по импулсивното и малко безразсъдно момиче, което бе била някога. Щяха ли няколко седмици на този остров да ѝ върнат нещо, което ѝ изглеждаше изгубено? Не искаше всичко да се връща — само толкова, колкото да може да направи нещо дръзко, без да се замисля за последствията.

Но когато някакъв вътрешен глас ѝ нашепна, че това би могло да означава да се люби с Брет или дори да се влюби в него, Миранда поруменя и продължи разходката си. Струваше ѝ се, че почти се е влюбила, и се сети за старата максима, която баба ѝ цитираше приживе: „Бъди сигурна, че ако много желаеш едно нещо, то ще стане“.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Брет закъсня много и Миранда се разтревожи. Попита Линда къде би могъл да бъде, а тя ѝ отговори, че на другия край на острова имало голяма ферма и Брет често уреждал там някакви проблеми и недоразумения.

За миг Миранда изпита известно съмнение. Може би, вместо да отиде във фермата, той посещаваше жени. Може да имаше някъде харем на острова. Засрамена от прибързаните си изводи, тя отиде да се приготви за вечеря. Ако всеки път, когато Брет излезете, я обземаха такива мисли, скоро нямаше да намери покой.

Когато той най-сетне си дойде, ѝ олекна.

— Извинявай, че закъсных — каза само, без да ѝ дава каквито и да било обяснения.

Влезе в спалнята и след минута се запъти само по халат към банята, оставяйки врата отворена. Миранда бе застанала пред тоалетката и решише косата си. Виждаше го съвсем ясно в огледалото. Брет си свали халата и влезе под душа. Тя като хипнотизирана се втренчи в силното му голо тяло и изтърва четката си за коса на пода. Стана ѝ горещо, пулсът ѝ се учести, дъхът ѝ секна и неволно си спомни за прекараната в Ню Йорк любовна нощ. Тогава бе била обърквана, изплашена и в същото време в нея се бе надигнало чувството, което изпитваше и сега. Това я накара да си признае, че ако Брет отново се опиташе да я люби, сигурно нямаше да се съпротивлява. Този път поне можеше да провери дали единственото нещо, което по-опитните от нея момичета получаваха от секса, беше разочарование.

От боязън Брет да не отгатне мислите ѝ, побърза да довърши тоалета си и отиде да го чака в дневната.

По време на вечерята Брет замислено я наблюдаваше. Миранда също му хвърляше погледи крадешком. Опитваше се да пропъди

спомените за чувствата, които бе изпитала, притисната до него.

След вечеря го помоли да се разходят по брега. Искаше да разгледа острова на лунна светлина, както и да се постарее да го убеди в невинността си за обяда с Габи. Брет не биваше да я обладава като своеобразно наказание, задето му е „изменила.“ с Нортън.

— Има ли някаква специална причина да настояваш за компанията ми? — усмихна се той и сините му очи проблеснаха. — Досега не си проявявала такъв ентузиазъм.

Миранда се изчерви.

— Трябва ли да имам специална причина? Просто си мислех, че може да поискаш да дойдеш с мен, това е всичко. Мога да се разходя и сама...

— И да рискуваш някой случайно минаващ пират да те похити?

— Не се прави на остроумен! — отговори му рязко и скочи на крака.

Брет също стана и се взря в поруменяло ѝ лице.

— Не е трудно да се види колко отдавна не си била на нощна разходка. И най-малкото нещо те кара да губиш самообладание и очарователно да се изчервяваш.

Според Миранда бузите ѝ бяха само горещи, но след като Брет я ласкаеше, беше готова да му прости заяждането.

Той я хвана за ръката и я поведе навън.

— Тази вечер изглеждаш доста красива. Да не би да си облечена в една от роклите, които ти купих в Ню Йорк? Много е секси, нали?

Миранда прехапа устни. Доскоро мислите ѝ бяха заети със закъснението му и набързо беше грабнала първата попаднала в ръцете ѝ рокля — бяла, с тънки презрамки. Не беше забелязала, че платът е толкова прозрачен, та да не остава нищо за въображението. Не беше отделила достатъчно време, за да я разгледа, и преди да излезе от апартамента. Видът на голия Брет под душа беше обсебил съзнанието ѝ и роклята бе останала на заден план.

— Жалко, че ги няма моите дрехи — рече тихо.

— Пътуват с кораб от Англия, но едва ли са подходящи за тукашния климат.

— Имам няколко неща, които ще са подходящи. Ако не се бях омъжила толкова светкавично, щях да разполагам с време да ги подреда.

Брет вдигна рамене, сякаш загубил интерес към темата. Излязоха от къщата и разходката им започна в мълчание.

Малки, нежни вълни миеха брега. Миранда не можа да им устои, събу си сандалите и нагази в тях.

— Няма ли да дойдеш при мен? — подхвърли на Брет.

Той поклати глава със сериозно изражение.

— Когато бях дете, рак ми отхапа един от пръстите на крака. Оттогава ме е страх от водата.

Миранда се засмя.

— Не съм забелязала да ти липсва пръст...

— Вероятно защото се съсредоточаваш твърде много върху други части от анатомията ми.

— Брет!

— Е, както и да е, права си. Съдията му каза — на рака, имам предвид — да ми го върне. Ако ще имам недостатъци, поне да не са в краката ми.

Миранда отново се засмя, но скоро смехът ѝ секна.

— Аз трябва да вярвам на твоите измислици, а ти защо не ми вярваш, когато ти говоря истината?

— Коя по-точно?

Стоманеният му поглед предизвика опасението ѝ, че е сбъркала, но след като вече беше започнала, насили се да продължи:

— Не ми повярва, когато се опитах да ти кажа истината за обяда си с Габи...

— Ааа, пак ли започваш?

— Само защото го смятам за необходимо...

Тя го изгледа умолително.

— Не знам защо се ожени за мен, Брет, но ако ще трябва да живеем заедно, не искам някоя от постъпките ми след брака да влоши отношенията ни. По тази причина се опитвам да ти кажа, че не лъжа за Габи.

— Но ме излъга, че си инвалид. И то съвсем лесно — остро отвърна Брет.

— За мен не беше никак лесно! — запротестира Миранда. — Не знаеш всичко, а само част от нещата. Пределно ясно ми е, че не биваше да се омъжвам за теб. Но вече го направих и възнамерявам да се придържам към сделката — или както там го наричаш — а това

няма да включва повече лъжи, обещавам ти. Ако не можем да си имаме доверие, какво друго ни остава?

— Вероятно трябва да започнем отначало — каза скептично Брет.

— Сигурно си прав. Но аз настоявам да си изясним недоразумението за Ейдриън Нортън.

Брет изведнъж се закова на мястото си. Нежността на нощта беше в пълен контраст със суровите черти на лицето му. Миранда стана нервна и си помисли, че ще я удари.

— Давай нататък — процеди само той.

Гневът и грубият му тон едва ли бяха особено насърчителни, но Миранда беше упорита.

— Габи се обади вкъщи, извини се за държанието си предната вечер и ме покани на обяд. Не исках да ходя, защото бях уморена. Пък и не бях сигурна, че това ще ти се хареса...

— Тогава защо го направи?

— Ами, поради това, че тя е твоя сестра и е преживяла много. Не исках също да сметне, че никога няма да станем приятелки. Изглеждаше някак обърквана и когато спомена, че е запазила маса в известен ресторант само за да ми достави удоволствие, не знаех как ще реагира на моя отказ. Разбрах, че и Харис не одобрява постъпката ми, но какво бих могла да сторя?

— Значи продължаваш да се жертваш — резюмира мрачно Брет.

Независимо, че не беше мил, тя му беше благодарна, че я слушаше.

— Докато влизахме в ресторанта „Четири сезона“, няколко репортери защракаха с фотоапаратите си. Аз, разбира се, не познавах никого, но Габи изглежда ги познаваше. Заговори с един, мисля, че се казваше Дейв, който май й е личен приятел, ако не бъркам. Каза му, че съм твоя съпруга и че сме женени от няколко дни. Той се сети, че бил прочел съобщение във вестниците, но не очаквал да ме види.

Брет присви очи.

— По дяволите, какво си е въобразила Габи!

— Струва ми се, че не беше наясно. Впрочем също и аз.

— Нима? — изсмя се сухо Брет.

Миранда преглътна. Не знаеше в какви отношения е Габи с брат си, но не желаше да се карат заради нея. Изведнъж й се прииска да не

беше започвала този разговор. Но вече беше късно.

Пое си дълбоко въздух и с усилие продължи:

— Не обичам камерите на репортерите да се насочват към мен, но в Бирмингам ми се е случвало, затова не се притесних много. Дори в ресторанта, където ни чакаше Ейдриън Нортън — явно по предварителна уговорка — се опитах да приема нещата спокойно, вместо да правя сцени на Габи или да си тръгна.

— Може да ти е харесало.

— Тогава щях да се чувствам по-добре. Габи не беше особено забавна и макар Ейдриън да се държа мило, не се чувствах удобно.

— За какво говори Габи?

Брет като че ли се напрегна. Миранда леко сви устни и се опита да разгадае изражението му.

„Да му кажа ли? Че защо пък не?“ — мина ѝ през ума.

— За жените, които си имал.

— За моите жени?

Той се засмя иронично.

— За коя по-специално?

— Единствената назована по име беше тази, която ти звънна първата вечер в Ню Йорк. Не беше ли Ив?

Брет за миг застина и нито помръдна, нито пророни дума. След това я хвана за голите рамене и се вгледа в очите ѝ.

— Аз съм почти на четиридесет години, Миранда. Не отричам, че в живота ми е имало много жени. Като богат ерген, ми беше трудно да се опазя от тях. За някои дори бракът не е пречка. Така че не очаквай да спрат да ми звънят или да се опитват да се свържат с мен само защото съм женен. Но си струва да ти кажа, че ако продължаваш да даваш ухо на слухове, даже и пуснати от сестра ми, сърди се на себе си.

Миранда колебливо го погледна. Да не би да я предупреждаваше, че няма намерение да променя начина си на живот и за нея ще е по-добре да си затваря очите? Или я уверяваше, че ще ѝ бъде верен, защото е женен? Но преди да събере смелост да го попита, той нетърпеливо я помоли да му доразкаже случката.

Тя безмълвно кимна и понечи да се отскубне от него, защото ръцете му изгаряха плътта ѝ и объркваха мислите ѝ. Успокои се, когато, усетил смущението ѝ, Брет я съжали и я пусна.

— Беше стигнала до края на обяда — припомни ѝ той.

— А, да...

Миранда дишаше вече по-леко.

— Габи каза, че имала час при фризьора си, и помоли Ейдриън Нортън да ме изпрати до вкъщи. Аз отказах, започнахме да спорим на излизане от ресторанта и съвсем забравих за фотоапаратите отвън. Бях изненадана, рязко се обърнах към Ейдриън и във вестниците е излязло така, сякаш ме е прегърнал. Бях почти заслепена и докато разбере какво става, Нортън ме напъха в едно такси ѝ седна до мен.

— И дойде с теб до вкъщи?

— Струваше ми се съвсем невинно.

— Ти ли го покани?

— Не! Попитай Харис, ако не ми вярваш. Съвсем бегло познавам мистър Нортън. Не съм сигурна даже дали го харесвам и определено не желая да го виждам повече.

Известно време Брет не каза нищо и само я наблюдаваше. Срецайки втрепенените му очи, Миранда се почувства така, като че ли очакваше присъдата му. Наоколо беше пусто и тихо. Сякаш се намираха в кътче от края на света, където въздухът беше пропит от омайващия дъх на диви цветя и от соления мирис на морски водорасли.

Изпита съжаление и тъга. А колко хубаво би могло да бъде, ако съпругът ѝ я обичаше...

Внезапно мислите ѝ бяха прекъснати от нежния му глас:

— Вярвам ти, Миранда.

— Наистина ли?

Брет кимна.

— Бях те предупредил за сестра си. Когато те покани на обяд, трябваше да се свържеш с мен и да се посъветваш. Имай го предвид занапред.

— Приех, защото сметнах поканата ѝ за нещо съвсем нормално. Нямах усещането, че върша нещо нередно.

— Така е, ако единственият ти мотив е да направиш компания на някого за обяд или вечеря.

— Какъв друг мотив бих могла да имам?

— Например богат любовник? Някой, който да те забавлява, докато съпругът ти е зает.

— Знаеш, че не търся нищо подобно!

— Нима?

— Да, но нямам начин да докажа, че не те лъжа.

— Нито пък аз, че лъжеш.

Брет вдигна рамене.

— Стигнахме ли до примирие?

— Щом казваш.

Както обикновено, когато съпругът ѝ правеше предложение за мир, Миранда беше леко подозрителна. Беше по-възрастен и понякога тя имаше чувството, че си играе с нея като котка с мишка. Но вече беше изтощена да я „върти на шиш“ и доброволно „сложи оръжието“.

Брет очевидно сметна, че няма какво повече да се обсъжда за злополучния обяд с Габи, и тръгна обратно към къщата, а Миранда с неуверени стъпки го последва. Защо винаги когато ѝ говореше, я караше да се чувства толкова млада и наивна? На двадесет и четири човек не бе чак толкова „зелен“. Как ставаше така, че всеки път, когато се опитваше да изглежда зряла, не се получаваше? Не ѝ беше приятно да осъзнае, че въпреки всичките си преживявания през годините, сега познаваше живота по-малко, отколкото когато беше на осемнадесет.

Не знаеше, че и на мъжа до себе си често не му приличаше на по-възрастна. Не за първи път той се запита, дали, когато бе решил да се ожени за нея, е знаел какво прави. Рядко допускаше грешки — това беше лукс, който обикновено не си позволяваше — и започваше да си мисли, че Миранда ще бъде най-голямата. Като си спомни, че всички жени, които познаваше, с готовност биха му доставили удоволствие тази нощ, се ядоса и стисна зъби.

Продължаваше мрачно да крачи. Трябваше да си признае, че когато се любеше с Миранда в Ню Йорк, бе усетил нещо непознато. Изгарящият пламък бе го накарал да загуби самоконтрол, но не беше ли причинен той от яд или неприязън? Цялото „събитие“ беше забулено в тайнственост и сега за своя изненада не можеше да си припомни нищо. Със сигурност обаче знаеше едно — тази нощ щеше да спи в някоя от стаите за гости. Докато не си изяснеше нещата, нямаше да се главоболи с усложнения.

На Миранда ѝ беше малко трудно да върви редом с него. Вятърът се усилваше, бялата ѝ рокля се усукваше около краката ѝ и постоянно трябваше да я оправя. Накрая се принуди да спре, да я вдигне и да я задържи с ръка над коленете си. С другата придържаше косата си, да не ѝ влиза в очите.

Брет я чу, че подтичва, за да го догони, и се обърна да я изчака, но Миранда така се беше улисала, че не го видя и се блъсна в него.

— Нещо случило ли се е? — попита той и разпери ръце, за да я задържи.

— Не! — отвърна му задъхана.

Сърцето ѝ туптеше необичайно бързо. Всеки път, когато Брет я докоснеше, тя сякаш се бореше с нещо против волята си. Необяснимо защо, се смути и започна да трепери.

— Аз... аа саамо се опитвах да те сстигна — заекна и го погледна. — Извинявай.

Той срещна очите ѝ. Приличаше му на малко, объркано дете, но под тънката прозрачна материя на влажната и рокля ясно очертаните ѝ нежни форми подсказваха жената. Няколко мига взаимно се изучаваха, без да откъснат поглед един от друг.

Изпитвайки неволен страх, Миранда се опита да се отдръпне от съпруга си, ала той не ѝ позволи. Точно както бе станало и в Ню Йорк, когато искаше да се „пребори“ с него, Брет я притисна до себе си, прегърна я по-силно и впи устни в нейните. Миранда дори не успя да издаде никакъв звук — не ѝ даде и тази възможност, а продължи да я целува. Обхвана гърба ѝ, леко разтвори устата ѝ и се зае да проучва с език всяко кътче вътре. После свали презрамките на роклята ѝ и я разголи чак до талията.

Приятна топлина се разля по тялото на Миранда. Кръвта във вените ѝ бушуваше и разгаряше пламъците на вече познато желание. Всеки път щом устните му я докоснеха, кожата ѝ сякаш пламваше. Помисли си, че ще припадне от вълнение, но не беше в състояние да спре да се притиска към него и страстно да отвръща на целувките му.

Извита в дъга срещу Брет, почувства как сърцето ѝ се приближава до неговото и някак си разбра, че то би могло някога да ѝ принадлежи. Той очевидно не беше безразличен към нея. Имаше нужда от нея и макар тя да бе само физическа, ако сега я пожелаеше, щеше с радост да му се отдаде. Искаше ѝ се да я положи на пясъка и да

я люби — тук и сега. Беше сигурна, че този път няма да бъде разочарована. Вече нямаше никакво значение, че Брет не я обича. Нали все пак бяха женени.

Когато вдигна глава, установи, че той още се бореше със себе си. Долавяше ударите на сърцето му и не смееше да помръдне или да продума. Щеше ли да я отблъсне? Нали му бе дала ясен отговор, бе му разкрила чувствата си?

Точно когато се опасяваше, че ще стане най-лошото, той просто я взе на ръце и закрачи към къщата. Искаше ѝ се да изкрещи от радост. Някакъв първичен порив я караше да му се отдаде още на плажа, където единствен свидетел би им била дивата пустош. Въпреки това беше благодарна, че Брет бе проявил достатъчно разум, за да не се поддава на тъмните си инстинкти.

— Ами Линда? — прошепна тихо, докато минаваха през хола.

— Тя живее в другия край на имението. Идва само през деня — успокои я Брет.

По-късно Миранда разбра, че суровият му глас беше предупреждение за нещо, но тогава беше още под влияние на силните си чувства и не разсъждаваше трезво. Бързо обаче слезе от розовите облаци, в които се рееше, когато, влизайки в апартамента, Брет малко грубо я пусна на леглото и тръгна към вратата, преди тя да успее да протестира.

— Извинявай, че те целунах — подхвърли ѝ през рамо. — Няма да се повтори.

— Брет! — извика Миранда — и сълзите ѝ потекоха, сякаш ѝ казваше, че я напуска завинаги. — Не исках да... искам да кажа, че нямам нищо против да ме целуваш...

— Но това не влиза в брачния ни договор, нали? — отвърна той и се спря на прага.

— Ако влизаше... щеше ли да има значение? — изхълца Миранда.

— Мисля, че да. Когато настъпи утрото, може би ще си доволна, че реших да спра дотук.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Подпряна на лакът, Миранда дълго гледа вратата, която Брет затвори след себе си. Той нито я бе затръшнал, нито бе направил нещо неучтиво, но сякаш приличаше на сбогуване. Какво искаше да ѝ каже с това, че целувките не били включени в брачния им договор? Разбира се, че не бяха. Впрочем всичко, което си спомняше от договора, беше фактът, че тя няма да получи нищо, ако го изостави. А обещаната издръжка за баща ѝ и Алис се плащаше най-редовно.

Беше им се обаждала от Ню Йорк и сама се беше уверила. Струваше ѝ се, че Брет ѝ говореше така, за да я обърка. За нейно голямо съжаление вече беше постигнал целта си и сам трябваше да го е разбрал.

„Да върви по дяволите! — рече си и постепенно започна да възвръща предишния си дух. — Ако пак се появи, ще му обясня хубавичко какво да прави с целувките си!“

През следващите дни Миранда не виждаше често Брет, а когато се срещнеха, той не я допускаше близо до себе си. Според Линда, бил прекарвал много време на плантацията, където се отглеждаха различни култури, но най-вече захар. Когато Миранда правеше опити да поговорят, беше необичайно сдържан. Веднъж го бе помолила да я вземе със себе си и той я бе отрязал, отговаряйки ѝ, че там нямало нищо интересно и само щяла да му досажда.

Естествено, този отказ засили още повече любопитството ѝ и тя реши на своя глава да посети плантацията. Един ден го проследи, но пътеката се оказа твърде трудна за нея. Още не беше изминала неколкостотин метра, когато сандалите ѝ се скъсаха. Претърси багажа, който Джил ѝ беше приготвила, но не намери по-подходящи здрави обувки.

Освен че беше зает с работа на открито, Брет всеки ден прекарваше и по няколко часа в офиса си — специална стая, оборудвана със специална техника, благодарение на която можеше да се свърже с почти всяка точка на света. От време на време служители

от някои от компаниите му пристигаха със самолет и той се затваряше с тях в трапезарията, използвана и за делови срещи, и караше Линда да им сервира работен обяд. Миранда рядко виждаше тези хора, преди да отлетят обратно.

Отношенията ѝ с Брет бяха в пълен застой. Това много я озадачаваше, защото добре помнеше, че на път за насам я беше предупредил, че ако тук, на Люк, го отблъснала, щяла да съжалява. А не беше ли той този, който я бе отблъснал, след като сама му се бе предложила?

Въпреки всичко Миранда не се оплакваше от самотата си. Седмиците непосредствено преди Коледа прекара предимно в плуване и разходки по плажовете или просто лежеше и по цял ден се печеше на слънце. Линда ужасно я разглези — рядко ѝ разрешаваше да върши нещо и редовно ѝ носеше разхладителни напитки във вътрешния двор. От време на време Миранда успяваше да я убеди да пийне нещо с нея и да ѝ разкаже за живота на островите. Обичаше да слуша нейните разкази, но странно защо, когато я попиташе за Люк, икономката веднага замълчаваше.

Животът ѝ беше безгрижен и Миранда се разхубави.

Беше си привлекателна още като момиче, но сега се превърна в красива жена. Кожата ѝ беше свежа и нежна като кадифе. Русата ѝ коса беше дълга и блестяща, независимо че често стоеше на слънце ѝ я топеше в солената морска вода. Понапълня малко и някои части на тялото ѝ приятно се закръглиха, ала все още беше доста слаба.

На Брет често му беше трудно да откъсне очи от нея, но тя не беше забелязала това.

С изненада разбра, че островът редовно се посещава от лекар. Попита съпруга си за подробности и той ѝ обясни, че тук медицинското обслужване било като в слабо населените места на Австралия. Лекарите идвали със самолет в определени дни. Беше ѝ записал час за преглед и настоя да отиде, въпреки протеста ѝ.

Докторът беше млад и се казваше Лу Митфорд. От него Миранда научи, че за лечението на местните жители плащал съпругът ѝ. Брет явно го беше осведомил, че е била инвалид и че са я оперирали. След като я прегледа, той заяви, че била в учудващо добро здраве. Доктор Митфорд разговаря с нея и за противозачатъчните средства. Отбеляза

също, че имайки предвид това, през което е преминала, Брет смятал за по-разумно да поизчакат малко, преди да помислят за потомство.

Миранда така се разгневи, че без малко да му разкаже за „методите“ на Брет относно предпазването от забременяване, които бяха далеч по-ефективни от шепа хапчета.

За Коледа отидоха със самолета на Брет на друг остров — собственост на негови приятели, които рядко прекарвали там повече от една — две седмици годишно.

Оказа се, че са бизнесмени от Лос Анжелис, които някога са живеели в Ню Йорк. Разбрали, че Брет бил на меден месец, и не могли да устоят на изкушението да го поканят за Коледа със съпругата му. Още повече, че щели да си заминават на следващия ден.

— Надявахме се, че нямате нищо против, скъпа.

Лайза Гордън топло се усмихна на Миранда.

— Докато бяхме в Ню Йорк, често виждахме Брет, но откакто се преместихме, това е все по-трудно. Затова, когато сме тук, Бил и аз гледаме да наваксаме пропуснатото.

Те бяха очаровани от „невестата“ на Брет, както продължаваше Лайза да я нарича. Миранда също ги хареса, макар че нямаше достатъчно време да ги опознае добре, а имаше и други гости, на които те трябваше да отделят внимание.

Тя установи, че повечето от жените бяха стари приятелки на Брет и непрекъснато флиртуваха с него, а съпрузите им търпеливо ги наблюдаваха. Като ги гледаше как кокетничат, искаше ѝ се да е поне наполовина толкова изтънчена и красива като тях. Брет беше висок, широкоплещест и в сравнение с него другите мъже изглеждаха дребни и хилави. Той очевидно се забавляваше добре и нещо в Миранда се бунтуваше. Подозираше, че май изпитва ревност. Осъзна, че Брет я интересуваше далеч повече, отколкото беше предполагала, макар никога да не бе използвала думата „любов“. Само че той не ѝ даваше ни най-малък знак, че отговаря на чувствата ѝ.

Възнамеряваха да се връщат на Люк вечерта, но времето се развали. Когато Брет каза, че ще е твърде рисковано да тръгнат със самолета, Миранда го погледна уплашено.

— Тук понякога се случват такива неща.

Той вдигна рамене.

— Времето на островите може да бъде непредсказуемо откъм Атлантическия океан. Обикновено няма опустошителни урагани, както в южните Кариби, но е доста страшно.

— Не можем ли да се върнем въпреки по друг начин? — попита Миранда, докато наблюдаваше бурното море.

— Ако бях сам, бих рискувал. Но не и с теб.

— Тогава какво ще правим?

— Ще останем тук и ще се върнем на Люк утре. Дотогава бурята ще е стихнала.

Застанала пред разпенените вълни, ѝ беше трудно да повярва, че до утре всичко ще се е укротило. Морето ѝ приличаше на врящо гърне, което вятърът сякаш разбъркваше с грамадна лъжица. Водата се издигаше на големи завихрени вълни, които се разбиваха на брега и хвърляха огромни пръски на стотици метри.

Миранда се изненада, че никой, освен нея, не беше разтревожен. Бил Гордън също я увери, че след няколко часа бурята ще утихне, но тя все още се съмняваше.

Не беше се замисляла къде ще спят, докато някой не спомена, че щял да си ляга. Къщата не беше особено голяма и можеше да подслони не повече от дванадесет човека.

— Имат бунгала за гости — обясни Брет. — Предоставят ги и на приятели, когато те самите не са тук.

Миранда реши, че семейство Гордън сигурно са богати колкото Брет, щом могат да си позволят такива неща. След малко чу съпруга си да споменава:

— Дали са ни крайното бунгало, най-отдалеченото от къщата. Останало е само то, понеже когато Лайза и Бил ни поканиха, аз казах, че няма да оставаме. Дори и то щеше да е заето, ако една от поканените двойки не беше се отказала да дойде в последния момент.

„Само едно?!“

Миранда го изгледа и се запита колко ли кавги ще трябва да изтърпи, докато уредят въпроса със спането. Разправията им беше започнала в Лондон, бе продължила в Ню Йорк и после на Люк. Защо трябваше всеки път, като отиде някъде, да бъде подлагана на изпитания, които опъваха нервите ѝ? Не ѝ се вярваше, че съпругът ѝ ще пожелае да сподели с нея едно бунгало, след като на Люк

съзнателно я бе пренебрегнал и спеше в отделна стая. Но и не искаше да прекарва будна още една нощ, тъйсейки причината за това.

Направи опит да разбере какви са намеренията му, като уж случайно подхвърли:

— Предполагам, че ще прекараш нощта на чашка в разговори с Бил...

— В никакъв случай — отвърна той. — Вече пих достатъчно. Единственото, което искам, е малко да поспя.

— Самолетът...

Брет се изсмя.

— Не ми предлагаш да прекарам нощта в него, нали? В хангара на Бил е в безопасност. И със сигурност няма нужда от нощен пазач.

Бузите на Миранда поруменияха. Тя разбра, че е отгатнал мислите ѝ. Брет пожела на Лайза и Бил лека нощ. След това я хвана здраво за ръката и я поведе навън към бунгалото. След минута се оказаха в него и той затвори вратата.

— Лайза спомена, че в някое от чекмеджетата винаги имало нощница. В случай че ти потрябва — рече безизразно.

— Разбира се, че ще ми потрябва! Не мога да спя гола като, повечето от твоите жени.

— Какво имаш предвид под „моите жени“?

— Казах го просто така. Забрави...

— Окей — съгласи се Брет и я погледна особено. — Да забравим всичко. Поне за момента.

Миранда се намръщи, когато забеляза начина, по който очите му я опипваха. Малко преди да влязат в бунгалото, бе плиснал внезапен порой. Тя едва сега обърна внимание на факта, че роклята ѝ беше залепнала и открояваше всяка гънчица на тялото ѝ. Сякаш беше наистина съвсем гола.

Мислите ѝ се оплетоха. „Ами сега?!“

— Не ти ли се струва, че идеята е добра? — попита я любезно Брет.

Миранда запази мрачното си изражение и се извърна. Гласът му звучеше някак странно. Прекалено много ли беше пил?

— Зависи... — отвърна предпазливо.

Той се засмя, притегли я и започна да я целува.

Макар да ѝ мина през ума, че може пак само да я възбуди и после да я зареже, Миранда се притисна към него и страстно му отвърна.

Не обърна никакво внимание на тихото вътрешно гласче, което я питаше къде е останала гордостта ѝ. След като я беше отблъснал на Люк, не рискуваше ли пак да ѝ се случи? И защо не се бореше с обсебващото я желание?

Когато се бяха любили в Ню Йорк, се страхуваше. Погрешно беше сметнала, че не бива да стигат до крайности, щом не се обичат. Но сега нещата се бяха променили, макар и отчасти. Брет беше все така равнодушен към нея, но тя с изненада бе открила, че го обича. И то толкова силно, че всяко съмнение беше преодоляно.

А като се прибавеше и зовът на тялото ѝ, ставаше невъзможно да му се противопостави.

Брет се зае да сваля мокрите дрехи от телата им. Когато приключи с тази дейност, вдигна я на ръце, отнесе я до леглото и я положи върху него. Миранда не му оказа никаква съпротива.

Нощната буря навън сякаш засили жаждата им един за друг. Докато Брет продължаваше да я целува, Миранда усети как кръвта кипна във вените ѝ и трескаво обви ръце около врата му. А когато устните му намериха гърдите ѝ, сякаш в утробата ѝ лумна пожар.

Започна да губи представа за време и място. Смътно се досещаше, че не бива толкова лесно да му се отдава, но нямаше нито воля, нито желание да го спира. Беше обзета от пламтящо, изпепеляващо вълнение, което допринесе много опитните му ръце да я направят абсолютно безпомощна.

Когато Брет разтвори краката ѝ и дълбоко проникна в нея, беше толкова твърд и нетърпелив, че тя потръпна боязливо.

Но за разлика от първия път, страстта им се сля и вместо да се съпротивлява, Миранда се притисна силно до съпруга си, давайки му да разбере, че го желае. Дишането му стана тежко и той простена, докато ускоряваше тласъците си.

Всичко наоколо се стопи, завъртя се вихрено и се превърна в огнено чувство, което непрестанните му целувки все повече нагнетяваха. А когато мощното му тяло я покри и я притисна, блаженството ѝ беше неописуемо.

Миранда му отговаряше толкова отзивчиво и страстно, че от гърлото му се изтръгнаха викове на удоволствие. Мускулестите му

крака здраво я приковаха към леглото и тя също започна да гори от нетърпение. Ужасно закопня за нещо, което преди ѝ се беше изплъзнало, беше ѝ се сторило недостижимо.

Не знаеше към какво точно се стреми, но когато Брет за секунди застина, чу се да мълви името му и да го умолява да не спира, да продължава.

И той продължи. Носеха се заедно във вихъра на своята страст до последния върховен миг, когато Миранда изкрещя неистово, разтърсена от неподозирани усещания на неземно блаженство.

Брет я последва почти веднага с оргазма си и плувнал в пот, с дълбока въздишка се отпусна до нея.

Миранда беше замаяна — гледаше го и не можеше да повярва, че е способна да изпита такива чувства. Сякаш я беше завел на пътешествие в рая. Но тръпнещото ѝ от задоволство тяло показваше, че това беше реалност и се е случило на земята.

— Изненадана ли си? — нежно я попита Брет, сякаш прочел мислите ѝ.

Беше не само изненадана, но и не знаеше какво да му отвърне. Накрая успя да произнесе едно „да“.

Той се усмихна гордо и се наведе отново към гърдите ѝ, сякаш не им се беше наситил.

— Този път беше по-добре, така ли?

Миранда не му отговори. Усети как в тялото ѝ нещо пак забушува, затова се опита да се отдръпне, но Брет не ѝ позволи и усърдно започна да гризе зърната на гърдите ѝ, да ги обхожда с език, докато направо я влуди. След малко ръката му се плъзна по корема ѝ, погали меките копринени косъмчета на венериния ѝ хълм, спусна се между бедрата ѝ и като се увери, че тя е влажна и тръпнеща го очаква, отново умело я облада.

Почти веднага същите фантастично сладки усещания я понесоха някъде още по-нагоре.

— А сега ще ми кажеш ли? — някак хладно я попита Брет, подпрял се на лакът.

— По-хубаво беше... — тихо призна тя.

Той се изсмя иронично.

— Какъв ентусиазъм! Тялото ти беше далеч по-красноречиво.

— Извинявай! Но никой не ми е казвал.

— Защото никога не си имала любовник. Нямала ли си желание за секс?

— Предполагам, че съм имала... Преди катастрофата си спомням, че се мъчех да си го представя...

— Вече знаеш ли?

— Така мисля.

— Чудя се след колко ли време ще си по-уверена.

Миранда започна да се нервира от снизходителния му тон.

— Съжалявам, но не мога така свободно да го обсъждам като теб.

Брет пак се засмя.

— Ще можеш, след време. Но в момента защо не забравим разликата в сексуалната ни информираност и не си вземем душ?

— Имаш предвид...

— Да, заедно.

Миранда не беше сигурна какво точно се бе случило по-късно през нощта — непрекъснато се редуваха периоди на сън и любене. Нямахше нужда вече да говорят. До сутринта Брет така я беше пленил, че тя не можеше да си събере мислите. За тези няколко часа толкова се бе привързала към него, че не желаше да прави нищо, с което би предизвикала дистанцирането му отново, както на Люк. Искаше да му зададе няколко въпроса, но реши, че те могат и да почакаат. Най-важното беше близостта помежду им. Страхуваше се, че ако отвореше дума за нея, Брет ще се изсмее и ще каже, че тази близост е само физическа.

Дори наистина да бе такава, за Миранда тя представляваше някаква надежда, че в бъдещето нещата биха могли да се променят.

На следващия ден времето наистина се беше оправило. Върнаха се на остров Люк и като се наобядваха, Брет предложи да си направят разходка по вода.

Миранда се поколеба.

— Страхувам се от морска болест... или нещо друга...

Той се засмя.

— Няма да ходим чак толкова далеч, че да се страхуваш.

Заведе я на един кей на около миля нагоре по брега, където беше закотвена малка лодка. Наблизо имаше няколко къщички, пред които се припичаха на слънце жени, а покрай тях се боричкаха деца.

— Мъжете им работят на плантацията — рече Брет, докато помагаше на Миранда да се качи в лодката.

Тя го гледаше някак особено.

— Разочарована ли си?

— О, не... Изглежда много по-забавна от яхтата, за която спомена в Ню Йорк.

— Всъщност аз се каня да я продавам.

— Защо?

— Би ли желала да я задържа?

Миранда присви пухкавите си розови устни, защото никак не ѝ допаднаше навика му да отвърща на въпросите ѝ с въпрос.

— Обичам морето, но не и да стоя затворена с други хора дни наред. Освен това съм сигурна, че решението ти да продадеш яхтата не трябва да бъде одобрено от мен.

— Не съм я ползвал много. Габи я пожела.

— Тя обича ли да се разхожда в морето?

— На нея ѝ харесва да лежи по цял ден на палубата и да пие джин. Яхтата е твърде голяма. Като всичко друго, което притежавам.

Докато Брет ловко лавираше с лодката, Миранда се взря в профила му.

— Баща ми веднъж каза, че ако нещата продължават да вървят по същия начин, по-голямата част от световния бизнес ще принадлежи на шепа хора.

— Може да се окаже прав — мрачно отвърна той. — Съществува опасност да те обсеби манията за собственост, да се заобиколиш с богатство, вещи и хора, които не искаш или не ти трябва.

Стомахът на Миранда се сви от спазъм, който едва ли се дължеше на клатушкането на лодката. Да не би Брет да се канеше да се отърве не само от яхтата? Може би следващата му крачка щеше да бъде неговата съпруга? Колко ли време щеше да мине, преди да ѝ поиска развод? Ако не бе открила, че го обича, би се зарадвала на една такава перспектива, но сега раздялата с него би я съкрушила.

Брет отново съсредоточи вниманието си върху управлението на лодката и Миранда продължи да го съзерцава. Стана горещо и той

съблече ризата си. Здравите мускули на ръцете и широките му гърди предизвикаха сладостна тръпка в утробата ѝ. Добре знаеше, че е жизнен и енергичен, но сега за първи път напълно осъзнаваше силното му сексуално излъчване. През нощта я беше направлявал така, както уверено водеше лодката си, и беше предизвикал у нея такива неподозирани усещания, за които не би повярвала, че са възможни, ако не ги беше преживяла.

Ако се развеяха, не можеше да си представи, че Брет ще се ожени пак и ще се люби с друга жена. Дори само мисълта за това беше толкова болезнена, че Миранда извърна лице от страх да не издаде мислите, които я измъчваха.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следобедът беше красив. Слънцето беше високо в небето, а морето — невероятно синьо. Из топлия въздух се носеше благоухание и Миранда дишаше с пълни гърди, наслаждавайки се на свежестта му. Усещаше как той прониква в нея и бавно разпръсва опасенията ѝ. Каза си, че докато Брет я желае, би могла да не мисли черногледо за бъдещето.

Приближиха се до малък кей на някакво безлюдно островче и Брет пусна котвата.

— Искаш ли да поплуваме — предложи ѝ.

— Не сме си взели бански костюми.

— Не ни трябват, защото няма кой да ни види.

Брет се усмихна.

— Разбира се, можеш да плуваш с дрехите, ако искаш. Скоро ще изсъхнат.

Миранда се изчерви и не се реши дори да го погледне, докато той бързо свали всичко от себе си и се хвърли във водата. Дълго не се показва на повърхността и тя се изплаши, да не би да се е ударил в някоя подводна скала и да се е наранил лошо. Затова почти мигновено се съблече и се гмурна да го търси.

Както разбра впоследствие, това беше номер. Докато задържаше въздуха си и го търсеше, Брет изведнъж я сграбчи изотзад и плътно я притисна към себе си. Бяха изцяло потопени във водата и усещането беше невероятно. Макар да му беше ядосана, че я е измамил, продължаваше да стои прилепена за него и да изживява познатата от изминалата нощ тръпка, която силното му тяло предизвикваше у нея.

— Извинявай — чу го да измърморва, щом изплуваха на повърхността, но в гласа му нямаше никаква нотка на угризение.

— Помислих, че си се ударил в някоя скала...

Брет я вдигна и я понесе към брега.

— Трябва да си откачил!

— Понякога наистина откачам — загадъчно се съгласи той и за да илюстрира твърдението ѝ, леко я положи на пясъка и започна да я гали.

Сърцето на Миранда започна да препуска, когато устата му се впи в нейната и стегнатото му, мускулесто тяло ясно ѝ показва намеренията си. Пламъкът на страстта ѝ се разгоря и тя усети как олеква, как потъва в прибоя на растящото си желание. Брет плъзна ръка по гърдите ѝ и розовите им зърна моментално се вирнаха и втвърдиха. От гърлото ѝ се изтръгна неволен вик.

— Желаете ли ме?

Как би могла да отрече? Не можеше да скрие, че всяка клетка от тялото ѝ копнееше за него. Докато кимаше, притворила очи, не усещаше нищо друго, освен това, как плува върху вълни от страстно желание, които я отвеждаха някъде във висините — на същото място, където я бяха отвели и през нощта...

Любиха се дълго, до премала, а после се върнаха в лодката и продължиха там любовните си игри. Брет я възбуждаше и ѝ доставяше удоволствие, после я учеше как тя да му доставя наслада. Но през всичките часове, които прекараха на острова, по никакъв начин не и показва, че я обича.

Когато си тръгнаха, Миранда изрази съжалението си, че не е успяла да разгледа това райско кътче. Брет се засмя и ѝ отвърна, че бил идвал вече няколко пъти, но и на него все не му оставало време за разходки.

Това я накара да се запита нещастно колко ли други жени е водил тук.

На следващия ден долетяха двама мъже и той се затвори с тях в офиса. Линда им сервира лек обяд, после те продължиха да работят и си тръгнаха чак вечерта.

— Кои бяха? — любопитства Миранда, когато седнаха да вечерят. — Не знаех, че някой работи през коледните празници.

— Директори — отговори ѝ безизразно Брет.

Изглеждаше уморен и бръчките по челото му бяха станали по-дълбоки.

Миранда се пресегна да си вземе от вкусните хрупкави хлебчета на Линда, които тя печеше всеки ден.

— Колко директори имаш? Можеше поне да ме представиш.

— Ние сме на меден месец. Те съвсем не очакват да те видят.

— Срамуваш ли се от мен?

Той се намръщи.

— Не, защо да се срамувам?

— Бях инвалид. Понякога се чудя дали би могъл да го забравиш.

Брет я стрелна с поглед. Сините му очи блестяха особено всеки път, когато беше ядосан за нещо.

— Ще престанеш ли да говориш глупости? Забравяш, че те помолих да се омъжиш за мен, предполагайки, че цял живот ще бъдеш инвалид.

Миранда се наведе към печеното пиле, което Линда току-що ѝ бе сервирала.

— Може да се срамуваш от мен и поради друга причина...

Той удари с юмрук по масата. Досега не беше го виждала да прави това.

— Не знам защо повдигна този въпрос, Миранда. Ти си млада и красива и в обществото те приемат добре. Дори да беше инвалид, а ти не си — сигурен съм, че никога няма да ме разочароваш.

— Извинявай, Брет...

Миранда го погледна, но долавяйки напрежението му, се извърна.

— Работиш по цял ден, а аз просто бездействам.

— Ще ти осигуря занимания.

Очите му заблестяха лукаво.

— Имаме цяла нощ пред нас.

Тя се направи, че не го е чула, но се изчерви леко.

— Бих желала да работя нещо. Знаеш, че имам образование.

— Не искам да работиш! — рязко заяви Брет. — Искам да си ми винаги на разположение.

Бузите на Миранда се зачервиха още повече. Огънят в зениците му недвусмислено подсказваше особения смисъл на тези думи.

— Бих искала поне да помагам на инвалидите. За тях би могло да се направи много повече, отколкото хората си мислят. Дори някои

съвсем дребни наглед неща могат значително да улеснят съществуването им. Знам го по себе си...

— Твоите никак не бяха малко, имаше цял арсенал — внимателно вметна съпругът и. — И повечето от тях скъпи.

— Баща ми направи прекалено много жертви, за да улесни живота ми. Чак сега го осъзнавам.

— Не трябва да се чувстваш виновна за случилото се.

— Знам. Той само вършеше това, което всеки родител би направил за детето си, ако може да си го позволи. Но просто не мога да забравя... Когато се върнах от Швейцария, си мислех, че лесно ще успея. Че ще се забавлявам... Та нали бях отново здрава. Бях решила да забравя, че някога съм била саката, но установих, че не мога. Няма обаче да позволя това да се превръща в натрапчив кошмар и ще намеря начин да помагам на инвалидите.

— Ще видим — отвърна хладно Брет. — Трябва да си дадеш време. Както и да е, не е необходимо толкова да се палиш.

Миранда започна да съжالياва, че му се е доверила. Реши, щом се върнат в Ню Йорк, да потърси някакви организации, на които да предложи услугите си, без да уведомява съпруга си.

Линда им сервира кафе, пожела им лека нощ и се оттегли в своите покои. Миранда се чувстваше физически уморена, не ѝ се ходеше никъде и остана в хола да почете, а Брет започна да преглежда някакви бизнес вестници.

Когато разбра, че се съсредоточава повече върху съпруга си, отколкото върху книгата, тя се разтревожи.

В единадесет часа спря да чете и съобщи, че ще си ляга.

— Книгата ми май не е толкова интересна, колкото вестниците ти — измърмори.

Брет вдигна очи и така рязко скочи на крака, че Миранда се сепна. Той нехайно захвърли вестниците си и я прегърна. Изражението му беше сериозно, ала в очите му тлееше някакво пламъче.

Зарови лице в прекрасните ѝ коси.

— Чудех се колко ли дълго ще ме накараш да те чакам — прошепна ѝ горещо.

Любовните умения на Брет тази нощ сякаш отпушиха дълбини, до които телата им никога не бяха достигали. Изтощена, Миранда спя няколко часа и като се събуди, той беше наведен над нея. Стори ѝ се, че я беше оставил само преди няколко минути напълно задоволена, и се изненада, че мигом отвърна на желанието му. Трябваше само да я докосне, за да я накара да забрави всичко друго, освен чувствата, които така лесно пробуждаше у нея — чувства, които я караха моментално и напълно да му се отдава.

Опита се да изрази слаб протест, но топлите му устни намериха нейните, тръпнещата му мъжественост нежно се мушна между бедрата ѝ и тя с нетърпение я пое в себе си. Дишаше тежко и когато ръцете на Брет затърсиха едрите ѝ гърди, протестът ѝ се изпари и я обзе огън. Сънливостта ѝ също изчезна и ханшът ѝ нетърпеливо започна да пулсира и да се извива.

Брет очевидно си помисли, че се съпротивлява, и я стисна по-здраво.

— Ще се борим ли? — попита я дрезгаво.

Миранда нямаше подобно намерение, но ѝ липсваше глас да му отвърне. Непрестанните ласки на ръцете му засилваха неимоверно възбудата ѝ и тя само мъркаше неразбираемо. Тръпка премина през силното тяло на Брет и той застина за миг, достигайки кулминацията на насладата си. Миранда почти мигновено го последва към вратите на рая.

Все още замаяна, тя стигна до убеждението, че по рождение ѝ е отредено да принадлежи на този мъж, който единствен можеше да я накара да се чувства така, и някакво неволно страхопочитание се смеси с преживяния екстаз.

През следващите дни Брет я водеше на разходка в морето, пускаше котвата в някой тих скалист залив и прекарваха почти целия ден заедно в каютата и се любеха лудешки. Миранда винаги тръгваше с него по собствена воля. Той беше като наркотик, на който не можеше да се насити. Беше я омаял много силно. Тайно се надяваше, че наред с физическото привличане може да дойде и обичта му. Но тъй като Брет не показваше никакви признаци за това, тя започна да се страхува, че никога нямаше да стане.

Времето течеше неусетно. Още не беше сигурна дали ѝ се иска да живее на Люк постоянно, но ако Брет го искаше, едва ли би възразила. С всеки изминат ден ставаше все по-силна и по-жизнена. Бузите ѝ порозовяха, очите ѝ бяха грейнали и изглеждаше толкова добре, че дори Линда не се сдържа да отбележи с въздишка:

— Караш ме да се чувствам стара, детето ми.

Понякога имаше моменти, когато я спохождаха лоши предчувствия, и не беше сигурна, че бракът ѝ е сполучлив. Макар да беше оптимистка за бъдещето, опасяваше се, че вместо да я обикне, някой ден Брет може да стане съвсем безразличен към нея. Случваха се дни, в които той беше толкова отчужден, че я плашеше, и не знаеше какво да направи, за да се подобрят отношенията им.

Тази вечер не се чувстваше никак добре и това я обезпокои силно. Реши, че се дължи на нещо, което е яла на обяд, но не спомена на Линда, да не би да си помисли, че критикува готварските ѝ способности. После се сети, че още като беше станала сутринта, бе била малко замаяна.

Когато един от хората на Брет, който работеше близо до летището, докара Габи и приятеля ѝ, не се разбра кой е по-изненадан — Миранда или Брет.

— Здравейте — извика Габи. — Не ме очаквахте, нали?

И преди някой от двамата да успее да отговори, тя се обърна към мъжа до себе си и го представи лаконично:

— Клем Уокър, от Тексас.

Брет само учтиво му стисна ръката — и толкова.

— Защо не ни се обади, че ще дойдеш? — попита сухо сестра си.

Габи не му отговори направо.

— Заминахте отдавна и започнах да се тревожа.

— Ти да се тревожиш?

— Прав си, не съм се разтревожила повече от твоите приятелки — клъвна го тя.

— Достатъчно! — сряза я Брет.

Миранда усети как към болките в стомаха ѝ се прибавиха и някакви студени тръпки. Габи не бе споменала имена, но нямаше и съмнение, че тайнствената Ив е застанала между нея и съпруга ѝ.

Брет забеляза преbledнялото ѝ лице ѝ изтълкува ситуацията посвоему.

— Предупреждавам те, Габи, че няма да ти позволя да идваш тук и да създаваш проблеми. Всъщност, като знам колко добре го правиш, ще те помоля да си тръгнеш веднага. Аз съм на меден месец.

Клем Уокър студено изгледа Габи.

— Когато ме покани да се запозная с брат ти, не ми спомена, че е още на меден месец.

— Така ли?

Тя невинно ококори очи.

— Ами, като казах, че са женени от няколко седмици, си мислех, че меденият им месец вече е свършил. Това е снаха ми Миранда, между другото.

След като Клем удостои Миранда с учтиво кимване, Габи добави:

— Клем живее в Кентъки. Отглежда коне и е доста известен.

— Габи, би ли си затворила устата?

Клем Уокър — висок, на средна възраст, красив и властен — очевидно беше ядосан.

— Мисля, че трябва веднага да се върнем в Насо!

— Не искам — мрачно измърмори Габи, но неуверено го погледна, сякаш неговото неодобрение я безпокоеше повече, отколкото ѝ се искаше да признае.

Миранда импулсивно се впусна да я защитава.

— Бих желала да останете. Ще ни е приятно да имаме малко компания.

— Говори само за себе си! — изръмжа Брет.

Миранда прехапа устни. Той беше като градоносен облак, а това определено нямаше да помогне за разсейването на напрежението помежду им.

Не беше и сигурна дали Габи е доволна от подкрепата ѝ, защото очите ѝ подозрително се свиха, когато погледна брат си.

— Жена ти поне не бърза да се отърве от мен.

— Чудя се защо — отвърна той.

След малко влезе Линда и веднага схвана каква е работата.

— Надявам се, че не сте дошла да създавате проблеми, мис Габи — възкликна тя, възползвайки се от привилегиите си на стар и доверен

служител. — Не мислите ли, че в миналото имаше достатъчно?

— Ще бъда добра като ангелче...

Габи се огледа наоколо, но видя само скептически и обидени физиономии.

— Защо винаги ме мислите за толкова лоша?

— Защото винаги само такава се показваш — каза сухо Брет.

— Ще останете ли? — попита примирено Линда, сякаш вече знаеше отговора.

Габи отвърна утвърдително и тя, вдигайки рамене, тръгна да приготвя стаите.

Радостна, че си е намерила подходящ претекст да се измъкне, Миранда отиде да ѝ помогне. Но скоро вече съжаляваше, щом Линда я погледна и остро ѝ каза:

— Изглеждаш направо отчайващо, скъпа. Да не би пристигането на мис Габи да ти е подействало като шок?

— Не, не съвсем...

— Май не трябваше да ѝ позволявам да те тревожи. Тя толкова много се промени, откакто почина съпругът ѝ, че понякога не мога да я позная. Господинът с нея изглежда по-добре от всички ония, с които е идвала тук през последните години. Надявам се да успее да я направи човек.

— Нямам нищо против Габи.

Миранда подаде на Линда единия край на чаршафа, който се канеха да постелят.

— Не тя е причината да се чувствам, както го нарече, „отчайващо“. Чувствах се неразположена и преди тя да дойде. Предполагам, че е от прекомерното стоене на слънце.

Линда я стрелна с поглед.

— И така да е, не искам нищо да те безпокои в момента.

Миранда точно привършваше със стаята на Габи, за да може Линда да се освободи и да се заеме с вечерята, когато зълва ѝ влезе.

Тя повдигна изписаните си вежди.

— Брет със сигурност не ти е разрешил да вършиш такива неща. Къде са обичайните помощници на Линда?

— Струва ми се, че днес рано си заминаха.

Миранда се усмихна.

— Няма значение дали Брет ми разрешава или не. Обичам да помагам на Линда, въпреки протестите ѝ.

Габи изкриви устни.

— Мислех, че съпругите — домакини са си отишли с миналия век. Майка ми беше американка и прекарваше времето си в забавления с най-различни любовници. Не я виня, защото татко и Брет стояха почти непрекъснато в Англия, за да правят пари — нещо, което много повече ги интересуваше от това, какво прави нашата скъпа майка. Е, вършеше и малко благотворителна дейност, но това беше само за параван.

Миранда се намръщи. Брет ѝ беше казал, че баща му бил предприемчив британски бизнесмен, основал доста от компаниите, които той днес още управляваше, но не и че пренебрегвал съпругата си. Дори думите на Габи да не бяха истина, реши да не повдига този въпрос пред Брет. Само щеше да се ядоса, пък и не беше нейна работа.

Габи явно не очакваше отговор и се запъти към прозореца.

— Вие с Брет сигурно си прекарвате чудесно тук — подхвърли иронично. — Още не си ли забременяла?

„Да забременея?!“ Миранда усети как студена тръпка премина през цялото ѝ тяло. После бързо се овладя, сещайки се, че Габи си умираше да провокира хората.

— Не, разбира се... — възрази и бузите ѝ поруменяха. — Брет и аз още не сме обсъждали въпроса за децата.

„Е, поне не и детайлно“ — малко виновно си помисли, като си припомни настояванията на съпруга си да посети доктор Лу Митфорт.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ив Мартин прекара няколко скучни седмици в Бирмингам. През ноември, когато се опита да се свърже със сестрата на Брет и не я намери, не знаеше какво да прави. Без помощта на Габи не виждаше как би могла да накара Брет да напусне жена си. И докато не получи нещо повече от оскъдната информация, която баща ѝ бе дал за семейство Ферис, се чувстваше безсилна.

Когато най-после се свърза с Габи, с облекчение научи, че тя е също толкова ядосана на този брак, колкото и самата нея. Габи беше поканена на брачната церемония, но не беше ходила, а това подсказваше неприязнено отношение, поне от нейна страна.

Тя буквално ѝ беше изръмжала в слушалката. Бе казала, че не знаела нищо друго за Миранда Ферис, освен че баща ѝ притежавал някаква фирма и семейството живеело в покрайнините на Бирмингам. Също като Ив нямала никаква представа защо брат ѝ се е оженил за това момиче, защото винаги си мислела, че е влюбен в Ив. Иначе защо щял да я посещава и да се грижи за нея. Чудела се дали Миранда Ферис по някакъв начин не е била част от сделка, която Брет бил сключил с баща ѝ. Може би Хари Ферис бил поставил необичайни условия и той се е съгласил, за да получи това, което иска.

„Звучи ми някак си преувеличено и неправдоподобно — беше отвърнала Ив. — Дори в днешно време — или по-точно — особено в днешно време.“

„Е, аз съм сигурна, че има нещо странно“ — кратко беше заключила Габи.

Нямаше за какво повече да си говорят, но преди да затвори, Габи беше казала, че ще бъде много благодарна, ако Ив научела още подробности за Миранда Ферис и ѝ позвънила.

Ив Мартин не беше глупачка. Ако помогнеш на Габи да се отърве от съпругата на брат си, едва ли щеше да бъде одобрена за заместница. Твърденията ѝ, че тя ще е по-добрата съпруга, скоро щяха

да бъдат забравени. И Ив сметна, че трябва да е най-малко с една крачка по-напред от Габи.

Габи щеше да ѝ бъде необходима, нямаше съмнение. Но докато проваляха брака на Брет, тя трябваше да се увери, че сестра му толкова дълбоко е затънала, че не може да се измъкне, дори и да иска. Ив беше решена да събере достатъчно доказателства за участието ѝ — даже да подслушва телефона — така че Брет изобщо да не се усъмни в делата, които е замислила. Трябваше също да подсигури тила си, ако на Габи ѝ хрумнеше да се отърве от нея.

Скоро обаче осъзна, че проучванията ѝ за Миранда може да не стигнат до никъде, ако не прибегне до услугите на частен детектив. В телефонния указател имаше много фамилии Ферис, но само се изброяваше видът дейност, с която се занимават. Адресът им също липсваше. Единственият, за когото беше чула, че имал дъщеря, беше този, за когото баща ѝ беше казал, че неговата дъщеря е инвалид.

Започна да съжалява, че през последните години не беше излизала повече в обществото. В деловите кръгове, в които някога се движеше, вече не я познаваха и тя не познаваше почти — никого. Беше изгубила връзка с живота на града и с всички колеги и приятели, с които бе работила. А точно сега щяха да ѝ бъдат от голяма полза.

Два дни по-късно позвъни на Габи и трябваше да си признае, че няма какво ново да ѝ каже.

Но Габи имаше. Брет и съпругата му бяха пристигнали в Ню Йорк и тя беше успяла да обърка плановете на младоженката. Надяваше се да продължи в тази посока. Габи даде на Ив телефонния номер на брат си в дома му и ѝ подметна, че ще е добре да намери някакъв предлог да му се обади.

Ив, разбира се, го направи. Когато Брет я попита откъде има личния му телефонен номер, отвърна, че той ѝ го бил дал преди години, но не го била използвала. Не беше убедена, че ѝ е повярвал, но поне не се разсърди. После Габи ѝ беше позвънила да ѝ каже, че Брет завел Миранда на Бахамите на меден месец, и оттогава двете не се бяха чували.

Ив се опитваше да не си представя как Брет и жена му се пекат на Бахамите и потънала в самосъжаление, ѝ се струваше, че всичко върви наопаки. Баща ѝ полагаше доста усилия, за да насърчи Саймън Уентуърт да им идва на гости. И той идваше твърде често. След

злополуката с баща ѝ започна редовно да им звъни и да излиза с него. И когато Ив му напомняше, че не бива да позволява на баща ѝ да му досажда, той не обръщаше внимание на думите ѝ.

„Джон обича да разглежда строежи — отвръщаше ѝ. — Защо не ни придружите и вие някой ден?“

Ив винаги отказваше и се беше уморила от упоритостта му: „Защо не ми доставите удоволствието да ви заведа на вечеря?“ или „Защо не се разходим до провинцията? Знаем една очарователна малка кръчма, където сервират най-прелестната храна. Ще бъде забавно“.

„За кого?“ — чудеше се Ив.

Тя не се интересуваше от прашните строителни площадки или от вечеря с него в обикновена малка кръчма. Когато баща ѝ намекна, че Саймън я намирал за привлекателна, просто се изсмя презрително и мислено се зарече, че скоро ще му каже какво точно мисли за него.

Един ден, докато се ровеше из градските регистри, случайно откри кой е той всъщност. Саймън Уентуърт — два пъти провери дали това е същият Саймън — се оказа директор на стара фамилна фирма за архитектурни проекти, която беше извършила значителна и важна част от строителната дейност в града. Изведнъж Ив се досети, че заради високото си обществено положение Саймън вероятно бива канен на повечето представителни мероприятия, провеждащи се в Бирмингам. Сигурно си пиеше кафето с почти всички важни личности и познаваше собствениците на компании с фамилия Ферис.

„Каква глупачка съм! Как не ми дойде на ума да проверя досега!“ — наруга се ядно.

Ив беше хитра и не промени изведнъж отношението си към него. Постепенно през следващите няколко дена само даде основание на Саймън Уентуърт да си помисли, че започва да става по-приветлива. Когато пак я покани да излязат, направи се на смутена и отвърна, че много желаела това, но се притеснявала как ще се чувства той в компанията на инвалид.

Саймън веднага стигна до заключенията, които Ив беше очаквала.

— Да не искате да ми кажете, че се тревожите за това? — засмя се той.

А щом Ив кимна, добави нетърпеливо:

— Твърде сте чувствителна, Ив. Когато забравите за нещастията си, вие едва накуцвате. Убеден съм, че това е по-скоро навик. Ако ми дадете възможност, ще ви помогна напълно да се избавите от него.

Ив си беше, съставила план и сега трябваше да се престори на стеснителна и да настоява да ходят на спокойни места. Когато обаче наближи Коледа, тя се съгласи Саймън да я заведе на едно от общоградските тържества. Беше го накарала да повярва, че е направил чудо, и вече не възразяваше да излиза с него, където и да било.

Нямаше да е истина, ако кажеше, че ѝ е неприятно да го придружава. Щом отклонеше вниманието си от Брет, не ѝ беше толкова трудно да се съсредоточи върху друг мъж. Всъщност много често се изненадваше колко ѝ беше лесно. Дори позволи на Саймън да я целуне и той започна да го прави все по-често. Ив се опитваше да се самоубеди, че би могла да събуди подозренията му, ако не му позволява интимности, но установи, че ѝ ставаше все по-трудно да устои на тръпката, която изпитваше от тях.

Въпреки всичко Брет не ѝ излизаше от ума. Той беше целта, на която упорито се беше посветила, и прекалено дълго време се бе виждала единствено в ролята на негова жена. Дори на Саймън — висок и неустойимо привлекателен във вечерно облекло — се падаше честта да я развлича само временно.

Той ѝ разказа много неща за себе си, но те не я интересуваха особено. Беше четиридесет и четири годишен, вдовец. Жена му, Лейна, беше починала преди четири години. Не беше ѝ споменавал, че бракът му е бил несполучлив, но Ив остана с това впечатление. Когато го попита за работата му, каза ѝ, че лично наглеждал и по-дребните неща. Така хем по-здравоспособно стъпвал на земята, хем по-лесно се справял с трудностите в живота.

„Гледката на мъже, които копаят основи, редят тухли и превръщат изоставени парчета земя в подходящи за живеене места, те кара да чувстваш, че правиш нещо значимо и ценно. Или че имаш скромна дял за радостта на по-бедните семейства, които досега не са имали дом“ — беше ѝ се изповядвал Саймън.

Ив не беше толкова ентузиасирана и впечатлена, но си премълча. От наблюденията си стигаше до извода, че е по-скоро състрадателен, отколкото амбициозен, а това ѝ беше общо взето безразлично. Чрез Саймън тя целеше само да установи контакти с хора, които щяха да я

отведат до бащата на Миранда Ферис или да ѝ дадат някаква информация.

Вечерта, когато видя Хари Ферис и научи някои безценни неща, Ив беше направо щастлива.

Присъстваха на коктейл по случай Нова година, даван от един градски големец. Както обикновено, Саймън я запозна с редица личности, който не беше срещала досега, и очевидно беше горд с нея, а тя бе доволна, че беше положила толкова много грижи за външността си. Носеше изящна черна рокля до пресеца, за която беше платила с чека, даден ѝ от Брет, прическата и гримът ѝ бяха безупречни и знаеше, че изглежда чудесно.

— Струва ми се, че се влюбвам в теб — каза ѝ Саймън в момент на усамотение.

Сърцето ѝ изведнъж спря, а после ускори ритъма си под въздействието на обожаващия му поглед.

— Май ти е дошло в повече — подразни го, кимвайки към питието в ръката му.

Той поклати глава.

— Не си ли забелязала, че то е единственото? Нали трябва да те откарам вкъщи.

Кой знае защо, ситуацията напомни на Ив за една друга нощ преди години, когато бе настояла пияният Дан Грийнли да я заведе у дома ѝ. Само кимна, усмихна се леко и се извини, че трябва да отиде да оправи червилото си — нещо, от което изобщо нямаше нужда. След като се помота малко в тоалетната, за да се отърве от призрака на Дан Грийнли, тя се върна в приемната зала. Саймън си беше на същото място, където го бе оставила, но в нейно отсъствие беше нападат от някакви особи, решили да му привлекат вниманието. Успокоена, че макар и временно ще се отърве от него, Ив крадешком се скри зад една колона, където се надяваше да не я забележи.

Изведнъж наблизо дочу двама мъже да си говорят:

— Здравейте, Ферис, не съм ви виждал доста отдавна. Май откакто се пенсионирахте. Още ли живеете в южната част на града?

— Да, в „Еджбъстън“, на „Сатънс Роуд“.

— А, да, спомням си. В „Уел Хаус“, нали? Никога ли не сте мислил да се преместите в някое по-малко имение, когато се пенсионирате?

— Няма смисъл — измърмори Ферис. — Особено след женитбата на Миранда.

— О, забравих.

Другият мъж се засмя.

— Омъжи се за Брет Дикин, нали? След като той те купи.

Ив беше притаила дъх да не изпусне нещо, но беше разочарована, когато Ферис каза, че искал да се срещне с някого, преди да си тръгне, и се изгуби сред гостите.

На неговото място се появи прелестна блондинка, която беше непозната на Ив.

— Видях, че говорехте с Хари Ферис — изчурулика тя и любопитно повдигна веждите си. — Някой успя ли да разгадае тайната около забележителното възстановяване на Миранда? Досега беше в инвалидна количка и не можеше да ходи, а изведнъж я виждаш да минава по пътеката в църквата, за да застане пред олтара с един от най-желаните и най-ухажвани ергени в страната.

— Не мисля, че Хари ще ми каже подробности.

Мъжът се засмя и поведе дамата към подносите с напитки.

— Той не желае да обсъжда този въпрос — добави.

Ив искаше да чуе повече, но не тръгна след тях. Може би беше чула достатъчно. Откакто бе започнала проучванията си, за първи път беше попаднала на вярна следа, от която да продължи, но ѝ трябваше време да помисли. Запечатана в ума си названията на имението на Хари Ферис и на района, където живее, и се върна при Саймън, заслепявайки го с очарователна усмивка.

Разбира се не му каза, че планът ѝ върви чудесно и може би няма да има нужда вече от неговата особа.

След два дни Ив пристигна в „Уел Хаус“ с малката си кола, купена ѝ от Брет. Не беше позвънила предварително да уведоми Хари Ферис за посещението си. Ако му телефонираше, той можеше да не пожелае да се видят. Ако пък не възразеше, сигурно би станал бдителен, а тя не искаше точно това. Отдавна беше открила, че

елементът на изненада довежда до определената цел много по-лесно, отколкото всичко друго.

Бързо се ориентира в „Еджбъстън“ и скоро намери „Сатънс Роуд“. Провинциалният стил на къщата не я учуди. След новогодишното празненство беше научила от Саймън, че Хари Ферис е имал значителен бизнес, но бил принуден да го продаде поради дългове, някои дори хазартни. За дълговете му не се говореше под път и над път, но Ив успя да открие това, което я интересуваше. Беше достатъчно разумна да не вярва на всичко казано ѝ, но все пак разчиташе на известна доза истина. Оставаше ѝ само да разкрие загадката около женитбата на Брет.

Сега се надяваше посещението при Хари Ферис да ѝ даде информация, която Габи чудесно би могла да използва.

„Ако използва, е точната дума“ — мислеше си, докато излизаше от колата си.

Няколко секунди след като почука на вратата, се появи млада прислужница с доста сурово изражение и Ив я попита дали би могла да се види с мистър Ферис.

— Току-що излезе, мис — отвърна ѝ тя. — Икономката се разболя и мистър Ферис трябваше да я откара до болницата. Между другото, аз се казвам Хилда. Имате ли уговорена среща?

— Не.

Момичето напомняше на Ив за героиня от телевизионна комедия.

— Сигурна съм, че мистър Ферис щеше да пожелае да ме види, ако си беше вкъщи. Кога ще се върне?

Ив се насили да се усмихне приветливо.

— Ами, както ви казах, той току-що излезе.

Хилда бързо намести очилата си, които се бяха смъкнали на носа ѝ.

— Предполагам, че ще пусне и писмата. Искаше да му ги донеса. Трябва да се върне всеки момент.

— Вероятно ще може да го почакам вътре?

Ив мина покрай нея и влезе в хола, преди тя да успее да реагира по някакъв начин.

— Ами, предполагам, че в това няма нищо лошо... — смънка момичето. — Само че трябва да отидете в кабинета. Аз имам работа в дневната. Разбирате ли... мисис Фелоуз — това е икономката — каза,

че жива ще ме одере, ако не я приготвя до единадесет. Знам, че и няма, но тя винаги разбира какво е станало.

Щом Хилда затвори вратата на кабинета и хукна да си изпълнява задълженията, Ив се огледа. Изобщо не се тревожеше какво ще си помисли Ферис за почти насилственото ѝ нахлуване в дома му — такива неща никога не я притесняваха.

В помещението имаше лавици с книги, два стола и старо дъбово бюро. Върху бюрото Ив забеляза плик с чуждестранна пощенска марка.

Когато се приближи и се вгледа в него, сърцето ѝ заби силно. Адресът беше написан на машина и нямаше подател, но интуицията ѝ подсказа от кого е. Хвърли бърз поглед към вратата, за да се увери, че е плътно затворена, взе плика и извади отвътре изписания лист хартия.

Да, интуицията ѝ не я беше излъгала — подателят наистина беше Брет. Очите ѝ зашариха по редовете, спирайки се само на най-същественото. Брет бил изпратил на Хари и Алис — очевидно неговата сестра — пари и им обещавахе, че ще продължи редовно да изпраща чекове. Уверяваше ги, че Миранда била добре, и двамата още карали медения си месец...

В този миг Ив чу отвън силно да се затръшва вратата на кола, сложи обратно писмото в плика и го остави пак на бюрото. Когато след минута Хари Ферис отвори вратата на кабинета, тя невинно стоеше до прозореца и зяпаше навън.

— Извинете ме, но... — притеснено каза той и леко се смръщи.

Ив се обърна. Лицето ѝ беше спокойно и не издаваше доскорошните ѝ вълнения.

— Не мисля, че ви познавам. А трябва ли?

— Не.

Тя се усмихна, прекоси кабинета и му протегна ръка.

— Аз съм Лиз Телфер.

Беше решила, че ще е по-разумно да използва фалшиво име.

Хари неохотно стисна десницата ѝ.

— Надявам се, ще ми простите, че ме намирате тук, но прислужницата ви не ми позволи да чакам отвън.

— Все още не разбирам...

— О, съжалявам.

Ив отново очарователно се усмихна.

— Няма нищо. Страхувам се, че единствената причина, поради която дойдох да ви видя, е, че вие сте бащата на момичето, омъжило се за Брет Дикин.

— Вие да не сте приятелка на Брет?

— Стара приятелка — кимна тя. — Тъй като не присъствах, на сватбата, а младоженците не са в града, помислих си, че най-малкото, което мога да направя, е да посетя вас.

— Е, много мило от ваша страна, мис Телфер... — смотолеви Хари.

— Виждате ли — продължи Ив, сякаш той изобщо не беше вземал думата, — аз също останах инвалид като дъщеря ви и се питах дали бихте ми каза как Миранда е намерила смелост да се омъжи...

Тук тя направи пауза и се престори на притеснена.

— Това не е просто случаен нетактичен въпрос, мистър Ферис. Разбирате ли, аз също искам някой ден да се омъжа, но не съм сигурна дали ще е честно спрямо мъжа, който ме помоли да стана негова съпруга.

— Трябваше да му видиш физиономията! — смееше се Ив по телефона, когато се свърза с Габи след няколко дни.

Габи често отсъстваше от къщи и ѝ костваше доста упоритост, докато я намери. За неин късмет, Саймън Уентуърт тъкмо беше извел баща и за през целия ден.

— Казах му, че Брет ми е стар приятел, което си е и истина, и че се радвам много, задето се е оженил за момиче като дъщеря му. Тук вече направо го излъгах, защото изобщо не се радвам! После му подметнах как всички в Бирмингам се чудят на смелостта от страна на инвалид като Миранда да се омъжи...

— Ей, почакай малко! — прекъсна я Габи. — Миранда не е инвалид.

— Според това, което чух, поне е била — натърти Ив. — Сигурна съм, че има някаква тайна. Разбрах го от изражението на Ферис, когато споменах за нея. — Той изглеждаше доста смутен...

— Миранда — инвалид? Брей, не го знаех!

— О, почти щях да забравя. Когато пристигнах, Ферис го нямаше. Докато го чаках да се прибере, разгледах едно писмо на

бюрото му...

— Ей, Ив, не мислиш ли, че си попрекалила?

— Ако ни помогне да разрушим шантавия брак на Брет, всяко дяволско нещо е оправдано.

— Разбира се...

Ив не обърна внимание на внезапната неувереност в гласа на Габи — ако си твърде боязлив, няма да спечелиш нито една битка.

— Та, писмото беше от Брет. Разбрах, че по някакъв начин Хари Ферис и неговата сестра са в ръцете му. Плаща им някаква издръжка. Очевидно Хари не само е бил разорен, но и затънал в дългове, от които по неизвестна причина Брет го е спасил.

— Изненадана съм, че Хари Ферис е признал банкрута си. Не го познавам, но мъжете обикновено не признават такива неща, нали?

— О, не ми го каза Ферис.

— Тогава как?...

Ив гордо се изсмя.

— Умно момиче съм, нали? Сприятелих се с мъж на име Саймън Уентуърт, който наистина ме харесва. Не му отговарям на чувствата, но имам достатъчно мозък, за да го използвам. Той ме заведе на няколко празненства по Коледа и Нова година, където събрах доста информация. Разбира се аз още искам Брет. Щом Саймън е решил да се прави на глупак заради мен, не съм виновна. Хей, слушаш ли ме?

— Ами... да — отвърна Габи след известна пауза. — Тъъ... ще видя какво мога да направя...

— Аз също ще продължа да действам. Скоро трябва да сложим край на брака на Брет.

Когато остави слушалката, Ив тържествуваше. Беше сигурна, че от информацията, която бе дала на Габи, тя ще скрои някакъв номер, за да предизвика разрив между Брет и жена му. Предусещайки тръпчивия вкус на отмъщението, започна да се смее радостно и да танцува из стаята.

Изведнъж в полезрението ѝ попадна високата и мълчалива фигура, застанала на прага.

— Саймън... — задъхано промълви, сепната от мрачното му изражение.

„За Бога! Дали е чул разговора ми с Габи?!“

— Какво правиш тук? — попита войнствено, след като успя да се окопити.

— Дойдох за една карта, която трябва на баща ти.

Гласът и очите на Саймън излъчваха студенина.

— Каза ми къде да я намеря и ми даде ключ, в случай че не те заваря.

Мозъкът на Ив трескаво заработи. Съседът им беше дошъл да поиска ряпа, защото баща ѝ му бил споменал, че имали повече от необходимото. Тя го беше завела до края на градината и му бе предложила да си извади сам. После си бяха поговорили малко и той си бе отишъл. Вероятно през това време Саймън бе влязъл в хола. Не го беше забелязала, защото бе бързала да телефонира.

— Отиваш ли си? — попита го.

Надяваше се, че зает с търсенето на картата, не е чул разговора ѝ с Габи, но стомахът ѝ се беше свил на топка.

— Да, отивам си — отвърна той, минавайки покрай нея. — И няма вече да идвам, Ив. Предполагам, че съм бил луд, но съм благодарен на провидението, че очите ми винаги се отварят, преди да е станало твърде късно. От всички отмъстителни кучки, които съм имал нещастieto да срещна, ти си най-отвратителната!

На вратата Саймън се обърна и я погледна право в лицето.

— Ти никога не си и помисляла за някакви близки отношения между нас за в бъдеще, нали Ив?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Миранда каза, че с Брет дори не са обсъждали въпроса за децата, Габи само вдигна рамене.

— Мислех си, че това ще му е първата цел — отбеляза тя безгрижно. — Винаги е обичал децата повече от мен. Страшно беше разглезил сина ми, докато беше жив.

Габи явно намекващо, че Брет се е оженил, единствено за да се сдобие с наследник, и Миранда се ядоса, но въпреки това изпита състрадание, като видя болката, изписана върху лицето на зълва й.

— Още ти липсва, нали?

Габи не каза нищо, но една сълза се търкулна по бузата й.

— О, по дяволите! — измърмори тя и нервно я избърса. — Май пак започвам!

— Няма ли да е по-добре да си поплачеш, вместо да трупаш всичко в себе си? — рече й тихо Миранда.

— Ако всеки път, когато ми давах този съвет, получавах и по един долар, сега щях да имам милиони! — отвърна свирепо Габи.

После седна в края на леглото и зарови лице в шепите си.

— Извинявай, Миранда... Защо си толкова мила с мен, когато аз се държа лошо с теб? Исках да те намразя. Не желяех Брет да се ожени, а аз да остана без нищо. Бях убедена, че ако той има свои собствени деца, ще ме боли много повече, че аз ги нямам. Казвах си, че е съвсем логично да се опитам да се отърва от теб, но успях само да се отвратя от себе си...

Габи млъкна за малко и преглътна.

— Злорадствах, че те забърках с Ейдриън Нортън и така те злепоставих пред Брет. Това ми помагаше да си убивам някак времето, но Бог ми е свидетел, че ми дойде до гуша. После, когато вие с Брет дойдохте тук, срещнах Клем и сякаш всичко се промени. Изведнъж започнах да разбирам каква развалина съм станала...

— О, Габи!

Миранда не се сещаше как да я успокои.

— Мисля, че си твърде строга към себе си.

Габи направи кисела физиономия.

— Брет пък твърди, че не съм била достатъчно строга.

— Защо двамата не се разбирате много?

— Не знам. Може би, защото аз винаги съм била ревнива спрямо него. Всичко, до което той се докосне, веднага става. А пък моите усилия едва се забелязват. Дори бракът ми се провали...

— Каква беше причината?

— Просто не се постарях да го опазя. Ед беше добър, но скоро загубих интерес към него.

— Ами Клем? — попита предпазливо Миранда. — Ще се изкушиш ли да опиташ пак с Клем?

— Не съм сигурна... Струва ми се, че иска да се ожени за мен и затова пожела да се запознае със семейството ми, но не този е единственият повод да дойда днес на Люк. Доведе ме съвестта ми — призна си Габи. — Когато с Брет не се върнахте в Ню Йорк, започнах да си мисля, че непоправимо съм навредила на брака ви.

— Не ставай глупава...

Миранда реши, че засега е по-добре да не ѝ казва, че бракът ѝ с Брет е бил обречен още от самото начало, независимо дали зълва ѝ е сторила нещо лошо, или не.

— Тук започна да ми харесва — промени темата тя. — И когато Брет предложи да останем за по-дълго време, се съгласих с готовност.

— Въпреки всичко, аз съм решила да поговоря с брат си. Ще се почувствам по-добре, ако призная греховете си.

След като Миранда излезе, Габи остана да седи на леглото, премисляйки думите си. Не беше споменала на снаха си за Ив Мартин и не я бе предупредила, че в нейно лице тя има много опасен враг. И на Брет нямаше намерение да разказва за възжеланията на Ив. Но ако брат ѝ се беше зарадвал поне малко на посещенията ѝ в компанията на Клем, може би щеше да му каже.

Щом си припомни киселата му физиономия, лошото дяволче в нея се събуди и тя се зарече, че няма да му прости толкова лесно. Може би само щеше да му признае, че е измамила и подвела Миранда, придумвайки я да излязат на обяд с Ейдриън Нортън. Това щеше да е достатъчно великодушно и щеше да устрои всички...

Преди вечеря Миранда се изкъпа и преоблече. Докато се гримираше, си спомни въпроса на Габи дали не е бременна. Все още не знаеше защо Брет се бе оженил за нея. Той би могъл да смята, че е нечестно да се ожениш за някого, само за да имаш наследник, но едва ли щеше да има скрупули, що се отнасяше до жена, която го е измамил.

Най-напред Брет я беше помолил да се омъжи за него, защото искал да ѝ помогне. Когато бе разбрал, че Миранда няма нужда от помощ — или поне не такава, каквато той си мислеше — може би бе намерил друга причина, смятайки поведението си за напълно оправдано след лъжата на семейството ѝ. Ако беше бременна, вероятно щеше да реши, че са квит. Дори на нея да не ѝ харесваше, беше си го заслужила.

Брет никога не ѝ беше казал защо се е оженил за нея и тъй като не я обичаше, Миранда си помисли, че това е най-правдоподобното обяснение.

При тези обстоятелства тя не искаше да има дете и сърцето ѝ трепна тревожно, като се сети колко невнимателна бе била в леглото. Брет беше казал на доктор Лу Митфорт, че не иска веднага деца, но очевидно се грижеше за здравето ѝ, а не за някакво безпричинно отлагане. Колко наивна бе била да не предвиди какво би станало, ако пренебрегваше лекарските съвети.

През последните няколко седмици бе се радвала на възстановеното си здраве и на жизнеността си и не се бе замисляла сериозно за другите неща.

„Може пък и да не съм бременна“ — опита се да се самоуспокои. Неразположението ѝ би могло да се дължи на някаква некачествена храна. Надяваше се, че утре отново щеше да се чувства чудесно и че ще се смее над глупавите си опасения.

Брет се забави и тя слезе в хола при Габи и Клем, докато той се преоблече. Беше ѝ споменал, че е разговарял със сестра си, но само толкова.

В единадесет часа Габи и Клем излязоха да се разходят по брега на морето и Миранда реши да се прибере в спалнята си. Скоро и Брет я

последва.

— Извинявай, Миранда — внезапно каза той и я погледна.

Тъкмо беше седнала пред тоалетката и си решише косата.

— Изглежда не съм бил прав за случилото се в Ню Йорк...

— Имаш предвид за Ейдриън Нортън?

Миранда стисна четката по-здраво.

— Мисля, че ти обясних...

— И аз ти повярвах. Е — призна си Брет, докато разкопчаваше ризата си, — може да съм имал и някакви резерви...

Тя остави четката и с треперещи пръсти пристегна колана на късия си копринен халат. Брет вече се беше разсъблякъл и търсеше какво да си наметне.

Това я поуспокои.

— Но сега ми вярваш напълно, така ли? — попита го сухо. — С Габи ли си говорил?

Той се приближи. Халатът му беше леко разтворен отпред. Стана му забавно, когато забеляза, че жена му се изчервява.

— Знам, че сестра ми винаги причинява злини, но въпреки това нямам доказателства, че Нортън не ти е харесал.

— Не, нямаш!

Миранда се ядоса.

— Страхувам се, че просто ще трябва да ми повярваш.

Брет скептично изкриви устни и тя поомекна благоразумно.

— Габи сега изглежда по-щастлива. Възхищавам се от доблестта ѝ да дойде и да се извини.

Брет изобщо не се впечатли.

— Не познаваш добре сестра ми.

Той очевидно бе решил да изостави епизода в Ню Йорк и смени темата:

— Какво мислиш за Клем Уокър?

— Стори ми се симпатичен.

— За теб всички мъже са симпатични.

— Преди вечеря Габи говори и с мен. Май е била доста обърквана. През последните няколко години се е държала лошо с близките и приятелите си, а Клем може да ѝ е върнал здравия разум.

— По-добре ще е да изчакаме малко, преди да повярваме, че се е вразумила. От всички, с които се е захващала, Уокър изглежда най-

свестният, но ще видим...

— Е, все пак тя има нужда от някого до себе си.

— А ние нямаме ли?

Миранда неволно потръпна, когато Брет красноречиво положи ръце върху раменете ѝ. Напоследък той я избягваше, но нещо ѝ подсказваше, че тази нощ ще остане с нея.

Дълбоко си пое въздух.

— Брет... — прошепна и докосна ръцете му. — Трябва ли винаги да се държиш така, сякаш водим война помежду си?

Той не ѝ отговори, а смъкна халата ѝ и потърси гърдите ѝ с устни.

Миранда се отдръпна.

— Причинявам ли ти болка?

— Не — тихо му отвърна тя. — Но всеки път, когато ме докоснеш, нещо става в мен...

— И в мен — призна си съпругът ѝ, макар и неохотно.

После със сподавен стон намери устните ѝ и толкова дълго я целува, че на нея ѝ се стори, че ще припадне от силното вълнение.

После я вдигна и я отнесе до леглото.

По-късно, докато Брет спеше, Миранда лежеше до него в тъмното с отворени очи и отново преживяваше последните часове. Устните и ръцете му можеха да правят такава магия, че една жена завинаги да остане в негов плен. В любовта искаше и даваше, не му харесваше пасивността.

Тя въздъхна и си даде сметка колко се е променила. Сега изобщо не можеше да си представи колко непълноценен би бил животът ѝ без тези блажени мигове в обятията му. Припомни си, че когато я носеше към леглото, бе видяла в очите му едновременно и желание, и нещо като самоосъждане. Щом толкова явно се ненавиждате, че я желае, след колко ли време щеше да я изоставя сама за седмици наред или да я отхвърли напълно?

Миранда усети ръката, му да стиска нейната и отново въздъхна. Дори и заспал Брет караше сърцето ѝ да бие силно и тя безпомощно се сгуши в него.

Вече беше сигурна, че за нея никога нямаше да има друг мъж.

Наблюдавайки го на плажа на следващия ден, Миранда за кой ли път си даде сметка колко много я вълнува. Беше плувала с него, Клем и Габи. Те бяха продължили да се плискат във водата, а тя бе излязла и бе седна сама на пясъка.

Не можеше да не забележи разликата между двамата мъже, които, вече уморени от плуването, се приближаваха към нея. И двамата бяха високи и добре сложени, но Клем Уокър беше по-спокоен и уравновесен, докато бликащата енергия на Брет си личеше и по тялото, и по лицето му. Дори и от такова разстояние магнетичното му излъчване я омайваше.

След закуска Брет бе станал по-приветлив към Клем. Бяха открили, че имат много общи неща, и Миранда се надяваше скоро да станат приятели — най-вече заради Габи. Началото беше обещаващо. Брет се смееше повече от обикновено, дори отпрати един прислужник, който се навърташе да помага. После весело заговори за някакъв близък остров, където искал да ги заведе за вечеря. Миранда се чувстваше отпаднала и никъде не ѝ се ходеше, но щом съпругът ѝ я молеше, нямаше как да му откаже.

Досега с Брет бяха посетили доста острови, но не и Баретер. Когато кацнаха на пистата, вече ги чакаше кола, която ги откара до уютен ресторант на един хълм. Мястото беше очарователно — високо над морето, с открит дансинг и превъзходна кухня. Гледката беше опияняваща на лунна светлина. Миранда беше доволна, че бе дошла тук, И въпреки обхваналата я физическа слабост, разглеждаше всичко с голям интерес.

Габи сякаш наистина се беше променила — беше мила с всички, макар все още да се забелязваше някаква нервност в нея. От време на време с Брет си подхвърляха по-остри реплики, но те не нарушиха добрия тон.

В ресторанта Брет танцува с жена си няколко пъти между различните ястия и я стискаше толкова здраво, че ѝ беше трудно да диша. Осветлението беше съвсем оскъдно и едва ли някой забелязваше това, а насмешливият му поглед показваше, че изобщо не му пука от

никого. Когато устните му докоснаха голото ѝ рамо, Миранда направо се разтопи от удоволствие. Помисли си, че в този момент съпругът ѝ лесно би могъл да отгатне колко много го обича. Но и да не отгатнеше, тези мигове бяха вълшебни.

Вечерта много ѝ хареса и вече се чувстваше толкова добре, че отдаде вчерашното и сутрешното си неразположение на самовнушението. Реши, че има нужда само от почивка и от апетитните ястия на Линда.

Върнаха се почти на зазоряване и беше спала съвсем малко, когато се събуди и видя Линда до леглото си с чаша чай в ръка.

Брет беше излязъл от спалнята, но споменът за любовната нощ беше така жив, сякаш беше още в обятията му. Опипа мястото му. Беше изстинало, но не се изненада, защото той често ставаше рано, за да поработи в кабинета си.

Миранда седна в леглото и пое чашата с чай.

— Ммм... колко е приятно — измърка. — Май доста закъсняхме, а?

— Мис Габи днес се връща в Ню Йорк — рече Линда, без да коментира времето на завръщането им.

— Днес ли? — трепна Миранда. — Нищо не ми е споменавала за това.

— Ами да, днес.

— Тя каза, че няма да остава задълго, но не очаквах да си тръгне чак толкова скоро. Сигурна съм, че с Брет вече се разбират по-добре,

— Току-що ѝ опаковах багажа — отвърна хладно Линда и излезе.

Миранда беше озадачена. Струваше ѝ се, че освен за заминаването на Габи, Линда искаше да ѝ каже и нещо друго. Най-добре бе да отиде да види какво става.

Тъкмо се измъкваше от завивките, когато влезе Брет. Имаше изморен вид.

— Габи и Клем заминават след закуска и аз отивам с тях — оповести мрачно. — Ще се върна след няколко седмици.

„Това ли искаше да ми каже и Линда?“

Тръпки я побиха, като си помисли какво би правила без него. „Няколко седмици“ ѝ звучеше като доживотно заточение!

— Не може ли да дойда с теб?

Брет улови умолителния ѝ поглед и се поколеба, но успя все пак да му устои.

— Ще се отегчаваш. Пък и сам ще свърша по-бързо.

— Не е ли време и двамата да се приберем в Ню Йорк и да се върнем към нормалния си начин на живот? На Люк е чудесно, но не съм имала намерение да остана тук завинаги.

— Няма да има какво да правиш в Ню Йорк — кратко ѝ отвърна той.

— Ще си намеря някакви занимания. Нали ти казах, че искам да се занимавам с благотворителност.

— И да се изморяваш?

— Няма страшно. Не мога просто да си седя ей така и да не правя нищо. Обещавам, че няма да се пресилвам.

— Може би следващия път.

— Предпочитам да дойда сега — настояваше Миранда, въпреки че стомахът пряко волята ѝ се бунтуваше срещу едно евентуално пътуване.

— Не! — категорично отсече Брет, като забеляза колко е пребледняла. — Не си добре, всички го виждат. А аз съм обещал на баща ти да се грижа за теб както трябва.

Оправдания, оправдания! Беше съвсем ясно, че не я искаше. Защо поне не си признаеше? Ако я обичаше, нямаше да се разделя с нея — поне не с такова нетърпение. Вероятно по този начин искаше да увеличи разстоянието между тях — разстояние, което не се измерваше само с мили. Напоследък ту се разгорещаваше, ту охладняваше. Настроението му се променяше по-бързо от времето в Англия и Миранда подозираше какъв ще е краят.

Беше като смазана, но събра остатъците от гордостта си и каза:

— Брет, извинявай, че бях рязка. Иди в Ню Йорк и остани там, колкото си искаш. Може би една раздяла ще ни се отрази добре. Оженихме се набързо и вероятно имаме нужда от време да размислим.

Погледът на Брет потъмня.

— Искаш да се разделим?

Миранда преглътна и пак седна. Беше твърде объркана и нещастна, за да му отговори. Затова си премълча и го остави да си мисли каквото си ще.

Брет мрачно наблюдаваше жена си. Гъстите ѝ копринени коси се стелеха върху бялата възглавница — беше дяволски красива! Усети как пулсът му се учести, когато една тънка презрамка падна от рамото ѝ и разкри нежната плът на гърдата ѝ. Миранда бързо я вдигна на мястото ѝ и дъхът му секна.

Реши, че трябва да тръгва. Нищо не бе станало така, както очакваше. Бракът не беше му помогнал — нещата излизаха извън контрол. Ставаше все по-лошо. Нуждаеше се от време, за да се съсредоточи върху бизнеса си. Задаваха се много атрактивни сделки, с които трябваше да се заеме, вместо да си губи времето тук на Люк.

Миранда някак неусетно беше започнала да му влияе и щеше да е по-добре да се вслуша в инстинкта си за самосъхранение, който му нашепваше да внимава и да се дистанцира от нея.

— След като не отричаш, предполагам, че отговорът ти е „да“?

— Не знам, Брет...

Тя го погледна посърнала.

— Ще се наложи да си поговорим. Някой ден... — добави неопределено.

Брет усети някакъв особен хлад. Не беше очаквал жена му да вземе инициативата и се ядоса. Предизвикателният ѝ поглед неприятно го изненадваше. Единственото му удовлетворение беше едва доловимата мъка в изразителните ѝ очи.

— Тогава ще поговорим, като се върна — отвърна ѝ сухо И се отправи към вратата.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Първите дни без Брет изминаха бавно и тягостно. На Миранда ѝ се струваше, че къщата е необичайно пуста. Преди няколко седмици едва ли щеше да повярва, че толкова ще ѝ липсва, а това я накара да осъзнае колко много го обичаше.

След пристигането си в Щатите редовно бе поддържала връзка с баща си и Алис. Мъчно ѝ бе за тях и понякога копнееше да ги види, но никога не беше се вълнувала така, както сега за Брет. На моменти изпитваше непреодолимо желание да се люби с него и същевременно се и самосъжаляваше, и се срамуваше от своята слабост.

— Брет ще се върне, мис Миранда — каза ѝ една сутрин Линда, когато я видя съвсем унила и паднала духом. — Няма да отсъства по-дълго, отколкото се налага, ще видиш.

— Изминаха две седмици, а той дори не ми се е обади...

— Но се е обадил до плантацията.

Миранда се запита дали това трябва да я утеши или обратното.

— Сигурна съм, че е добре и няма да се забави повече от необходимото — повтори Линда.

— Вероятно наистина е зает — съгласи се Миранда примирено.

— Бизнесът направо поглъща мъжете като него. Моят е същият. Щом дойде време да се прибира захарната тръстика, забравя всичко друго. А мистър Брет има да се грижи за много повече работи от някаква си тръстика! Но запомни от мен, скоро ще си дойде.

Линда обаче не позна. Към края на следващата седмица Брет се обади по телефона и каза, че не знаел кога ще се върне. Канцеларията му в Ню Йорк водела оживени преговори за поемането на голям отвъдокеански консорциум, който не бил за изпускане. След това вежливо попита Миранда как е със здравето, осведоми се за някои дребни неща и побърза да затвори.

След прекъсването на връзката тя дълго стоя и съзерцава телефона. Бе се надявала, че като ѝ се обади, ще се почувства по-добре, но не стана така. Упоритото неразположение продължаваше да я преследва. Към физическите страдания сега се прибавяха психическите и направо ѝ се доплака. Имаше желание да му каже как през повечето дни беше като болна и как се страхуваше това да не е свързано по някакъв начин с инвалидния ѝ период, но Брет не ѝ бе дал възможност.

Телефонният разговор с него я разстрои, а когато се обади жена на име Марша Остин, Миранда се почувства още по-зле.

— Вие не ме познавате — измърка тя, — но Брет ме познава.

— О, така ли... — промълви Миранда.

— Помислих си, че няма да имате нищо против да ви звънна — продължи Марша. — Не исках да ви безпокоя на Люк. Знам, че е чудесно, защото съм била там, но трябваше...

— За какво искате да говорим, мис Остин? — прекъсна я Миранда и стана много неспокойна. — Приятелка ли сте на Брет?

— Ами... може и така да се каже. Определено полагам грижи за него.

— Грижите се за него?

Марша се изкиска.

— Знаете ли, задоволявам нуждите му, особено през нощта. А те не са малки. Разбира се той съжالياва за женитбата си. Всъщност вчера ми каза, че възнамерявал да се разведе. Колебае се, само защото е загрижен за вас. Нали сте била... инвалид, ако не бъркам? По тази причина реших да ви се обадя. Да ви помоля да го уверите, че сте съвсем добре и ще можете да се оправяте сама. Така ще ни улесните. Или по-скоро — него.

Миранда не беше усетила, че е изпуснала слушалката, докато не я чу да изтраква. Така беше шокирана, че не знаеше какво върши.

„Брет и друга жена! Жена, която е била тук преди... Спала е с него вероятно в същото легло, където той се люби и с мен...“

Изведнъж ѝ прилоша и хукна към банята.

Линда видя мъртвешки бледото ѝ лице и я последва.

— Миранда, скъпа! — извика уплашена тя.

На Миранда ѝ се струваше, че ще умре. Не си спомняше да се е чувствала толкова зле през всичките години след катастрофата. Най-

накрая с вещата помощ на икономката се пооправи, но продължаваше да трепери.

— Какво ти стана, скъпа?

Линда нежно избърса потта от челото ѝ с влажна кърпа.

— След закуска беше по-добре.

— Не знам... — промълви Миранда.

Не можеше да ѝ разкаже за телефонния разговор с Марша Остин. Тя би могла да се свърже с Брет и да го информира, а това сигурно щеше го вбеси.

— Операцията ти ли се обажда?

— Не — поклати глава Миранда.

Опитваше се да се самоубеди, че състоянието ѝ е последствие от сутрешните неразположения, но сърцето ѝ подсказваше друго.

— Тогава остава да бъде едно — единствено нещо! — радостно възкликна Линда. — Бих казала, че мистър Брет ще литне в облаците!

Усмивката ѝ се стопи, като видя объркването, изписано върху лицето на младата жена.

— Ти сама разбираш какво ти е, нали скъпа?

Миранда кимна унило. Безполезно бе да продължава да отрича — особено пред Линда. Тя самата имаше деца, дори беше станала баба. Глупаво беше да се преструва — и пред себе си, и пред нея.

— Кога разбра? — внимателно я попита Линда и ѝ помогна да се изправи.

— Не знам. Имам предвид... не бях сигурна...

Миранда замълча и се опита да се вземе в ръце.

— Досега не съм била омъжена.

Тя отново млъкна, осъзнавайки, че думите ѝ звучат доста глупаво.

— Не съм имала също и никакви връзки... Трябваше да те попитам... Можех да ти кажа...

— Да, можеше, но вече се бях досетила.

Линда самодоволно се усмихна.

— Сега разбираш ли, детето ми, защо не те изпусках от очи? Съобщи ли на мистър Брет?

— Не!

Миранда се изчерви, а после пребледня. Как би могла да каже на Брет, когато той се бе забъркал с друга жена и искаше развод?

— Не съм имала възможност... — отвърна немощно. — Освен това самата аз не съм сигурна. Не съм ходила още на лекар, имам предвид...

— Е, не мисля, че диагнозата на доктор Митфорт ще бъде различна от моята. Непременно трябва да позвъниш на мистър Брет в най-скоро време. Може би довечера? Сигурна съм, както току-що казах, че той ще е много доволен.

Истинска паника обхвана Миранда, като си представи реакциите на Брет. Новината щеше да бъде съкрушителен удар за плановете му. Той искаше да се ожени за Марша Остин. Или може би това беше тайнствената Ив? Така или иначе, със сигурност нямаше да се зарадва на дете от нея.

— Ще изчакам, докато се завърне — отговори бързо. — Иначе има опасност да му отвлека вниманието. Преди половин час ми позвъни. Точно сега се занимавал с много важна сделка...

Линда се намръщи.

— Не мога да си представя нещо друго да е по-важно от собственото му дете.

— Все пак предпочитам да почакам...

— Но не много дълго.

Линда явно не беше удовлетворена от решението ѝ.

— Щях да съм много по-спокойна, ако господарят си беше тук. Една жена има нужда от съпруга си в този период.

— Защо? — попита Миранда и се постара да изглежда по-спокойна. — Нали за мен се грижат достатъчно хора? Ти и твоето семейство, а и хората от охраната, които сякаш са скрити във всеки храст...

— Ти си ги виждала? — изненада се Линда. — Беше им наредено да не се показват.

Миранда се засмя.

— Някои са толкова високи, че ще им бъде трудно, пък и аз попитах Джеймс Хамилтън за тях. Сигурно струват на Брет цяло състояние, а не е необходимо.

— В днешно време се налага — мрачно рече Линда. — Понякога, макар и не толкова често, по море пристигат бандити, а мистър Брет не обича да рискува. Щом научи за бебето, ще бъде още по-бдителен.

Мисля, че ще те върне в Ню Йорк. Първо на първо, ще иска да имаш най-добрите лекари!

Миранда предпочиташе да остане при Линда, след като вече знаеше за Марша Остин, но не си правеше илюзии, че Брет ще ѝ позволи. Когато му кажеше за бебето, можеше да я изпрати дори в Англия. Ако наистина искаше да се ожени за Марша, сигурно щеше да си, намери причина да се държи с нея хладно и да не си идва. Можеше дори да настоява тя да сложи край на брака им.

Официално потвърждение за бременността ѝ все още нямаше. Не се очакваше доктор Митфорт да дойде на, острова през следващите една — две седмици. Но ако се съмняваше в собствената си преценка, Миранда нямаше основание да се съмнява в преценката на Линда. Възможността да носи в утробата си детето на Брет беше реална и нямаше никакво намерение да го загуби. Реши, че ще трябва да се опита да задържи Брет колкото се може по-дълго и по-далеч оттук, докато стане твърде късно той да предприеме някакви драстични мерки.

Тази мисъл още не беше я напуснала, когато след няколко дни Брет се обади по телефона и каза, че ще дойде да я види. Отговори му, че няма смисъл да си прави труда, защото знаела колко бил зает.

— Аз винаги съм зает — грубо ѝ отвърна той, сякаш се ядоса на явното ѝ нежелание да се срещнат. — Трябва да поговорим, Миранда.

— За развода ли?

Думите се изплъзнаха от устата ѝ, преди да успее да ги задържи.

— Спомена ми, преди да тръгнеш оттук...

— Така ли?

Защо ли беше толкова изненадан?

— Ако това искаш, няма нужда да блъскаш път, само за да ми го кажеш — студено заключи Миранда.

— Все едно, пристигам — отсече Брет и прекъсна връзката.

Но той долетя чак след една седмица.

След телефонния им разговор, дните си минаваха и Миранда бе започнала да си мисли, че е променил решението си и няма да дойде.

Беше късно следобед и тя тъкмо беше излязла от басейна. Седеше на един шезлонг и си сушеше косата на слънцето, когато го видя да прекосява тревата. Така се смая, че не помръдна, а просто го зяпна малко глуповато.

— Брет... — едва успя да изрече.

— Да — някак язвително отвърна той и се спря, без да сваля очи от нея. — Да не си ме взела за призрак?

Миранда сякаш бе изгубила дар слово. В първия момент забеляза само, че е отслабнал, а после видя и множеството бръчки по лицето му. Преди като че ли ги нямаше чак толкова.

„Работа и жени! Прекалил е и с двете!“ — реши тя и се опита да прикрие напрежението.

— Стресна ме! — остро изрече. — Каза ми, че си идваш, но това беше преди седмица. Започнах да мисля, че си се отказал.

Брет нервно прокара ръка по черната си коса.

— Щеше ли да има значение, ако ти бях посочил ден и час?

Миранда побърза да стане, спомняйки си причината, поради която не искаше той я вижда полугола. Не беше забелязала фигурата ѝ да се е променила, но Брет имаше много проникателни очи. Тя неспокойно се озърна за нещо да се наметне.

Брет взе памучната хавлия и ѝ я подаде.

— Това ли търсеше?

— Да — отвърна Миранда, грабна я от ръката му и трескаво я нахлузи.

Брет изпитателно се взираше в лицето ѝ.

— Да не би да очакваш, че ще се нахвърля върху теб като загорял сексуален маниак? Не съм изпаднал чак дотам.

Тя гневно го изгледа.

— Естествено, че не си!

— Какво пък значи това?

Миранда облиза пресъхналите си устни. Каза си, че би трябвало да бъде благодарна, че обръща внимание на думите ѝ, а не само на външния ѝ вид. Ужасно ѝ се искаше да я вземе в обятията си, но нямаше да си позволи дори да му намекне за това.

Не и след разговора с Марша Остин!

— Може би, че не си бил толкова самотен в Ню Йорк.

Изражението на Брет стана още по-сурово и след кратка пауза попита:

— Габи, да не би да е направила пак някоя беля?

— Нямам вести от Габи, откакто заминаха с Клем.

— Наистина ли?

— Да, наистина! — повиши тон Миранда. — Нито съм я виждала, нито съм се чувала с нея. А ти?

Брет направи нещо като гримаса.

— В Кентъки е, с Клем. Говори се за сватба.

— О, чудесно! — спонтанно възкликна тя. — Сигурна съм, че Клем ще я направи щастлива.

— Да, би могъл.

— Ще отидем ли на сватбата им?

Миранда забрави за миг Марша Остин, защото много се радваше за Габи.

— Толкова ли искаш да напуснеш острова?

Сухият въпрос на съпруга ѝ я изненада.

— Може би е време...

— Мислиш ли, че те държа тук, за да се забавлявам с други жени в Ню Йорк?

На Миранда много ѝ се искаше да го провокира, но не намери смелост.

— Струва ми се, че достатъчно дълго бях на Люк...

Очите на Брет отново зашариха по тялото ѝ.

— Не си личи да ти е зле тук. Изглеждаш добре и ми се струва, че на някои места си се поналяла.

Тя поруменя.

— По цял ден седя със скръстени ръце — бързо отговори. — Казах ти, че трябва да правя нещо.

Брет се взираше в устните ѝ, сякаш си припомняше вкуса им. Спомни си и чудесните мигове с нея. Изведнъж рязко пъкна ръце в джобовете си и се извърна настрана.

— Какво ще кажеш да влезем вътре? Изненадан съм, че Линда още не се е появила да ме посрещне.

Сърцето на Миранда силно туптеше. Линда вероятно нарочно нямаше да дойде скоро, за да ѝ даде време да му каже за бебето. Само че не знаеше как да го стори. Ако Брет я обичаше щеше да бъде много

лесно. Всъщност, ако действително беше така, би била непрекъснато до него и нямаше да ѝ се налага да му съобщава „новини“ от подобно естество.

В края на краищата, нещата се подредиха по съвсем различен и неочакван за нея начин.

Когато тръгнаха към къщата, Миранда се спъна и Брет инстинктивно протегна ръце, да я подхване. Тя веднага разбра, че няма да има нужда да му казва нищо. Може би шестото чувство беше му го подсказало, но Брет вече знаеше.

Беше ясно изписано на лицето му.

— Миранда!

В очите му святкаха мълнии, стисна я още по-здрово и само болезненият стон, който тя издаде, го накара да осъзнае какво прави и да разхлаби желязната си хватка.

— Откога знаеш? — изръмжа той.

Миранда рязко се отскубна, но нямаше смелост да се престори, че не се сеца за какво става въпрос. Не проумяваше откъде беше разбрал.

Известно време се гледаха мълчаливо. Тя се чувстваше виновна, нещастна и почти съжеляваше, че не му бе казала по телефона. Може би щеше да го направи, ако Марша не беше позвънила.

Помъчи се да нормализира пулса си.

— От една — две седмици... — промълви тихо. — Дотогава не бях сигурна, тъй като не съм ходила на лекар, но Линда ми каза...

— И нямаше намерение да ми събщиш?

— Не знаех, че ще те интересува.

— Моето дете? И не мислиш, че ще ме интересува?

— Брет, моля те!

Не ѝ се вярваше, че сините очи биха могли да бъдат толкова студени. Когато Брет беше сърдит, неговите ставаха по-светли и почти ледено сребристи.

В нейните блестяха сълзи, но Миранда като че ли не ги усещаше. Но той ги забеляза и изведнъж се промени.

— Изненадан съм, че Линда не ме е информирала.

Брет смекчи тона си и преглътна острите думи, които бяха на върха на езика му.

— Тя знае заповедите ми. Да не би ти да си ги отменила?

Брет пак я хвана за ръката и Миранда потръпна неволно.

— Не ми обясни как да се свържа с теб, но искаше да те уведомя и аз ѝ обещах. Щях да го направя...

— Чак накрая ли?

— Когато ми се обади от Ню Йорк, възнамерявах да ти кажа, че не се чувствам добре, но ти не ми даде никаква възможност.

— Не си ли ходила при доктор Лу Митфорт? — попита Брет, пропускайки последните ѝ думи покрай ушите си.

— Не се очаква да дойде поне още една седмица.

Той кимна замислено.

— Да, права си, но можеше да го извикаш.

— Защо? Да се отърва от детето?

Брет се намръщи и я погледна така мрачно, че Миранда отново потрепери.

— Ако го беше направила и аз разбях, щеше горчиво да съжаляваш!

— Никога не съм искала да абортирам. Но си мислех, че ти не го желаеш...

Тя се поколеба за секунда и решително добави:

— Нали може да ти провали плановете?

— Какви планове?!

Миранда преглътна. Никога не го беше виждала толкова разгневен! И когато се появи Линда, направо не повярва на късмета си, че ще ѝ се удаде да избегне отговора.

— О, мистър Брет! — възкликна икономката. — Много се радвам да ви видя!

Брет се усмихна и приятелски сложи ръка на рамото ѝ.

— Май трябваше отдавна да си дойда, нали?

Линда несигурно запремигва.

— Ами... очаквахме ви...

— Черен гологан губи ли се? — направи опит за шега той, но очевидно никак не му беше весело. — Струва ми се, че жена ми се е надявала да остана там. Завинаги.

Линда ги изгледа последователно и реши, че най-добре ще е да стои настрана. Присъствието ѝ с нищо не би помогнало.

— Сигурно искате да хапнете, мистър Брет? — побърза да смени темата.

— Само едно питие, друго не искам.

Миранда се изплаши от перспективата пак да остане сама със съпруга си. Сигурно щеше да продължи да я упреква, задето не е намерила начин да му съобщи за бременността си и още по-лошо — да поиска развод. След това най-вероятно щеше да ѝ предложи да се прибере при баща си и Алис. Не се съмняваше, че той ще се погрижи за нея, докато се оправи, но как щеше да потуши болката от раздялата?

Никак не ѝ се мислеше за това и тръгна към къщата. Брет и Линда я последваха.

— Ако си вземете питиетата сами, ще се заема с вечерята — предложи икономката. — Ще приготвя нещо специално, защото виждам, че имате какво да празнувате.

Брет кимна мълчаливо, отиде на бара и си наля чаша уиски.

Миранда се вираше в широките му рамене и се мъчеше да отгатне дали не се е поуспокоил. После очите ѝ се плъзнаха по яките му бедра, дъхът ѝ се учести и тя закопня за прегръдките му. Силното ѝ желание я стресна и я накара да се срамува, че в момент като този я връхлитат такива нечестиви мисли.

„Не е възможно! Не може да бъде възможно!“ — повтаряше си отчаяно.

Стисна юмруци, за да успее да овладее силния си любовен копнеж. Ноктите ѝ се впиха, в дланите, а по гладкото ѝ чело избиха ситни капчици пот. Ако Брет я прегърнеше и пожелаеше да се любят тук и сега, знаеше, че ще прояви слабост и ще му прости. Щеше да му прости и другите жени, и начина, по който я пренебрегваше. Докато го наблюдаваше, ясно осъзнаваше нуждата си от него. Но щом той се обърна и повдигна въпросително вежди, Миранда се уплаши да не прочете мислите ѝ и бързо сведе поглед.

Брет не показва с нищо, че се е досетил какво се върти в ума ѝ.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — попита я.

— Не, благодаря...

— Заради състоянието си ли се страхуваш?

Миранда се намуси.

— Не помниш ли, че рядко пия.

Брет мрачно я погледна, допи си уискито и се върна на въпроса, за който тя се надяваше да е забравил.

— Би ли ми обяснила какво точно искаше да кажеш, преди да се появи Линда? Намекна за някакво осуетяване на плановете ми.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Миранда прехапа устни. Беше размислила и бе решила да не повдига повече този въпрос. Много съпруги не обръщаха особено внимание на изневярата на мъжете си. След като те можеха, защо и тя да не би могла?

Но наистина ли искаше сама да отглежда детето си, а баща му да го навестява от време на време, както правеха повечето разведени мъже?

Докато се чудеше как да постъпи, а мислите се суетяха из главата ѝ, внезапно откри, че не мисли толкова за бебето, колкото за себе си. Още желаше Брет и беше готова да направи почти всичко, за да го задържи. Едва ли щеше да е последната жена в живота му — та нали Марша Остин ѝ беше говорила за развод и нов брак. Ако Брет искаше да отложи развода за по-късно, когато се роди бебето, как щеше да живее в неведение през всичките месеци? Дали би могла да издържи?

Брет повтори въпроса си и прекъсна размишленията ѝ.

— Ти би трябвало да знаеш! — изтърси тя.

— Ако знаех, щях ли да питам?

Миранда не устоя на студения му поглед и седна неспокойно на най-близкия стол. От мястото ѝ през френския прозорец в далечината се виждаше спокойният син океан. Нежният полъх на вечерния бриз леко поклащаше палмите на брега.

Ужасно ѝ се прииска съпругът ѝ да я приласкае. В момента той ѝ се струваше някак по-възрастен и по-суров от преди. И по-напрегнат.

Вирна брадичка и твърдо произнесе:

— Имаш връзка, с жена на име Марша Остин, нали? Знам, че днес това е обичайно явление и вероятно ще ми се изсмееш. Ако не искаше развод, нямаше...

„Ето, свърши се...“

Миранда не беше сигурна дали така стана по-добре или по-зле, но ѝ олекна. Брет я гледаше, обаче изражението му не издаваше неговите мисли.

Нито пък гласът му ѝ подсказа нещо, когато я попита:

— Кой ти каза за Марша?

На Миранда ѝ прилоша — той не го отричаше.

— Не беше Габи...

— Тогава Нортън?

— Не...

Брет се обърна и закричи из стаята, а лицето му стана още по-мрачно.

Накрая спря до нея и се втренчи в очите ѝ.

— Не познаваш други хора в Ню Йорк, така че ще трябва да ми обясниш, Миранда. Освен ако не си измисляш!

— Как бих могла да си измислям?

В зениците му припламваха искри. Гняв ли беше това? Гняв, че е бил разкрит?

Миранда едва потисна порива си да се изкиска истерично.

— Твоята приятелка ми позвъни, докато те нямаше, и каза, че искаш развод, за да се ожениш за нея.

— Така ли?

Тя кимна и се опита точно да си припомни разговора.

— Помоли ме също да не усложнявам нещата ти. Не знам защо си мисли, че бих го направила.

Брет помълча известно време.

— Това ли беше всичко?

— Не е ли достатъчно?

— Повече от достатъчно!

— Не ми беше лесно да ти го кажа — тъжно си призна Миранда. — Вероятно и на мис Остин не ѝ е било лесно. Уверена съм, че докато ми говореше, не ѝ беше забавно.

Той грубо се изсмя.

— Ако бях на твое място, щях да забравя думата „мис“. Марша отдавна не е „мис“. Току-що се разведе с третия си съпруг.

— И ти ще бъдеш четвъртият?

— Миранда! — тросна се Брет. — Наистина ли вярваш, че ще оставя една жена да ми оправя нещата? Ако искам развод, сам мога да ти го кажа.

Гласът на Миранда стана несигурен.

— Докато беше тук, с теб не сме се държали като врагове. Помислих си, че по тази причина не си искал да ме нараниш и си помолил Марша да...

— Да ми свърши мръсната работа ли?

— Ами... нещо такова...

Брет сви устни.

— Смаян съм от „доверието“, което ми имаш Миранда. Предполагам, че затова не ми каза и за детето.

— Не смяташ ли, че имам основателна причина? Какво според теб трябваше да си помисля, когато ме заряза тук?

— Само за три седмици. Знаеш, че имах работа в Ню Йорк. Нали решихме, че се нуждаем от време да размислим?

Но не толкова дълго!

— Беше само за твое добро — уклончиво отвърна той.

— Искях да ти дам възможност да прецениш брака ни. Без сексът да ти влияе и да отклонява вниманието ти.

— Сексът ли?

— Да.

Студените му очи я обходиха от горе до долу.

— Харесва ти, както и на мен. Няма смисъл да отричаш. Но нито един брак не се крепи само на това.

Миранда трябваше да се съгласи с него.

— Може би... Но не бях сигурна, че държиш бракът ни да оцелее. Не замина ли, за да се опиташ да му сложиш край?

Брет вдигна рамене и подмина въпроса, на който не му се отговаряше.

— Каквито и да са ми плановете за в бъдеще, в тях не влизаше дете. Поне не веднага. Макар че трябваше да се досетя какво би могло да се случи — откровено си призна той. — Само море, слънце и безделие — страхотна комбинация. Както и редицата ноци, през които почти не сме спали.

„И дни — мислено добави Миранда. — Прекарани в лодката или на някой усамотен плаж...“

Стана ѝ горещо и поруменя силно, като се сети за собственото си активно участие. Беше установила, че обича Брет, но това оправдаваше ли цялата тая страст? И сякаш заявявайки, че подобно нещо няма да се случи пак, тя придърпа тънкото си наметало.

— Какво възнамеряваш да правиш с бебето, като не го искаш? — попита напрегнато.

— Ще те върна в Ню Йорк — отново избегна директния отговор Брет.

— Предпочитам да остана с Линда.

— Изключено!

Той започна да губи търпение.

— Едва ли си на повече от два месеца, но въпреки всичко искам да те държа под око.

— До раждането ли?

— Ако желаяш. Не би било зле да се приготвим за бъдещето отдалеч.

Брет бе решен по-нататък да не се предава. Беше се оженил за Миранда с намерение да се разведе след една — две години. Вероятно бе сглупил с тази женитба. И изобщо не беше предвиждал дете, което да усложнява нещата. В такъв случай бракът нямаше да разреши личните му проблеми. А нали точно те го бяха принудили да прибегне до такава крайна мярка.

Тази каша го разгневи още повече.

— Ами после? — продължаваше да упорства Миранда.

От личен опит Брет знаеше, че жените обичат всичко да е изпитано докрай, до най-малката подробност. Те се стремяха към сигурност и постоянство, искаха да им се отделя много време, да им се отдадеш изцяло. Ето защо той винаги високо бе ценил свободата си. И сега не беше готов да я жертва.

Навъсено погледна жена си и си помисли, че сигурно е искала да го улови в капана си. Затова нарочно не е спазвала съветите на доктор Митфорт и е забременяла.

— Хайде едно по едно — изрече кратко и сухо.

— Да започнем от Марша Остин. Изпращаш ме в Ню Йорк, за да бъдеш с нея ли?

— Знаеш, че и аз ще бъда в Ню Йорк. Бизнесът ми не се управлява сам. Макар персоналът да е добър, трябва да има някой, който да го ръководи и да взема крайните решения. Доверявам му се много, но не и за всичко. Що се отнася до Марша Остин, можеш да разчиташ на мен. Бъди сигурна, че няма да те безпокои повече.

Миранда беше принудена да се задоволи с това, защото Брет заяви категорично, че разговорът им е приключил, и отиде да си вземе душ.

След два дни отлетяха за Насо, а оттам за Ню Йорк. Можеха да тръгнат и по-рано, но Брет бе настоял Миранда да отиде най-напред на лекар, за да са сигурни, че ще понесе пътуването.

Лу Митфорт се бе забавил, защото на някакъв друг остров имало нещастен случай. След като прегледа Миранда, той заяви, че била в отлично здраве. На следващата сутрин тя се сбогува с Линда и с останалите си познати и приятели на Люк. Изглеждаше бодра, но сърцето ѝ се свиваше от мъка и се питаше дали някога Брет щеше да ѝ позволи да дойде пак на този остров.

Пътуването мина без произшествия. Съпругът ѝ се беше погрижил да не ѝ липсва нищо и когато пристигнаха вкъщи, настоя веднага да си почине. Харис и Джил се засуетиха наоколо, но Брет не я остави на тях, а сам я заведе горе в апартамента.

— Ако не стоя над главата ти, може и да забравиш да се пазиш — каза той, когато влязоха в спалнята.

Миранда въздъхна. „Иска да му е чиста съвестта. Да не би да ми се случи нещо, докато в утробата си нося неговия син и наследник. Само се преструва, че го е грижа за мен, и не ме обича. Може би Марша Остин не се вписва в бъдещите му планове, но сигурно има десетки други жени...“

Разсеяно седна на леглото и си свали обувките. После започна да си съблича палтото и Брет дойде да ѝ помогне. Беше поръчал да ѝ донесат на летището топло палто, защото времето в Ню Йорк през февруари беше съвсем различно от това на Бахамските острови.

— Благодаря — измънка учтиво Миранда и се опита да прикрие факта, че дори лекото докосване на ръцете му я караше да потръпва.

Ядоса се на себе си, че копнежът ѝ да се озове в прегръдките му беше винаги по-силен от гордостта ѝ.

Брет съблече не само палтото ѝ, но разтвори и ципа на роклята ѝ. Видът на финото ѝ бельо, на дългите ѝ стройни крака и на изящното ѝ тяло сякаш привлякоха неговото внимание против волята му.

— Красива си — каза той, седна до нея на копринените чаршафи и властно я притегли към себе си.

Докато сваляше всичко от нея, Миранда затвори очи. Наедрелите ѝ гърди потръпваха под ласките му, а устата ѝ побърза да отвърне на настойчивите му целувки.

Обзе ги дива и необуздана — почти животинска страст.

— Обърни се... — изхриптя Брет.

Миранда безропотно да му се подчини. Той бързо захвърли дрехите си и я облада. Всичко наоколо изчезна, стопи се и остана само върховната наслада.

След цяла вечност като насън го чу да ѝ се извинява:

— Съжалявам, няма да се повтори. Никога не мога да устоя на хубава жена.

Миранда още не беше се съвзела от омаята и недоумяващо запремигва. Надяваше се, че между тях вече всичко е наред, но грешеше, Брет просто се беше поддал на моментната си слабост и не възнамеряваше да ѝ дава обяснения. Да не би пък да мислеше, че в сегашното ѝ състояние не трябваше да се любят често, за да не ѝ навреди?

— Моля те, Брет, не считам, че правим нещо лошо...

Явно не беше се изразила както трябва, защото той грубо отвърна:

— Ако си неразумна, последствията могат да бъдат фатални. Няколко години си била в инвалидна количка и още не се знае колко си здрава.

— На острова бях достатъчно здрава. Ходих при Лу...

Брет стана от леглото и започна да се облича.

— Това е добре. Лу Митфорт е чудесен лекар практик, но ще се наложи да отидеш и при специалист. В Ню Йорк има много добри гинеколози.

Миранда се намръщи. Струваше ѝ се, че той си търси нови претексти, за да я избягва. Желаше я в леглото, беше ѝ казал, че е красива, но дали беше на същото мнение сега, когато бе задоволил страстта си?

— Щом толкова настояваш, ще отида. Ами и той ако каже, че съм добре? — попита тя и бузите ѝ поруменяха.

— Ще видим — кратко отговори Брет.

Взе си сакото и го метна небрежно на рамото си.

— На твое място бих си починал малко — посъветва я, преди да затвори вратата зад гърба си.

Нямаше желание за почивка, но след заминаването на Брет беше толкова нещастна, че ѝ се доплака, а после и неусетно заспа.

Когато се събуди, лампата светеше, а до леглото ѝ стоеше Джил.

— Къде е Брет? — попита сънено.

— Облича се за вечеря, госпожо.

Джил се усмихна.

— Хубаво е, че пак сте си у дома, мисис Дикин. Как сте? Долу нямах възможност да ви попитам.

— Добре съм.

Миранда отвърна на усмивката ѝ и с носталгия се замисли за Линда. За нея Линда бе станала нещо като майката, която ѝ бе липсвала цял живот. Алис беше мила по свой начин и правеше всичко за нея, но ѝ липсваше майчинското чувство.

Впрочем Джил беше сърдечна, обичлива и през следващите седмици щеше да ѝ бъде от голяма полза. Миранда имаше нужда някой да ѝ покаже Ню Йорк, защото едно от първите неща, които беше решила да направи, бе да опознае града на съпруга си по-добре.

Преди да заспи, си беше облякла халата и още беше с него. Тъкмо оправяше колана му, когато изведнъж преглътна и сложи ръка на устата си.

Джил забеляза болезнената ѝ гримаса и неспокойно попита:

— Добре ли сте, госпожо? Да ви донеса ли нещо?

— Не, благодаря. За миг ми стана лошо, но ми мина.

— Лошо ли? Защо? — учуди се Джил.

Миранда сви примирено рамене. В края на краищата, такава „тайна“ не можеше да се пази дълго.

— Ще имам бебе — призна си тя. — Понякога се чувствам замаяна, особено сутрин. Но сега съм по-добре.

— О, Господи, чудесна новина! — възкликна Джил и засия. — Мистър Дикин трябва да е много радостен!

„Защо всички си мислят, че Брет е радостен?!“ — простена вътрешно Миранда.

Габи пристигна от Кентъки и ги засипа с поздравления за бебето и със своите сватбени планове.

— Брет ми събщи за събитието, когато му се обадох, че ще идвам. Би трябвало да ми стане зле — нали изгубих сина си — но за моя изненада, приех новината спокойно.

Вероятно любовта ми към Клем е изиграла положителна роля.

Миранда се съгласи и зълва й побърза пак да вземе думата:

— Предполагам, че между вас с Брет всичко е пак наред. Не ме разбирай погрешно... Той никога не е намеквал обратното, но в деня, когато тръгнахме от Люк, приличаше на ранен тигър.

— Беше отдавна, не си спомням точно... Но ми се струва, че ненадейното му заминаване беше свързано по-скоро с бизнеса, отколкото с мен.

— А, сетих се — кимна Габи. — Спомена, че трябвало лично да провери някои неща.

„Като мис Остин?“ — помисли си Миранда.

Насили се да се усмихне и смени темата:

— Брет ми каза, че с Клем сте решили да се жените.

Габи развълнувано скръсти ръце.

— Клем е просто чудесен, Миранда. Обича ме и се кълне, че съм всичко за него. Ще се венчаем в Кентъки след две седмици.

— Много се радвам. Голяма ли ще е сватбата?

— Съвсем не. Няколко роднини на Клем, които живеят наблизко, и вие двамата с Брет.

— Ами приятелите ти тук? Няма ли да се обидят?

— Вероятно. Затова Клем настоява да направим предсватбено тържество като компенсация. Брет иска да поеме разходите по него, защото като глава на нашето семейство счита, че това е негово задължение. Двамата с Клем в момента още спорят по въпроса.

Бе решено тържеството да се състои следващата седмица.

Брет неохотно разговаряше за него и не позволи на Миранда да участва в подготовката му. Търпеливо й обясняваше, че са взети мерки за всичко необходимо. Габи бе запазила апартамента си и повечето от поръчките ставаха оттам или от офиса на Брет, който искаше от жена си единствено да си почива и да събира сили.

За Миранда беше изключително трудно да изпълни това негово желание. Макар и бременна, не можеше да се мотае по цял ден и нищо да не върши. Не можеше и да не очаква предстоящото парти с известен трепет.

Не беше забравила обаче, че Габи обича да създава проблеми. Опитваше се да се самоубеди, че от запознанството им досега зълва ѝ се е променила, но все още имаше някакви предчувствия.

След завръщането им в Ню Йорк Брет не я бе докосвал. Макар да беше свикнала вече с непредвидимите му настроения, сегашното положение не ѝ харесваше. Брет никога не се качваше с нея, когато тя отиваше да си ляга — дори и след като бе ходила на лекар и ѝ казаха, че е здрава във всяко едно отношение.

Нямаше доказателство, нито причина да подозира, че съпругът ѝ се среща с други жени, само че той прекалено рядко оставаше вечер вкъщи, а беше малко вероятно да работи през цялото време.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

За приема Миранда беше решила да изглежда толкова добре, че Брет да се гордее с нея. Наранените ѝ чувства не биваше да пречат на усилията ѝ да сложи край на напрежението помежду им. Съпругът ѝ може да имаше други „интереси“ в Ню Йорк, но те не се забелязваха. Напоследък един — два пъти беше доловила нещо в погледа му, което я правеше по-оптимистично настроена. Макар да не я обичаше истински, тя беше убедена, че Брет все пак изпитва някакви чувства към нея, и имаше желание да стори всичко, което би ги сближило.

Реши да си купи нова рокля. Дрехите ѝ бяха пристигнали от Англия, но ѝ се стори, че в тях е изглеждала добре само седнала в инвалидната си количка. Сега трябваше да направи някаква промяна. Ако Брет не се влюбеше в нея, докато фигурата ѝ не се беше деформирала и още беше сравнително слаба, едва ли това щеше да стане след няколко месеца, когато бременността ѝ напреднеше.

Щом Миранда му съобщи, че има намерение да пазарува, той не възрази, но настоя Джил да пътува с нея и да вземе една от колите му. Най-напред шофьорът щял да ги заведе до „Пето Авеню“ и „Медисън Авеню“, където имало много бутикови и универсални магазини. Каза ѝ, че си бил открил сметки в някои от тях, и ѝ подаде списък, като я посъветва да започне с първите отбелязани. Трябвало само да спомене името му, за да получи вниманието, което желаела.

Тя му напомни, че в банковата ѝ сметка е заделил достатъчно пари и че те ще ѝ стигнат за покупките, но Брет само махна с ръка и каза да ги използва като джобни или да ги остави за черни дни.

Давайки си сметка, че е негова съпруга и че няма защо да се чувства неудобно от подобна щедрост, Миранда престана да спори.

Ненавиждаше „ескорта“, който Брет винаги ѝ осигуряваше, но не след дълго се увери, че без него щеше съвсем да се изгуби. Джил беше чудесна помощница и колата ги чакаше пред всеки магазин. Надяваше се скоро да започне да се разхожда из Ню Йорк сама, но щеше да ѝ е необходимо време.

Като се върнаха от Люк, бе заявила на Брет, че не ѝ трябва лична прислужница.

— Ще ти е от голяма полза — бе настоял той. — Джил беше секретар — придружител на една от видните общественички. Извадих късмет да я наема, когато господарката ѝ почина.

— Ако имах нужда от нея, аз също щях да се радвам — не отстъпваше Миранда. — Ако не ми разрешаваш да се грижа сама за себе си, докато си създам нови приятели и се науча да се оправям из града, дните ще ми се виждат безкрайно дълги.

Няколко минути Брет бе мълчал, но накрая се беше предал с известна уговорка. Тъй като мисис Франк започвала да остарява и управлението на домакинството и воденето на сметки вече ставало твърде непосилно за нея, щял да нареди на Джил да ѝ помага, а през свободното си време тя щяла да придружава Миранда на покупки. Начинът, по който бяха изречени думите му, подсказваше, че Брет не иска жена му да излиза сама, но за нея и това беше значително постижение. Тя изобщо не разисква въпроса, а си отдъхна с облекчение.

Всъщност днес компанията на Джил я радваше. Джил беше с десет години по-възрастна и целия си живот бе прекарала в Ню Йорк. Предишната ѝ господарка непрекъснато си купувала дрехи и Джил познаваше магазините като пръстите на ръцете си.

Скоро с нейна помощ Миранда намери точно такава рокля, каквато търсеше, и най-подходящите аксесоари към нея. Джил я посъветва и къде да отиде, за да се погрижат за прическата ѝ.

На Люк косата на Миранда беше пораснала и ѝ се искаше да я скъси. Новите по-къси прически ѝ харесваха и фризьорът я убеди, че ще ѝ стоят очарователно. Той беше възхитен колко гъста, блестяща и здрава е косата ѝ. Рядко се срещали такива. Миранда подхвърли на Джил, че тези ласкателства сигурно са задължителни за всяка скъпа услуга, но тя се засмя и се закле, че за всичките години, през които е посещавала салона с господарката си, за първи път чувала от устата на фризьора да излиза комплимент.

Преди сватбения прием Миранда реши да отиде и на козметик. Изобщо, искаше да направи всичко, което би накарало Брет да се влюби в нея. Когато козметикът свърши свещенодействието си, тя се погледна в едно от огледалата в салона ѝ беше много приятно

изненадана. Кожата ѝ винаги бе била почти идеална, но сега беше мека и нежна като кадифе. Направо невероятно!

Макар Миранда да нямаше намерение да засенчва младоженката тази вечер, тя положи огромни усилия да бъде привлекателна. Прическата и лицето ѝ бяха красиви и безупречни, роклята ѝ стоеше като излята по тялото и бременността не ѝ личеше. Уверена беше, че изглежда точно такава дама, каквато повечето хора очакваха да бъде съпругата на Брет Дикин.

Доволна, че външният ѝ вид е чудесен и че няма какво повече да се направи по него, тя почука по вратата на спалнята, за да провери дали и Брет е готов. Той наистина беше готов, но вместо да ѝ каже колко добре изглежда, както тя се надяваше, погледът му потъмня от неодобрение.

Миранда се смути, отстъпи назад и несигурно попита:

— Това е новата ми рокля, не я ли харесваш?

— Виждам, че е нова.

— Ами тогава...

— Чудесна си. Косата ти ми харесва, но за роклята... не знам.

— Какво не е наред с роклята ми?

— Не мислиш ли, че деколтето е доста дълбоко? Няма да е необходимо голямо въображение на хората.

Миранда се смути още повече и се изчерви. Не смяташе, че деколтето е прекалено голямо. Пък и Джил, и продавачката в бутика бяха на същото мнение. Продавачката дори специално бе подчертала, че е много дискретно.

— Почти се виждат зърната ти.

На Миранда ѝ стана горещо. Почувства се унижена и се разтрепери.

— Тогава ще отида да я сменя.

— Няма време! — изръмжа Брет. — И без това вече сме закъснели достатъчно.

Тя събра сили за „контраобвинение“.

— Не съм аз виновна! Ти се прибра късно.

— Аз не те виня — грубо отвърна Брет и я поведе надолу по стълбите покрай винаги покорния Харис до колата, която ги очакваше.

— Бях зает.

Миранда се опита да се успокои и здраво стискаше пелерината, която съпругът ѝ беше наметнал набързо върху раменете ѝ, преди да излязат от апартамента. Последните дни той беше толкова зает, че рядко намираще време за нея. Като се прибавеше и унищожителната критика, отправена към роклята ѝ, самочувствието за външния ѝ вид съвсем се изпари. Празненството, което бе очаквала с нетърпение, загуби очарованието си. Искаше ѝ се да свърши колкото се може по-бързо и да се прибере вкъщи.

Бе възлагала големи надежди на тази вечер, но щом започваше лошо, вероятно щеше да продължи по същия начин.

Точно така и стана.

Най-напред, както бе предсказал Брет, закъсняха, което развали настроението на Габи. Тя се нацупи и се скара с брат си. После с нетърпелив жест Брет се отправи на обиколка из залата, оставяйки на жена си трудната задача да утешава ядосаната му сестра, от което Миранда се почувства още по-зле.

— Съжалявам...

Тя срещна погледа на Габи.

— Брет наистина се забави. Беше обещал да си дойде по-рано, но нали знаеш колко работа има — добави тихо, съмнявайки се в правдивостта на думите си.

Габи сви рамене, също изпълнена със съмнение, и проследи високата гъвкава фигура на брат си. Огромната зала, където се провеждаше тържеството, беше пълна и непрекъснато прииждаха нови хора.

Миранда видя една стройна и елегантна жена да се приближава до мъжа ѝ и да го хваща за ръката. Побиха я студени тръпки, докато наблюдаваше поведението ѝ. Брет се обърна и ѝ заговори с усмивка и лицето ѝ буквално просия. Повдигна се на пръсти и го целуна.

„Как може Брет да има такова въздействие върху жените?“ — помисли си Миранда и си спомни деня по Коледа, който бяха прекарвали у семейство Гордън — тогава всички жени се бяха въртели като пеперуди около него.

— С кого говори Брет? — обърна се към Габи, която тъкмо бе посрещнала последните си гости.

В момента Клем го нямаше, защото го бяха извикали за важен телефонен разговор.

— С Марша Остин.

Габи се престори, че не забелязва обърканото изражение на снаха си.

— Стара приятелка на Брет — подчерта тя почти злорадо.

— И ти си я поканила?!

Когато отмина първоначалният ѝ шок, Миранда не се опита да скрие раздразнението си. Габи може и да се бе променила, но не чак толкова. Брат ѝ и снаха ѝ я бяха ядосали със закъснението си и тя им отвърщаше по стария и добре познат начин. Сигурно бе наясно, че Марша се опитваше да разруши брака на Брет, но въпреки това нямаше никакви угризения и я беше поканила тази вечер. Не бе устояла на изкушението да погоди гаден номер на някого.

— Защо не? — направи се на учудена тя. — Познаваме се от много години. Не можех да я пренебрегна. Тя е богата и от стар род. Брет лесно можеше да се оженил за нея, и то много изгодно.

Миранда побърза да се отдалечи от зълва си, защото се страхуваше, че ще каже нещо, за което ще съжалява. Габи просто изреждаше фактите, но те ѝ причиняваха болка. Брет отричаше да има сериозни намерения спрямо Марша Остин, обаче определено изпитваше нещо към нея.

От тези мисли Миранда съвсем посърна и се обърка. Спъна се и без да гледа накъде отива, се натъкна право на Ейдриън Нортън.

„Габи наистина се е престарала“ — мина ѝ през ума, докато той я придържаше за лакътя с весел смях.

— Значи пак се срещаме? И ти пак си без съпруга си.

— Тук някъде е... — смутено промълви тя.

— Брет не бива да те оставя нито за секунда сама.

Ейдриън все още се усмихваше и я гледаше втренчено.

— Не знае ли, че си най-хубавото нещо тук? Със златистата коса и прозрачната си рокля приличаш много на ангел. Ако бях на мястото на Брет, нямаше да те изпускам от погледа си.

— Мистър Нортън...

— Защо не Ейдриън?

— Добре, Ейдриън... — примири се Миранда.

— И какво щеше да ми кажеш, преди да те прекъсна?

Разбира се, че той знаеше! Миранда въздъхна с лека досада. Личеше си по начина, по който светеха очите му.

— Аз съм омъжена! — кратко му заяви.

Ейдриън Нортън сви вежди.

— Не съм срещал друга жена, която така сериозно да гледа на брака си.

— Ами, ето ме.

— Е, нямам намерение да избягам с теб.

Изражението му стана тъжно.

— Макар че много ми се ще. Признавам, че когато те видях за първи път, действвах малко прибързано. Сега искам само да ти се възхищавам.

Миранда се чудеше дали да му вярва.

Не желаше да си признае, че се чувства ужасно наранена от поведението на Брет тази вечер. Тържеството беше на Габи, но те за първи път се появяваха в обществото заедно и той я пренебрегваше. Бе очаквала да я представи на хората, да бъде с нея поне известно време, но като че ли това беше последното нещо, което беше решил да направи. Би трябвало да си дава сметка, че има хора, които забелязаха тези неща. Сигурно се питаха защо вече не може да задържи съпруга си, след като са изминали само три месеца от сватбата им.

Ейдриън Нортън прекъсна размишленията ѝ.

— Бракът в днешно време е забавна сделка, нали? Не следва никакви канони. Бях много любопитен какво става с теб, когато заминахте на меден месец, а Брет се върна сам.

Миранда се сепна, но успя да намери подходящ отговор:

— Понякога на Брет му се налага лично да проверява работите си. Ти май доста се интересуваш от живота ни?

— Да, наистина.

Ейдриън въобще не си направи труд да отрича. Замълча за малко и този път на лицето му се изписа някакво напрежение.

— Сигнал съм дотам, че не мога да спя нощем. Непрекъснато си мисля за теб.

Миранда се насили да се усмихне.

— Сигурна съм, че би си намерил и други неща, заради които да не спиш.

Той мрачно поклати глава.

— Понякога ми се иска да бих могъл. Но в теб има нещо, което изглежда не мога да забравя.

— Защо не опиташ?

— Ти желаш ли?

— Не ти ли се струва, че разговорът ни излиза извън контрол?

— Точно такива са и моите чувства към теб.

Миранда въздъхна и отново се огледа за Брет.

Марша Остин беше още с него, но и други хора се бяха присъединили към тях.

Запита се как се получаваше така, че оставаше равнодушна към обожанието на един мъж, а дори и за най-нищожното внимание на друг би продала душата си?

— Влюбена съм в съпруга си, Ейдриън — каза, надявайки се, че това би обезкуражило ухажора й.

Въпреки протестите на Габи, Брет отведе жена си вкъщи малко след полунощ. Клем също твърдеше, че било рано да си ходят, но Брет мрачно го изгледа.

— Когато Габи бъде в състоянието на Миранда, вярвам, че ще разбереш загрижеността ми.

Миранда едва се сдържа, докато излязат, и се заяде с него.

— Защо беше нужно това лицемерие, когато цяла вечер трябваше сама да се грижа за себе си?

Той се засмя.

— Нортън чудесно ме заместваше.

— Прекарах повечето време с Габи и Клем.

Миранда не спомена, че трябваше също да се примирява с насмешките на сестра му за начина, по който я пренебрегва. Добре, че Клем се бе държал по-мило.

— Представиха ме на много твои приятели. А ти какво правеше? Забавляваше се с такива като Марша Остин и беше забравил всичко друго!

— Не съм забравил — каза кисело Брет.

Миранда си премълча.

Но щом се прибраха, тя реши, че не може да остави нещата така. Погледна го в лицето и с обвинителен тон изрече:

— Ти ми беше казал да съм оставела Марша Остин на теб. Сега разбрах какво си имал предвид!

Брет я последва в спалнята ѝ, захвърли си сакото на един стол и отвърна:

— Може би трябва да си благодарна, че има жени, които да ми отклоняват вниманието.

— Защо винаги използваш бременността ми за оправдание?

— Млъкни!

Миранда седна тежко на леглото и си събу обувките. Когато ѝ говореше с такъв тон, тя винаги се разтреперваше. Помисли си, че ще си тръгне, но изведнъж се стресна, защото Брет седна до нея и понечи да я притегли към себе си.

Обхваната от гняв, че цяла вечер я бе пренебрегвал, а сега се осмелява да я прегръща, тя се опита да го отблъсне. Да не би да искаше да я целуне? Да не мислеше, че болката, която ѝ бе причинил през последните няколко часа, би могла да се премахне просто с целувка?

— Пусни ме! Моля те!

Настойчивите му устни заглушиха протеста ѝ. Отчаянието ѝ беше изместено от познатата слабост, която изпитваше всеки път, щом Брет я докоснеше. Опита се да се пребори с нея, но беше безсмислено. Обви ръцете си около врата му и страстно отвърна на целувките му. Въобще не я интересуваше дали той разбра колко много го желае.

За няколко секунди ловките ръце на Брет я съблякоха, пуснаха на пода дрехите и на двамата и Миранда плътно се притисна към възбуденото тяло на съпруга си. Стори ѝ се, че никога досега не бе изпитвала такова блаженство.

Бяха нетърпеливи, твърде закопнели един за друг и потънаха в сладостните тръпки на удоволствието. Тя искаше да му каже колко много го обича и да го помоли да ѝ прости за упреците, които му бе отправила тази вечер, но беше изтощена и веднага заспа.

Като се събуди, Брет го нямаше, а на нея не ѝ достигна смелост да отиде при него.

Когато ѝ съобщи, че баща ѝ е болен, първата ѝ мисъл бе веднага да замине за Англия. Искаше веднага да си запази билет за

самолета, но нещо я накара да позвъни първо на Брет и да се посъветва.

Свърза се с кантората му и почака, докато секретарката реши дали съпругът ѝ трябва да ѝ отдели няколко минути или не.

— Не прави нищо, преди да се върна вкъщи — разпореди се той. — Сега не мога да говоря по този въпрос. Ще го обсъдим довечера.

Какво имаше за обсъждане? Баща ѝ беше болен и се нуждаеше от нея. Беше съвсем просто. Нищо не ѝ пречеше да отиде — имаше кой да готви на мъжа ѝ и да му глади ризите. Той разполагаше с цяла армия прислужници, които вършеха това далеч по-добре нея.

Вече криво — ляво се оправяше из Ню Йорк, но още не си беше намерила подходящо занимание, с което да си запълва времето. Брет рядко си беше вкъщи и дните ѝ се струваха отчайващо дълги и пусти.

Тази вечер Брет си дойде сравнително рано, но Хари и прислужницата кръжаха наоколо и Миранда успя да повдигне въпроса за баща си чак след вечеря.

— Татко е болен — започна тя, неприятно изненадана, че съпругът ѝ досега дори дума не бе обелил за своя тъст.

— Алис казва, че пак било сърцето му и...

Миранда се поколеба.

— Той е в интензивното отделение на болницата...

Брет не докосна кафето, което Харис му сервира, и си наля бренди.

— Неоснователно се безпокоиш — хладно изрече той. — Сърцето му не е толкова зле, сам ми го е казвал. До утре ще се е оправил.

— Алис беше сериозно разтревожена, а тя не вдига шум за нищо.

— Телефонира ли в болницата?

— Да.

Миранда тъжно си помисли, че щеше да е по-хубаво, ако съпругът ѝ го беше сторил. Като му чуеха името, можеше да му кажат повече отколкото на нея.

— Казаха ми само, че постепенно се оправял.

— Ето, виждаш ли.

В очите на Миранда бликнаха сълзи.

— Все едно, трябва да отида, Брет. Не разбираш ли, че той е направил толкова много за мен!

— Че защо пък не? Ти си му дъщеря.

— Знам, но не всички родители го правят. Ако не отида и получи пристъп или нещо подобно, никога няма да си простя. Освен това аз го обичам.

— Колко хубаво — измърмори саркастично Брет. — За него искам да кажа.

Миранда преглътна с усилие. Вече беше достатъчно наранена.

— Няма ли да дойдеш с мен?

— Не, няма. Забравяш ли сватбата на Габи?

— Габи не е болна и някак ще преживее отсъствието ти.

— А ти пък можеш да изчакаш и да заминеш за Англия след това. Ще отидем в Кентъки за уикенда, но до понеделник ще се върнем.

Миранда беше отчаяна. Беше му поискала разрешение да види баща си, но ѝ бе ставало ясно, че няма да го получи. По някаква причина Брет не искаше тя да ходи в Англия. Защо не разбираше, че просто ѝ се налага?!

— Съжалявам, Брет. Страхувам се, че ще пропусна сватбата на Габи. Ще трябва да отидеш сам. Сигурна съм, че няма толкова да се разсърди, че не съм с теб. Сутринта ще позвъня до летището.

Брет мрачно сви устни, сякаш се насилваше да приеме решението ѝ.

— Колко време предполагаш, че ще отсъстваш?

— Вероятно две или три седмици.

Миранда още не беше мислила за това.

— Зависи как ще се чувства татко... — отвърна несигурно.

— Ще ти позволя да заминеш само ако вземеш със себе си една медицинска сестра.

— Да взема сестра?! — изненадано възкликна тя.

— Няма смисъл да правиш такива физиономии. Трябва да мислим за бебето, забрави ли? Гинекологът ти смята, че си склонна към депресии.

— Това няма нищо общо с бебето — кисело промърмори Миранда.

— Може би. Но все пак не искам да поемаш излишни рискове.

— Няколко часа със самолет, където се грижат за всеки пътник, не могат да се нарекат „излишни рискове“.

— Никой няма да има време да бъде с теб постоянно.

Миранда реши, че Брет прекалява. По всяка вероятност, той се тревожеше за наследника си, а не толкова за своята съпруга.

— Няма да вземам никого със себе си! — твърдо заяви тя.

Искаше ѝ се да добави, че освен него не иска никой друг, но не посмя.

Брет направи последен опит да се наложи.

— Сестрата ще остане в Лондон, ще те изчака и после ще се върне с теб.

— Не!

Той се намръщи, но за най-голяма изненада на Миранда не продължи да настоява за промяна на решението ѝ.

Дори сам предложи:

— Остави на мен да уредя полета ти. Ще поръчам на някого да свърши тая работа.

— Благодаря. Поне ще ме изпратиш ли?

— Не — отвърна Брет и отново си наля бренди. — Ще те изпрати Харис. Той ще се погрижи за това.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Миранда пристигна в Бирмингам късно на следващия ден. Брет беше уредил всичко, след като тя си бе легнала, фактът, че го беше направил сам, а не беше го възложил на някого от персонала си, малко я бе усмирил, но не беше заличил болката от отказа му да я придружи. Брет имаше кантори и представителства из целия свят. Можеше да се грижи за сделките си от Великобритания толкова добре, колкото и от Ню Йорк.

Когато Миранда влезе в „Уел Хаус“, Алис само дето не се разплака.

— О, скъпа! — възкликна тя. — Радвам се да те видя! Не ми каза кога точно ще пристигнеш, но броях всяка минута...

— Как е баща ми? — попита Миранда, след като целуна леля си и двете Най-последе останаха сами в хола. — Толкова се тревожех...

— Постепенно се оправя.

Алис беше предпазлива.

— Мисля, че полага повече усилия, откакто разбра, че ще идваш. Между другото, Брет се обади преди час — да провери дали си вече тук. Уреди да преместят Хари в частния сектор веднага след като излезе от интензивното отделение. Лекарите се надяват това да стане до два дни. Сигурна съм, че Хари ще оцени грижите му.

Икономката донесе сандвичи и чай.

— Каква смяташ, е причината за сърдечната атака на татко? Нали преди не е имал сериозни проблеми? — попита Миранда, разположила се в един стол до камината.

— Да, не е имал...

Алис поклати глава и й напълни чашата.

— На пръв поглед няма никаква специална причина.

— Да не се е разстроил по някакъв повод?

— Не съм чувала. Но имам усещането, че в ума му се върти нещо. Нещо, което, ако не точно го разстройва и тревожи, то поне му ангажира много времето.

— Какво е то?

Миранда отпи от чая си и протегна ръце към огъня в камината. Неловко ѝ беше да спомене, но чувстваше, че трябва.

— Брет ми каза, че му давал доста пари.

— Да, дава му и Хари е много благодарен. Но съм сигурна, че не е това, което си мислиш. Може и да греша. Всъщност е само предчувствие.

— Може би се чуди защо не съм идвала досега. Положи много грижи за мен и вероятно смята, че съм неблагодарна дъщеря.

— Е, липсваш му, разбира се.

Алис топло се усмихна.

— Хари знаеше, че сте на меден месец, и беше много доволен, когато Брет му звънеше от време на време и му съобщаваше, че се чувстваш и изглеждаш чудесно. След това му се обади ти и също го зарадва.

Миранда бе изненадана. Брет никога не ѝ беше споменавал, че е звънил на баща ѝ. Чудеше се защо.

— Предполагам, че можем да продължим да си приказваме така, без да стигнем до правилния отговор. И както казваш, може да няма конкретна причина. Всеки човек си има нещо в ума, което на моменти го тревожи.

— Да, права си.

Миранда за миг замълча, после предпазливо попита:

— Брет каза ли ти, че ще имаме бебе?

— Да, каза ми.

Алис изпитателно я погледна.

— Много искам да си поговорим за него, но не съм сигурна дали трябва. Брет си мисли, че може да не ни съобщиш, за да не се безпокои баща ти и да се влоши състоянието му. Помоли ме, в случай че не ми кажеш, да те наблюдавам да не се преуморяваш.

— Няма такава вероятност, като гледам колко ти е работна икономката!

— Той би следвало да го знае. Нали ѝ плаща заплатата. Както и на прислужницата, и на градинаря. Предполагам, че като всеки любящ съпруг иска да е уверен, че добре се грижат за теб. Но да се върнем на бебето. Много се вълнувам. Струва ми се, че и баща ти ще бъде развълнуван, когато му кажеш.

— Ще го направя утре — обеща Миранда. — Вече е късно за посещения.

— Да, така е. Но той знае, че ще дойдеш, и все едно си го посетила...

Алис погледна племенницата си, поколеба се и малко неловко продължи:

— Никога не съм се опитвала да заема мястото на майка ти и може би понякога си си мислила, че не съм много сърдечна. С удоволствие се грижех за къщата, за теб и за баща ти, но никога не съм си разрешавала да се привързвам към теб прекалено силно. Наясно бях, че ако Хари например се ожени отново, ще остана сама. Непрекъснато се опитвах да се държа за единственото семейство, което имах, и едновременно с това да бъда на разстояние, че май съм изгубила мярка кое е наистина важно.

— Никой не би могъл да се грижи за нас по-добре от теб, Алис — трогна се Миранда от очевидно трудното ѝ признание. — Посвети най-хубавите години от живота си на мен и татко и аз никога не съм се съмнявала в обичта ти към нас.

— Благодаря ти, скъпа...

Успокоена, Алис отново се усмихна.

— Надявам се да ми позволиш да бъда също и баба на детето ти. Тъй като и майката на Брет, и твоята не са между живите, то няма да има друга баба.

Миранда прекара нощта неспокойно. В мислите ѝ непрекъснато беше Брет.

Признанието на леля ѝ също я държа будна. Доста често я беше обвинявала, че е коравосърдечна и студена. Прекалено строго я беше съдила и сега се разкайваше.

После отново се връщаше към съпруга си. Защо не ѝ беше казал, че поддържа връзка с баща ѝ? Чудеше се и за какво толкова се е тревожел той, за да се разболее. Баща ѝ не беше от хората, които се впечатляват от дреболии. Ако наистина имаше проблем, може би щеше да ѝ го каже, като се видят, и да я помоли за помощ. Тя знаеше, че новината за бебето ще го зарадва.

Само веднъж да свършеха неприятностите. Миранда беше обхваната от някакво смътно чувство за предстояща беда и не можеше да се отърси от него.

Когато с Алис пристигнаха в болницата, с облекчение научиха, че Хари вече не е в интензивното отделение, а е настанен в частния сектор на болницата, където Брет му беше ангажирал стая.

Побързаха да отидат при него. Беше блед и изтощен, но консултиращият лекар им каза, че засега бил вън от опасност и ще се поправел.

На Миранда ѝ се видя състарен поне с десетина години. Сърцето ѝ се сви, но се усмихна, прегърна го и го поздрави. Знаеше, че за хубаво или лошо той ѝ се беше посветил още от раждането ѝ. Накрая бе я пуснал да отиде с мъжа си надалеч, пренебрегвайки бащинските си инстинкти и доволен, че и тя е щастлива.

Не ѝ се искаше да приеме, че парите на Брет имаха нещо общо с това.

Както бе предвидила Алис, баща ѝ наистина се зарадва на новината за бебето.

— Внук... — бавно изрече той и за изненада на Миранда, със сълзи в очите. — Колко жалко, че няма да мога да му оставя нищо, но се надявам, че Брет има достатъчно.

— Може да е внучка — отвърна Миранда с лека ирония.

Странно защо, нито съпругът ѝ, нито баща ѝ допускаха, че би могла да роди момиче.

— Да, разбира се.

Хари тъжно се усмихна, после повдигна гъстите си рошави вежди.

— Знаеш ли, май момиче ще е по-добре. Може да обича стария си дядо повече.

— Е, аз пък ще почакам да видя какво ще е, но ще го обичам, независимо от пола му — мъдро заключи Алис.

Миранда започна да посещава баща си всеки ден. Всъщност прекарваше по-голямата част от деня с него.

Алис пък се разтревожи, че племенницата ѝ не си почива достатъчно. Добре, че лекарите бяха обещали да изпишат Хари след седмица. Само че при условие да се пази много и за нищо да не се вълнува.

— Не знам какво друго си представят, че ще върша — мърмореше той. — Брет прави за мен толкова много, че не се налага дори пръста си да мръдна, ако не желая.

Миранда продължаваше да бъда озадачена защо го прави мъжът ѝ. Този факт малко я безпокоеше. Знаеше за ежемесечните му чекове, но не ѝ бе известна точната сума, нито пък всички останали допълнителни средства. Да не би Брет да искаше по този начин да я обвърже или да откупи детето си?

Кръвта ѝ се смръзна при тая мисъл.

Бе предполагала, че съпругът ѝ ужасно ще ѝ липсва — както на Люк. До известна степен наистина беше така. Трябваше обаче да си признае, че този път се чувстваше по-добре далеч от него. Доста напрежение ѝ се беше натрупало, но постепенно спокойната атмосфера на „Уел Хаус“ и тишината наоколо възвърнаха душевния ѝ мир. Март едва беше започнал, а пролетта се носеше вече из въздуха и това също ѝ помогна да се почувства по-бодра.

Миранда не бе повярвала съвсем на леля си, когато ѝ бе казала, че баща ѝ имал някакви тревоги, но и тя самата също доби такова впечатление, оставайки вкъщи с него. Опитваше се тактично да изкопчи нещо, обаче той се мъчеше да отклони разговорите на тази тема.

— Доста голямо въображение имаш, скъпа. Какво би могло да ме тревожи?

— Мисля си, че все трябва да има причина за сърдечния ти удар.

— Сигурно съм ял прекалено много.

— Татко! Говоря ти сериозно!

— Добре де. Ако наистина говорим сериозно, аз не ям много. Винаги съм внимавал да не качвам килограми. Не седя по цял ден да бездействам — правя упражнения, играя голф и излизам на разходка. Понякога вземам и Алис със себе си. И освен от някое и друго питие, съм се отказал от почти всичко, което според Алис би навредило на здравето ми. Вероятно дори монасите не живеят толкова аскетично като мен.

Миранда кимна. Не беше уверена дали е така, но ѝ стана ясно, че нямаше смисъл да настоява повече. Не беше разумно, в неговото здравословно състояние да таи всичко в себе си, само че какво би могла да направи, щом той не искаше да ѝ се довери?

Брет звънеше всеки ден и я учудваше с постоянството си, защото всъщност имаше малко неща за казване. Накрая Миранда реши, че просто я проверява. Или ако беше загрижен за някого, то това по-скоро бе бъдещият му син и наследник, когото очакваше тя да му роди.

— Трябва да е много влюбен в теб — подхвърляше ѝ Алис.

От честите му телефонни обаждания очевидно си беше направила извод, че Брет е любещ съпруг.

— Знаеш ли — добавяше с въздишка тя, — дори на моята възраст изпитвам завист.

„Само да знаеше истината!“ — мислеше си пък Миранда.

— Надявам се, че Брет не настоява да бързаш да се връщаш — рече Алис, след като бяха изминали две седмици от пристигането на Миранда. — Хари изглежда по-добре, когато разговаря с теб. Щом се пооправи и е в състояние да излиза, няма да му е толкова скучно. Дано Брет да ти позволи да поостанеш, докато баща ти си стъпи на краката.

Брет обаче отказа категорично.

— Две седмици са достатъчно време. Не искам да пътуваш в напреднал стадий на бременността си!

— Още съм в третия месец... — плахо възрази Миранда и се поколеба, преди да продължи: — Освен това си мислех, че ако изчакам още малко, Алис и татко може да дойдат с мен. Ще ги заведа на Люк.

— Не! — беше непреклонен Брет. — Ще ги доведе по-късно. Ако се наложи, ще ангажирам и медицински персонал за баща ти. За Люк ще видим. Междувременно съм ти запазил билет за полета в четвъртък сутринта.

— Брет, моля те!

Искаше ѝ се да вика, но положи усилия да говори смирено.

— Няма ли да ми разрешиш да остана поне още няколко дни? Баща ми е болен и не мога да прескачам от Ню Йорк, за да го виждам, както например, ако живеехме в Лондон.

— Не! Хайде да не се разправяме. Искам веднага да се върнеш!

— Окей... — вяло се съгласи Миранда, съкрушена от грубия му тон.

Два дена се чуди как да съобщи, че си заминава. Накрая, след като не остана повече време, бе принудена да го направи. За нейна изненада, баща ѝ не беше чак толкова разстроен, колкото очакваше. Впрочем, ако я накараха да опише с какво чувство бе посрещнал новината ѝ, би го нарекла „облекчение“.

— В четвъртък ли рече? — попита той по време на кафето в хола. — Това показва колко много се грижи мъжът ти за теб.

Миранда се усмихна с надеждата да демонстрира съгласие. Щедро обеща скоро да дойде пак да го види, но баща ѝ каза да не бърза и да не се тревожи.

— Знаеш скъпа, че сега мястото ти е при твоя съпруг — твърдо подчерта той. — Ако оставиш един мъж сам дълго време, може да се отклони от правия път. Не че Брет ще го направи, но по-добре е да вземеш мерки, вместо да съжаляваш после — някак замислено добави.

Миранда го гледаше смръщено. Дали беше чул за слабостта на Брет към жените? Нямаше смисъл да го пита, защото щеше да се направи на несведущ и щеше да отрече, дори и да знаеше. Мъжете по принцип се солидаризираха по тези деликатни въпроси.

— Не се страхувам, че Брет ще кривне от правия път. Поне все още не. Тревожа се за теб.

— Няма защо да тревожиш — каза баща ѝ, но в очите под рунтавите му вежди се таеше нещо. — Вече съм почти възстановен.

— Ако Брет не настояваше да се върна бързо, щях да те взема със себе си.

— Е, няма значение. Ти си върви. След няколко седмици с Алис може да прескочим да те видим. С нетърпение ще очаквам този миг и това ще ми помогне да се оправя още по-бързо.

— Сигурен ли си?

— Съвсем сигурен. Липсваш на Брет, точно както би трябвало да бъде. Исква да си при него и не бива да го разочароваш.

„Може ѝ да му липсвам, но за какво?“ — чудеше се Миранда, докато се настаняваше в колата, която съпругът ѝ беше изпратил на летището.

Полетът от Бирмингам беше директен и макар времето — да беше хубаво за началото на март, тя не бе позволила на баща си и Алис

да я изпращат.

„Не е необходимо да рискуваш — бе казала на баща си. — Лесно можеш да настинеш и положението ти да се влоши.“

А на леля си бе изтъкнала аргумента, че се обърква по аерогарите и би могла да се изгуби.

„Е, спокойни сме, след като Брет ще те посрещне на летището“ — бе се примирила Алис и я бе целунала по бузата.

„Дали наистина Брет ще ме посрещне?“

Миранда ги гледеше през задното стъкло на колата и им махаше.

Щеше ли съпругът ѝ да се постарее да се върне вкъщи по-рано?

Не ѝ се вярваше. Вероятно просто щеше да изпрати Харис на летището и да остави бележка, че се надявал да се прибере навреме за вечеря. Или нещо подобно...

За да се разсее от тези потискащи мисли, Миранда реши да си поговори с шофьора. Беше настоял тя да седне на задната седалка, но бе оставил отворена стъклената преграда помежду им. Като че ли обаче не му беше до разговори. Отговорите му представляваха предимно някакво сумтене, защото се озърташе и разглеждаше какво има наоколо. Вече минаваха през някакъв полузастроен район и се отправяха към летището.

Миранда се облегна назад и се замисли за Брет и за това, което я очакваше в Ню Йорк. Обичаше съпруга си, но едва ли щеше да обикне къщата, където живееше. Намираще я за твърде пуста и безлична. Обслужващият персонал беше голям и толкова зает, че рядко го виждаше. Понякога къщата ѝ напомняше на музей и благодареше на Бога, че има Джил. Не че всичко това я плашеше — все пак „Уел Хаус“ също не беше малка и след злополуката винаги бе имала прислуга. Но в Ню Йорк Миранда копнееше за нещо по-скромно — едно местенце, където двамата с Брет да си живеят, без някой непрекъснато да следи всяко тяхно движение. Където тя да се грижи за всичко. Например да приготвя обяд и вечеря... Не се виждаше като кой знае каква домакиня — едва се справяше с варенето на яйца — но можеше да се научи, все трябваше да започне отнякъде.

Само че това тихо семейно гнездо можеше да си остане само безплодна фантазия и неосъществена мечта. Брет живееше в къщата, която майка му беше наследила от родителите си. Беше притежание на

семейството от години и той беше свикнал с нея. Сигурно я обичаше и никога нямаше да я напусне.

Веднъж, когато беше в лошо настроение, Габи бе ѝ подхвърлила, че брат ѝ бил останал да живее в тази къща, защото майка им я завещала лично на него. Само че доколкото Миранда го познаваше, той не беше от тези мъже, които биха позволили да ги управляват чувствата им вместо разума.

Миранда отново опита да размени няколко думи с шофьора, за да се поразсее. Този път той ѝ отговори и даже си побъбриха известно време, когато го попита дали е от Бирмингам.

По-късно вече се самообвиняваше за случилото се.

Ако не беше му отвлякла вниманието, шофьорът може би порано щеше да забележи фургона, който връхлетя върху тях, и щеше да предприеме нещо. Но не му остана време да направи каквото и да било.

Фургонът беше мръсен, с тъмносин цвят. На един стеснен участък бързо ги изпревари и се качи на тротоара, после внезапно спря и изцяло им препречи пътя. Шофьорът натисна спирачките и рязко завъртя кормилото, за да избегне сблъсъка.

— Откачени глупаци! — извика той. — Какво по дяволите си мислят, че правят?!

Миранда безпомощно политна напред. Коланът я спаси от удар, но поради внезапното спиране, болезнено се вряза в гърдите ѝ. Дъхът ѝ секна от страх, хвана се за корема и преди да успее да каже нещо, вратата на колата се отвори.

Някой откопча колана ѝ и я издърпа навън.

Всичко стана толкова бързо, че отначало тя не разбра какво се бе случило. Щом стъпи на земята, ръцете, които я издърпаха, завързаха нещо на очите ѝ, за да не може да вижда. Чу да предупреждават шофьора ѝ да не мърда, защото иначе щял да бъде мъртъв. Той явно не се бе вслушал в този съвет, защото след малко се дочу и тъп удар, последван от стон и шум от падащо човешко тяло.

После някой грабна Миранда и я хвърли отзад във фургона. Последното, което чу, преди да потеглят, беше затръшването на вратите и възбудените викове на похитителите.

Не беше загубила съзнание, но всичко и беше като размазано. Няколко минути дори не можеше да мисли както трябва. Разбра

единствено, че е отвлечена и толкова. Беше я обзела паника, но се опитваше да се успокои с надеждата, че полицията ще дойде.

„Дали ще ме чуе някой, ако извикам?“ — мина ѝ през ума.

Но в мига, в който реши да го направи, ѝ пъкнаха нещо в устата и тя издаде само някакво сподавено мучене.

— Кротувай, че да не си изпросиш боя! — изсъска същият глас, заплашил и шофьора. — Ако стоиш мирно, всичко ще бъде наред!

Миранда се укроти. Не беше видяла какво бе станало с шофьора, но това, което бе чула, ѝ беше достатъчно, за да повярва, че тези мъже не се шегуваха. Сигурно внимателно бяха планирали похищението ѝ. Едва ли беше случайно. Знаели са, че тази сутрин ще ходи на летището. Не ѝ се вярваше, че шофьорът ѝ е замесен. Колата беше на Брет и Миранда предполагаше, че той е един от най-доверените му хора. За своята работа сигурно получаваше прекалено добра заплата, за да рискува да я загуби заради някакъв налудничав план.

Въпросите, които се въртяха в главата ѝ, доведоха до други. Защо никой не ѝ се притече на помощ? Рано беше, но вероятно имаше хора наоколо. Дори да ги беше страх да предприемат нещо, би трябвало да са видели какво става и да са позвънили в полицията. Но ако бяха се обадили, защо не се чуваха сирените? По нищо не си личеше, че в района има полиция. И защо всичко това се беше случило точно сега?

Съпругът ѝ беше милионер, а баща ѝ загадъчно бе изгубил всичко... Дали имаше някаква връзка между тези факти?

Фургонът се движеше бързо и Миранда се люшкеше във всички посоки. След известно време той забави ход и ръцете ѝ бяха завързани отзад. Мъжът до нея отново я предупреди да стои мирно.

Ако не беше бременна, нямаше безропотно да се подчинява, а щеше да се бори, но мислеше за бебето и се страхуваше да не му навредят. За Брет още не желаше да мисли. Страхуваше се да не хвърли върху него вината за случилото се. Ако беше я придружил или ѝ беше разрешил да остане по-дълго в Англия, може би нищо толкова нямаше да ѝ се случи.

Тези мисли обаче я правеха още по-нещастна. Може би щеше да е по-добре, ако се помолеше съпругът ѝ да дойде навреме и да ѝ помогне.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Миранда не знаеше колко време са пътували, но след като намали ход, фургонът скоро и спря.

— Пристигнахме — уведоми я мъжът, който я държеше. — Кротувай и прави, каквото ти се казва.

Нима имаше някакъв избор? С всяка изминала минута осъзнаваше в каква опасност може да се намира и направо умираше от страх. Към познатия ѝ вече глас се присъединиха още два.

— Затворихме гаража и отключихме къщата. Никой не ни видя нито да влизаме, нито да излизаме.

— Сигурни ли сте? — попита познатият глас.

— Да. Голям късмет извадихме, че къщата от едната страна е празна, а от другата страна живее старият Макбрайд, който е хем сляп, хем глух. Може даже и да е умрял.

Миранда се разтрепери, когато я издърпаха от фургона и я повлякоха надолу по някакви стъпала. Държаха я от двете страни и краката ѝ едва докосваха земята.

Взе да ѝ става студено. Къде ли я водеха? Някъде, където никога нямаше да я намерят? Страхът ѝ нарастваше непрекъснато. Минаха през врата, която скърцаше ужасно, и влязоха в помещение, миришещо на влага и още нещо. Тръпки я побиха.

Блъснаха я да седне на една пейка, развързаха ръцете ѝ и единият от мъжете ѝ заговори:

— Мисис Дикин, докато съпругът ви не плати откуп, опасявам се, че ще останете тук. Не е точно като в „Риц“, но не се тревожете, ще му кажем, когато се свържем с него. Никой няма да открие къде сте и ако не плати, нямате шанс да излезете. О, между другото, ръцете ви вече са свободни и вие свършете останалото, като си заминем.

Миранда не отговори, защото не можеше. Щом вратата се затвори, сграбчи кърпата и я смъкна от очите си. Побърза да освободи и устата си. Устните я боляха и няколко минути ги разтрива. Още не виждаше ясно. Постепенно зрението ѝ се възстанови и тя се заоглежда.

Намираще се във влажна изба. В единия край се чуваше да капе вода — вероятно от спукана тръба или канал. Съдейки по състоянието на каменните плочи по пода и стените, къщата беше доста стара. Над главата ѝ висеше мръсна крушка, която хвърляше наоколо призрачно бледа светлина.

Студът вече сковаваше цялото тяло на Миранда.

„Колко ли време ще мога да издържа в този затвор?“ — запита се тя.

Все още седеше там, където я бяха оставили похитителите ѝ, и съжаляваше, че не бе видяла лицата им. По гласовете им беше преценила, че не са много възрастни и едва ли бяха на повече от тридесет години.

Дойде ѝ наум и още нещо — гласовете им бяха „приятни“, както би се изразила Алис. Сякаш бяха от богати семейства. Миранда знаеше, че престъпници имаше от всички социални слоеве, но нещо ѝ подсказваше, че тези не са закоравели. Засмя се мрачно. Хубаво нещо беше интуицията, но не биваше винаги да се взема на сериозно. Трябваше да бъде нащрек.

Погледна часовника си. Макар че я бяха претърсили, мъжете не бяха ѝ го взели. Явно такива дреболии не ги интересуваха.

Беше девет без петнадесет, а Брет беше изпратил колата да я вземе в осем. Това означаваше, че на нападателите ѝ са им трябвали приблизително двадесет минути, за да я докарат от мястото на похищението дотук. Всъщност това нищо не ѝ говореше.

Направо ѝ се доплака, като си помисли колко глупаво е положението ѝ. Сълзи на безсилие и безпомощност потекоха по бузите ѝ, но Миранда ги избърса и си напомни, че не трябва да се предава. Затрепери от студ и страх, после стисна зъби и продължи да размишлява. Досега шофьорът ѝ сигурно се бе съвзел от удара и е обявил тревога. Полицията скоро щеше да бъде вдигната на крак и Брет щеше да научи за инцидента. Миранда въобще не се съмняваше, че той веднага ще тръгне насам. Щеше да направи всичко възможно, за да бъде намерена. Само и само да има син. Надяваше се да я открият, преди баща ѝ да е чул за случилото се. Ако той разбере, би могъл да получи нов сърдечен удар.

Тази мисъл я накара да се почувства още по-зле.

Когато дойде съобщението, че Миранда е отвлечена, Брет се намираше в кантората си. Беше направо шокиран. Секретарката му го свърза с шефа на охраната във Великобритания и той му разказа какво бе станало. Брет избухна, положи много усилия да потисне яростта си и да не се разкреци на Смит, който по време на похищението бе карал колата към летището.

Смит му обясни, че веднага след като е дошъл в съзнание, е уведомил полицията.

— Съжалявам, сър. Ние съвсем спокойно си пътувахме, когато фургонът се появи изневиделица. Трябваше да взема още хора със себе си...

— Не се ли усъмни?

— Не веднага, сър. Приличаше на безобиден стар фургон, който кара работници, както хиляди други по това време сутринта. Чак когато се качи на тротоара и спря точно пред мен, разбрах, че има нещо.

— И какво направи?

Брет задаваше въпросите си с равен тон, но беше толкова вбесен, че за Смит беше цяло щастие да се намира отвъд Атлантика. Ако беше тук, работодателят му направо щеше да го сграбчи и да го смачка.

Смит отговаряше смирено, защото беше наясно с чувствата му.

— Трябваше да свия и да натисна спирачките. Всичко стана за не повече от няколко секунди. Но те действаха по-бързо. Единият сигурно е скочил, преди да спре фургонът. Тъкмо посягах към оръжието си, когато отвориха вратата на колата и насочиха пистолет към мен. Казаха ми, че ако мръдна, ще ме убият.

— И ти?

— Ами не можех просто да седя и нищо да не правя. Мисис Дикин беше отзад и се досетих, че тя е тяхната цел...

— Тогава ли те удариха?

— Да, щом помръднах, ме удариха по главата и паднах.

— Успя ли да ги видиш?

— Не много добре. Носеха качулки и ми се струва, че бяха млади.

— Нищо друго?

— Не, сър. Докато се свестя, бяха изчезнали с мисис Дикин. На самото ми беше забодена само бележката за откуп, чието съдържание вече ви прочетох.

— Никой ли не дойде да ти помогне?

— Не, сър. Единствено тази старица, която ми разреши да използвам телефона ѝ. Останалите на улицата, ако изобщо бяха видели какво става, са се уплашили и са изчезнали. Сигурно се страхуват от отмъщение или нещо подобно. Трябваше да взема повече мъже със себе си, но в Бирмингам похищенията са рядкост. Така че счетох, че не е необходимо...

— Бележката още ли е у теб?

— У полицаите е. Аз имам копие.

— Тръгнаха ли да търсят съпругата ми?

Смит се окашля.

— Не се тревожете, мистър Дикин. Претърсват всяко кътче и мисля, че един от началниците ви очаква за разговор.

Брет бързо взе решение. Всъщност той беше решил, още щом бе чул, че Миранда е била отвлечена.

— Кажи му, че ще се кача на самолета и след няколко часа ще говорим на място. Междувременно, Смит, ако си се пооправил, виж с каквото можеш да помогнеш. Ще хвъркнат нечии глави, ако жена ми не се намери веднага. Моли се твоята да не е една от тях!

Когато остави слушалката, Брет се чувстваше толкова зле, сякаш беше получил удар в слънчевия сплит. Беше бесен и в главата му се въртеше само едно — как по-скоро да отиде при Миранда. Трябваше да стигне в Бирмингам по най-бързия начин. Дори да не я намереха веднага, съпругата му би могла да разбере, че той е там. Ако имаше достъп до радио или телевизия, можеше да го види или чуе.

Светкавично се смени с човека, когото изпращаше следобед в Лондон да урежда някакви сделки. В момента нищо не беше по-важно от Миранда. Ако някой му го беше казал преди няколко часа, нямаше да му повярва. Но сега болката, която изпитваше, беше невероятна.

Щом излетя, опита се да се поотпусне, но не можа, защото се страхуваше за безопасността на жена си. За собствено успокоение си повтаряше, че полицията ще направи всичко възможно. Бирмингам

разполагаше с добре обучени съвременни полицейски сили и Брет им имаше голямо доверие. В същото време знаеше, че някои престъпления бяха трудни за разследване. Мъжете, отвлекли Миранда, можеха да са я скрили някъде, където никой да не я намери. В голям град като Бирмингам сигурно имаше стотици необитаеми места — пустеещи жилищни сгради и отдавна изоставени фабрики, подземни тунели, канали — списъкът беше доста дълъг. Попаднали в такива места, дори хора в идеално здраве можеха да се разболеят, ако ги затвореха там за дълго време. Миранда беше здрава, но очакваше бебе. Ако се случеше нещо и се нуждаеше от медицинска помощ, какво щеше да прави тогава?!

Брет беше отчаян. Никога досега не беше изпитвал такъв страх. Представи си я сама и изплашена — без да има към кого да се обърне, с кого да поговори. Макар да се ужасяваше дори от мисълта, че Миранда би могла да изгуби бебето, внезапно осъзна, че за него най-голямо значение имаше тя самата. Щеше да плати откупа без никакви уговорки и пазарлъци.

Той мрачно се усмихна. Двеста хиляди — който и да ги искаше, би трябвало да знае, че за него тази сума беше незначителна.

„Защо не два милиона? Или смятат, че с по-малка сума по-лесно ще избягат? Но защо?“

Мина му през ума, че мъжете, отвлекли Миранда, може да са аматьори и предпочитат да действат на по-дребно. Опита се да си представи кои са по-опасни — аматьорите или професионалистите, но не стигна до окончателно заключение, а само изруга тихо.

Каквито и да бяха, щеше да плати исканата от тях сума. В същото време разбираше, че това не гарантира освобождаването на Миранда. Част от плана за похищението бе престъпниците да вземат откупа. Обикновено се поставяше условието, жертвата да се освободи, след като се върне човекът, който е дошъл да вземе парите. Брет беше чувал, че престъпниците рядко се връщали там, където е жертвата. Те обикновено избягвали в неизвестна посока и оставяли нещастника да се оправя сам, ако може. В много случаи жертвите били завързани и нищо не можели да сторят. Освен това толкова били изстрадали и измъчени, че едва се възстановявали.

Брет беше от хората, които рядко се молят, но сега го направи без никакво колебание.

Ив Мартин чу за похищението по радиото и прочете във вечерния вестник. Миранда Дикин, съпруга на Брет Дикин, виден бизнесмен, била отвлечена. Полицията молеше всички, които имат някаква информация или са видели нещо — независимо колко е маловажно — да се обадят. Имаше и други подробности, но Ив не им обърна внимание.

„Защо трябваше да е тя? — питаше се мрачно. — Защо Брет обърка живота ми, като ме накара да си мисля, че го е грижа за мен, а после изчезна и се ожени за друга? Някаква малка глупачка, която е позволила да я отвлечат! Сигурно той преживява трудни времена, но си го заслужава!“

Ив се съмняваше, че Брет страда повече от нея. Непрекъснато бе понасяла удар след удар. Брет Дикин бе изиграл значителна роля в живота ѝ. Откакто бе спряла да приема от него каквото и да било, се надяваше, че съдбата ще ѝ компенсира отнетото. Но адът продължаваше. Понякога ѝ се струваше, че щеше да е по-добре, ако беше умряла.

Замислено се втренчи пред себе си. От Коледа, когато Саймън Уентуърт бе дочул разговора ѝ с Габи, беше го виждала само веднъж — на погребението на баща си. Беше сред опечалените, но не бе дошъл до гробищата. След траурната церемония в църквата бе побързал да си отиде.

Оттогава бе решила да остави Брет Дикин в миналото, особено след като сестра му не ѝ се бе обадила повече, за да продължат плана си за осуетяване на брака му.

После ѝ хрумна да му отмъсти по някакъв начин за всичко, което ѝ беше причинил или което си въобразяваше, че ѝ е сторил. Убедена беше, че е виновен и за отдръпването на Саймън.

Най-напред подхвърли на баща си, че къщата, в която живеят, е твърде голяма за тях. Предложи да я върнат на Брет и да си купят по-малка. Не му даде никакви обяснения, а само му каза, че просто не била в района, където строи Саймън Уентуърт.

— Сигурна ли си? — недоверчиво я бе попитал баща ѝ.

Голямата градина вече го изморяваше и едва се справяше с нея.

— Разбира се — бе отвърнала Ив с такъв убедителен тон, че Джон Мартин наистина ѝ бе повярвал. — Ако сме в състояние да се справим финансово.

— Ще се справим. Парите от къщата, която продадох след катастрофата, още — стоят. Може да не стигнат за голямо имение, но за една по-малка къща ще са достатъчни.

След две седмици се пренесоха в една двуетажна, с по две стаи на етаж. Ив успокои баща си, че се чувства добре и ще се справя със стълбите.

Джон Мартин не каза на дъщеря си, че макар новото им жилище да бе сравнително по-скромно, трябваше да направи ипотека, защото след като се бяха отказали от издръжката на Брет, спестяванията му бяха силно намалели. Отложи разговора за по-късно, но не подозираше колко малко му остава да живее.

Щом нещата се уредиха окончателно, Ив написа на Брет тържествуващо писмо и го адресира до кантората му в Ню Йорк. Съобщаваше му, че агентът по недвижимите имоти е огледал имението, взел е ключовете и че тя не желае повече нито къщата му, нито издръжката му. Казваше му още, че предпочита да е независима и ще се опита да си намери работа, макар да не е чак толкова добре. Писмото ѝ завършваше долу — горе с думите, че това едва ли ще я изпрати в гроба преждевременно.

Ив беше изключително доволна — почти толкова, колкото ако му го беше казала право в очите. Не ѝ пукаше, че би му причинила неприятности. Дори напротив — надяваше се да го обземат такива угризения, че никога да не се отърве от тях.

В крайна сметка осъзна, че „великодушният“ ѝ жест беше само в нейна вреда, защото оттогава нищо не вървеше както трябва. Дразнеше се, че новата им къща е малка, защото беше свикнала с по-обширно пространство. А издръжката на Брет ѝ липсваше повече, отколкото беше предполагала. Липсваше ѝ и колата, която също бе счела за задължително да му върне. Вземаше тази на баща си, само че не беше същото, като да си имаш своя собствена.

Всяка седмица Джон ѝ даваше пари, но те не бяха толкова много, с колкото бе разполагала преди. Щом се оплачеше, той веднага ѝ напомняше, че сега трябвало не само сами да си плащат сметките, но и да спестяват за евентуални ремонти и обзавеждане.

Веднъж Ив беше му подхвърлила, че ако си намерела работа, щяло да им бъде по-лесно. Обаче нямаше никакво намерение да си търси. През последните десет години беше станала мързелива и дори мисълта, че трябва да се събужда рано и да ходи на работа, я ужасяваше. Започна да използва кредитни карти, за да плаща стоките и услугите, от които смяташе, че има нужда, с надеждата да придума баща си да ѝ урежда сметките в края на всеки месец. Той все твърдеше, че няма пари, но Ив не вярваше, че не си е скътал нещо за всеки случай.

Когато я попиташе защо вече не излиза със Саймън Уентуърт и защо той не идва да ги види, тя упорито отказваше да обсъждат този въпрос. Баща ѝ не беше глупак и сигурно подозираше нещо, но едва ли се досещаше каква е истината.

Впрочем той нямаше време да се досети за каквото и да било.

Бяха се нанесли в новата къща едва от седмица, когато една сутрин не ѝ донесе обичайната чаша чай. Ив отиде да го види и го завари да лежи на кревата със затворени очи. Помисли си, че спи дълбоко. След час пак отиде и когато се опита да го събуди, установи, че е починал.

Беше силно шокирана и извика лекаря му. Той го прегледа и само поклати глава.

За първи път в своя доста егоистичен живот Ив почувства угризение.

— Трябваше да ви се обадя преди час... — изплака тя. — Можех да го спася. Но ми се стори, че спи, и го оставих. Наскоро се местихме и това сигурно го е преуморило...

Лекарят се опита да я успокои.

— Нямаше да има никакво значение, скъпа моя. Баща ти е мъртъв от доста време. Предполагам, че е починал около полунощ, така че няма за какво да се самообвиняваш.

Той се взря в пребледнялото ѝ лице, внимателно я отведе в хола и ѝ наля чаша бренди.

— Аутопсията ще отговори на много въпроси: — рече ѝ. — Познавам баща ти от дълги години и никога не ми е давал основание да подозирам, че има проблеми със здравето. Един път се оплака от болки в гърба. Когато го прегледах, посъветвах го да работи по-малко в градината, но кръвното му беше нормално и сърцето му беше добре.

Аутопсията потвърди думите на лекаря. Нямахше доказателства за превишена доза лекарства, за отрова или нещо друго, което да причини внезапната му смърт. Очевидно Джон Мартин кротко беше починал в съня си, както понякога се случва с възрастните хора.

Саймън Уентуърт дойде на погребението. Дъхът на Ив направо секна. Беше много разстроена и обърквана, а щом съзря високата му фигура, се почувства още по-зле. Чудеше се дали беше дошъл, за да я утеши или да ѝ се извини за грубото си държание последния път. Дали щеше да я помоли за прошка?

Докато свещеникът извършваше службата, тя репетираше репликите, които щеше да му каже. Но след като отдаде последна почит на Джон Мартин, Саймън не направи опит да се помири с нея и си тръгна, без дори да се сбогува.

За съжаление това не беше последният удар върху злощастната Ив през тези дни. При отварянето на завещанието на баща ѝ, направено преди няколко години, тя установи, че не ѝ е оставил почти нищо — дори къщата беше ипотекана. А се бе надявала, че средствата от продажбата на старата къща са били достатъчни за купуването на новата.

Откри също, че баща ѝ е престанал да приема пари от Брет доста по-отдавна, отколкото ѝ беше казал, и му се е налагало да тегли значителни суми от спестяванията си, за да удовлетвори всичките желания на дъщеря си.

Ив се ужаси — изведнъж оставаше без пари и без никакъв доход. Пенсията на баща ѝ си беше отишла заедно с него.

На връщане от срещата с адвокатите ѝ я обзе такъв гняв, че едва се сдържаше да не закреци. Отби се и при агентите по ипотекането, но те само потвърдиха познатите ѝ вече факти.

За къщата дължеше много повече, отколкото някога би могла да заплати. Дори и месечните суми бяха главозамайващи.

Прибра се вкъщи, направи си чай и се опита да анализира ситуацията. Трябваше да се отърве от къщата, да я обяви за продан. Ако след продажбата и уреждането на дълговете ѝ останеха пари, може би щяха да ѝ стигнат да си наеме някоя мизерна стаичка. Със здравето беше добре и не можеше да се надява на никакви облаги като инвалид. Лекарят ѝ нямаше да се съгласи да рискува и да подпише необходимото удостоверение.

С работата обаче извади късмет. Не очакваше да си намери толкова бързо, но впечатляващите препоръки, дадени ѝ от предишните шефове, си изиграха ролята. Вярно, беше временна и парите не бяха много, но щяха да ѝ стигнат за прехрана.

След разрешаването на този проблем останалите неща сякаш се наредиха по-лесно. Ив продаде къщата на една своя съседка, чиято дъщеря внезапно беше решила да се върне от Хонконг със семейството си и имаше нужда от собствено жилище.

— А ти къде отиваш, скъпа? — попита тя.

— Ами... опитвам се да си намеря стая някъде — отвърна ѝ уклончиво Ив.

Нямаше намерение да ѝ обяснява в какво критична ситуация бе изпаднала.

Жената я изгледа съчувствено.

— Знаеш ли, ако не държиш на района, съпругът ми има малък апартамент, който току-що се освободи. За дъщеря ми не става, защото е твърде тесен — има само една малка кухня, хол и спалня. Ще ти излезе евтино, понеже е в краен квартал. Но ти може би търсиш нещо съвсем различно...

Преди няколко седмици Ив не би стъпила в този апартамент втори път, но след като огледа пет — шест из града, разбра, че едва ли ще ѝ се удаде да намери по-хубав и по-евтин. По същия начин разсъждаваше и за работата си. Предлагането не беше голямо, иначе никога нямаше да се съгласи на тази. Първата седмица я мразеше, но после изненадващо започна да ѝ става интересна. В кантората можеха да се подобрят доста неща, но тя беше тук временно. Дори да я задържаха, щеше да мине много време, преди да я повишат и да покаже способностите си.

Най-тежко беше през нощта. Баща ѝ и липсваше повече, отколкото бе предполагала. Саймън — също. Често започна да мисли за него, макар да си внушаваше, че това е само от гняв и безсилие. Но не можеше да го забрави, колкото и да искаме.

Дори и след като го видя във вестника в компанията на очарователна жена — в текста под снимката имаше намек за предстоящ годеж. Ив го прати по дяволите и вбесена захвърли вестника в кошчето, но за жалост това не успя да заличи болката, която изпитваше.

Реши, че мъжете изобщо не заслужават да си губиш времето с тях, и просто трябваше да се съсредоточи върху усъвършенстването си като секретарка, за да си намери по-хубава работа.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

При пристигането си в Бирмингам Брет най-напред се обади в полицията. Имаше голямо доверие в нея, но като всички хора, изправени пред някакво голямо нещастие, се тревожеше и искаше лично да провери дали се полагат достатъчно усилия, за да бъде намерена Миранда. Все пак трябваше да овладее нетърпението си и да си напомни, че от изчезването ѝ бяха изминали няколко часа, а не дни.

Брет Дикин беше известна и уважавана личност в града. Уважаваха го като бизнесмен, който никога не забравяше, че се е родил тук, макар сега да живееше в Ню Йорк, и правеше щедри дарения за най-различни каузи. Освен това се смяташе за сериозен противник и малко хора биха се осмелили да отвлекат съпругата му.

Според полицията размерът на откупа бил необичаен. Би могъл да бъде поискан от банда, която досега не се е занимавала с подобно нещо и се надява, че с по-малка сума ще се измъкне по-лесно. Брет беше съгласен да плати веднага, но още нямаше известие как да бъдат предадени парите и какво ще стане след това.

Междувременно полицаите безуспешно се мъчеха да намерят някакви улики. Бяха ходили да се срещнат с бащата на Миранда, който не им бе казал много. Имаше десетки обаждания по телефона от граждани, които са видели син фургон или знаеха за такъв, но всички проверени фургонали досега не бяха довели до следа. Най-вероятно след отвличането на Миранда похитителите са се отървали от фургона. Полицаите обещаха да държат връзка с Брет, но го посъветваха да не предприема нищо сам.

„Ако искаш да платиш откупа, пригответи си парите. Да са ти под ръка, когато ни се обадят — бе му казал главният инспектор, с когото добре се познаваха. — Ако по някаква случайност се свържат направо с теб, звъни ни. Тези мъже са опасни, както се вижда от произшествието с шофьора. Каквото и да стане, не се прави на герой. Сам няма да можеш да се справиш.“

От полицията Брет се отправи към „Уел Хаус“. Веднага след похищението се беше обадил на Алис, която макар и силно шокирана, му бе обещала сама да съобщи лошата вест на брат си. Беше по-добре Хари да го чуе от нея, отколкото от медиите или от полицаите.

На път за „Уел Хаус“ отново бе обхванат от мрачно настроение. „Никакви шансове нямам“ — помисли си.

Похитителите обикновено не се решаваха да се срещнат със семейството на жертвата. Преговаряха от безопасно разстояние и отхвърляха всякакви опити да бъдат убедени за каквото и да било. Брет никога не беше се чувствал толкова безпомощен. Признаваше, че полицията му беше дала добър съвет, но как можеше да стои и да не прави нищо, когато още не бяха открили жена му? В голям град като Бирмингам беше все едно да търсиш игла в купа сено. Някои предполагаха, че Миранда може въобще да не е в Бирмингам. От похитителите още нямаше никаква вест. Съвсем възможно бе съпругата му да е в Лондон или в някой друг град. Всички пристанища и летища бяха уведомени, но хитрите престъпници вероятно се измъкнаха отвсякъде. Обаче едно беше сигурно — ако се нуждаеха спешно от пари, скоро щяха да се обадят.

За стотен път Брет съжаляваше, че бе настоял Миранда да се върне в Ню Йорк. Упрекваше се и че не бе дошъл лично да я вземе. Имаше и много неща, за които не се осмеляваше да помисли. Поне тях трябваше временно да остави настрана, ако искаше да разсъждава трезво и да е в състояние да използва всяка появила се възможност да помогне на жена си.

Полицаите му бяха разказали за посещението си в „Уел Хаус“ и за разговора им с Хари Ферис. Бил сдържан, но вестта за отвлечането на дъщеря му видимо го била разтревожила.

Когато Брет почука на вратата, Алис дойде да му отвори и размениха няколко думи в хола, преди да го заведе при брат си.

— Обадох се на неговия лекар, който също като вас мислеше, че ще е по-добре да му кажа веднага — информира го Алис, след като си размениха поздрави. — Нямаше начин да скрием това от него. Ако полицията ме изпревареше и му кажеше преди мен, шокът би могъл да е още по-голям. Аз самата съм потресена, а Хари й е баща. Сигурно се чувства много зле.

Брет съвсем се отчая, особено като видя да се стичат сълзи по бузите ѝ.

— Ще поговоря с него — успокой я той и съчувствено сложи ръка на рамото ѝ. — Но не знам кой от нас е най-зле.

— Няма ли новини? — нетърпеливо попита Алис, щом разбра, че вече е ходил в полицията.

— Полицаяте правят каквото могат, но още нямат никакви конкретни резултати. Не ми разрешават и сам да я издирвам. Казаха, че трябвало да съм на линия, за да могат веднага да ме открият, ако се наложи.

Алис го погледна. Досега не беше го виждала толкова разярен и отчаян едновременно.

— Струва ми се, че ще е по-разумно да приемете съвета им, независимо колко ви е трудно — каза тя. — Както пише в криминалните романи, полицията винаги разполага с повече информация от нас. Сигурна съм, че Миранда скоро ще бъде намерена.

Последните ѝ думи бяха изречени с оптимизъм, но Алис не беше оптимистично настроена.

— Искаше да остане тук още малко, само че аз не ѝ разреших — измърмори Брет и стисна зъби.

— Когато се случи нещо такова, обикновено виним себе си, Брет. Цяла сутрин Хари прави същото. Но за съжаление това няма да помогне — кротко отвърна Алис.

Хари Ферис също изказа мнението си по този въпрос, когато тя заведе Брет при него. Седеше в хола и тъжно гледеше огъня в камината.

— С Алис искахме да я изпратим на летището, но Миранда не ни разреши. Мислеше си, че аз не съм добре, а леля ѝ щяла да се изгуби. Защо, по дяволите, я послушахме! Ако бяхме с нея, нищо нямаше да ѝ се случи!...

— По-добре, че не сте били — смръщи се Брет и седна до тъста си. — Но ако аз бях тук, бих могъл и да им попреча. Съмнявам се, че щяха да посмеят да ни нападнат двамата със Смит.

— Точно това искам да кажа — кимна Хари. — Поне още един мъж!

Брет поклати глава.

— Не забравяй, Хари, че аз съм доста по-млад от вас, а Алис е просто жена. Можеха да ви убият или най-малкото да ви наранят.

На Алис никак не ѝ хареса дефиницията му „просто жена“, но я отмина с мълчание. Сега не беше време да се заяжда. Появата на Брет сякаш смъкна голям товар от плещите на Хари. Тя също се бе поуспокоила и можеше да прости на зет си всичко.

— Сигурна съм, че Брет е прав — строго рече на брат си, който беше готов да възобнови протеста си. — Никой от нас нямаше да помогне особено на Миранда. Ами ако пак влезеш в болницата, какво ще правим по-напред?

— Не ми пука за болницата, защото ако стоя тук и само се чудя какво става с дъщеря ми, това може да ме убие по-бързо от всичко!

— Глупости! — смъмри го Алис. — Така поне ще си вкъщи, когато се прибере.

Брет кимна в знак на съгласие. Разбираше тъст си, защото и той самият изпитваше същите чувства, но оценяваше и загрижеността на Алис да поддържа духа му.

— Алис ми казва, че полицията е била тук.

— Да, тази сутрин — отвърна Хари Ферис. — Лес Спанкълхърст ми е стар приятел. Ако някой я намери, ще е само той.

— Успяхте ли да му помогнете с нещо?

— Едва ли. Зададох ми доста въпроси, но не можах да им бъда от голяма полза.

— Какви бяха въпросите?

— Ооо, всякакви. Колко време е била тук и защо? По кое време е тръгнала? Кой друг, освен нас е знаел, че заминава за Ню Йорк и така нататък.

Алис се наклони да вземе думата, но Брет я изпревари:

— Наистина колко хора знаеха, че Миранда си заминава тази сутрин? Имате ли представа?

Тя поклати глава.

— Не мисля, че са много. Прислужницата ни Хилда се разболя от грип и си замина, а икономката не би казала нищо. Остава вашият шофьор разбира се, но вие казвате, че бил от охраната.

— Било е рано и той не е споменал какво ще прави. Решил, че ще се върне, преди да дойдат останалите в кантората.

— И вие му вярвате?

— Смит работи за мен от години. Никога не съм имал причини да не му вярвам...

Брет замълча, защото внезапно му хрумна една идея.

— Докато беше тук, Миранда излизала ли е някъде? Например да се срещне с приятели или нещо подобно?

— Не — отвърна Алис. — Ако беше останала по-дълго, сигурно щеше да излезе, но при тези обстоятелства... Повечето време прекара с мен и баща си.

— Нищо подозрително ли няма в стаята ѝ? Имам предвид някаква улика, че е говорила или се е срещала с някого?

— Ако е имало, полицията щеше да я намери...

— Те влизаха ли?

Кой знае защо Брет се стегна, макар да знаеше, че в такива случаи проверката беше задължителна. Най-същественото бе да не пропуснат нещо, което би могло да помогне на жертвата. Обикновено то беше дребно и на пръв поглед не представляваше интерес, но понякога се оказваше много важно.

— Естествено! Оглеждаха внимателно къщата, но не откриха нищо. Сигурно са стояли повече от час.

Брет мрачно си мислеше, че все някой някъде би трябвало да знае някакви подробности. Вероятно се бе добрал до необходимата информация и похитителите на Миранда са я използвали.

Алис притеснено се окашля.

— Ще ни бъде по-лесно, ако останете... Стоим тук изолирани и чакаме телефонът да звънне. Страхуваме се да го вдигнем, за да не научим лоши новини...

Хари кимна и подкрепи сестра си:

— Дори и за кратко да останеш, все ще ни е от полза.

— Ще остана, разбира се — успокои ги Брет и погледна часовника си. Вече е късно и едва ли ще помогна на някого, мотаейки се по улиците в тъмното. Но утре ще се наложи да изляза.

Той не сметна за необходимо да им обяснява защо.

— Много се страхуваме, че Миранда може да изгуби бебето... — тихо рече Алис, докато наливаше бренди. — Вечерята ще бъде сервирана след половин час.

подавайки чашата на Брет, тя добави:

— Моля се да я освободят навреме, за да не се случи толкова нещастие...

От тези думи студени тръпки пролазиха по гърба му.

— Бебето е важно, но не чак толкова, колкото Миранда — малко грубо каза той и се зачуди защо Хари го гледа подозрително.

Да не би Миранда да му бе признала какъв е бракът им? Надяваше се да не е и си обеща да оправи нещата помежду им, преди да е казала каквото и да било на баща си. Имаха да си изясняват доста работи, но най-напред трябваше да я намери.

Брет не можа да се успокои. Към полунощ помоли Алис за ключ и следващите часове прекара в обикаляне на града. Да се намери Миранда по този начин, не беше работа като за него, но се отказа едва в пет сутринта и се върна в „Уел Хаус“. Направи си кафе в кухнята, взе си душ и отиде в стаята на жена си. Преди да излезе, беше я претърсил. Но както и полицията, нищо не бе открил.

Реши, че ще му поолекне, ако просто поседи на леглото ѝ и си помисли. Но в ума му се въртяха единствено представи за времето, когато Миранда е била инвалид и ужасно е страдала.

Когато мислите му придобиха прекалено черни багри, той стана и тихо се запъти към помещението, където Миранда му беше казала, че държи количките си. Снощи Алис бе споменала, че докато била тук, племенницата ѝ използвала възможността да се отърве от две инвалидни колички и ги подарила на някаква благотворителна организация. Третата я задържала, защото тя се нуждаела от поправка и до следващото гостуване на Миранда Алис щяла да има грижата да я ремонтират.

Изведнъж Брет изпита силно и необяснимо желание да докосне количката — може би по този начин щеше да се почувства по-близо до жена си. Като отвори вратата, веднага я зърна. Беше пред прозореца, където Миранда сигурно бе седнала за малко да погледа градините, в които си е играла като дете. Може би си бе представяла, че и нейното собствено дете ще играе там някой ден...

Бавно се приближи до повредената количка и изведнъж видя едно омачкано късче хартия на пода. Може би е било неволно изпуснато или захвърлено.

Наведе се, взе го и го разгъна. Оказа се бележка и тя беше съвсем кратка:

„Да звънна на Пам. Да ѝ кажа, че няма да отида на празненството довечера, защото утре сутринта заминавам.“

Това беше всичко.

Брет продължи да се взира в нея. Прочете я пак и нещо го стегна за гърлото. Опита се да се овладее, и си напомни, че не би могъл да бъде сигурен дали бележката е писана от Миранда, защото не познаваше добре почерка ѝ. Би могла да е изтървана и от друг човек — например от хората, които са взели останалите две колички.

В крайна сметка, реши да я покаже на Алис и Хари. Но те едва ли бяха станали от сън, защото часът беше едва шест и половина. Когато все пак ги потърси, оказа се, че от Хари нямаше и следа, а Алис приготвяше масата за закуска.

Както обикновено, тя беше безупречно облечена дори в този ранен час, но изглеждаше бледа и уморена.

— Не можах да спя — призна си. — Чух ви да се прибирате, но предположих, че няма смисъл да питам дали сте открил нещо.

Брет отрицателно поклати глава.

— Вие също ли не сте спал, нали?

— И без друго опитите ми щяха да бъдат напразни — привидно спокойно отвърна той. — Радвам се, че сте станала, тъй като искам да ви покажа нещо.

Разгъна бележката, която държеше.

— Намерих я в помещението за количките. Не знам кое ме накара да отида там. Миранда ли е написала това? И ако е тя, коя е Пам?

Алис започна да мести поглед от листчето към лицето на Брет и обратно, а после си затърси очилата.

— Да, почеркът е на Миранда. А Пам...

Тя замлъкна и замислено се смръщи.

— Би могла да е Памела Брент-Нордън. Някога бяха приятелки. Но не съм чувала Миранда да е поддържала връзка с нея напоследък...

— Може да ѝ е писала преди години. Да е намерила бележката в някое чекмедже, докато е подреждала, и да е възнамерявала да я изхвърли. Но бих желал да поговоря с тази Памела. Имате ли телефонния ѝ номер?

Алис, която още изучаваше листчето, вдигна глава.

— Ами... трябва да е в кабинета. Миранда обикновено там държеше телефоните на приятелите си. Казваше, че така ѝ било по-лесно, вместо непрекъснато да ходи до стаята си. Предполагам, че Памела си има собствен апартамент. Ако Миранда няма номера ѝ и той не е в списъка, не знам къде ще го откриете.

За щастие беше в тефтера ѝ с телефоните и адресите.

— В Ню Йорк тя си взе дубликат. Смяташе, че ще е разумно да остави този тук — обясни Алис.

Брет вдигна слушалката и набра номера.

Докато чакаше някой да отговори, Алис неспокойно кръжеше около него.

— Изглежда не си е вкъщи — измърмори той.

— Вероятно е още в леглото.

Брет тъкмо се канеше да затвори апарата, когато от другия край на линията прозвуча дрезгаво:

— Знаете ли колко е часът? Кой е по дяволите?...

— Аз съм Брет Дикин, съпругът на Миранда... Миранда Ферис.

— О, Господи! — възкликна Памела, очевидно обърквана и още сънена. — Искам да кажа, съжалявам. Толкова е рано... Да се случи такова ужасно нещо! Горката Миранда, не разбрах... — занарежда в скороговорка тя. — Намерихте ли я?...

— Не — кратко отвърна Брет. — Но намерих бележка с нейния почерк, в която си е записала да ви се обади и да ви уведоми, че няма да дойде на празненството. Разбира се това празненство може да е било отдавна, затова искам да проверя как стоят нещата. Знаете ли нещо?

— Ами... преди няколко дни случайно се срещнахме в града, докато Миранда пазаруваше. Бързаше много и си разменихме само няколко думи. Поканих я на партито и тя се съгласи да дойде. Поне ми обеща да се опита. Бях разочарована, когато звънна и ми съобщи, че нямало да може да присъства, защото на другия ден се връщала в Ню Йорк.

— Споделихте ли това с някого? — мрачно попита Брет.

Памела се поколеба.

— Май с няколко души... — призна си тя.

— Ще си спомните ли на кого сте казала, мис Брент — Нордън?

— Ами... тържеството беше съвсем скромно — по едно питие и няколко сандвича с приятели. Знаете как става... споделиш с някого и не можеш да гарантираш, че той няма да го изтърси пред друг. Но нямаше много хора. Напоследък татко настоява да се ограничавам. Ще ми плаща наема и още някои дреболии, но за останалото ще трябва сама да се грижа. Родителите имат ли представа за цените в днешно време? Както и да е, нея вечер имаше около двадесет или тридесет човека. Но не мога точно да си спомня на кого съм казала, че Миранда заминава...

— Но все пак сте казала, нали?

— Слушайте, мистър Дикин...

Преди Памела да го попита защо толкова се интересува от това, Брет ѝ благодари и затвори. Не беше сигурен дали самият той би могъл да отговори на такива въпроси.

Все пак веднага звънна в полицията.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ако Миранда знаеше, че Брет се спъва на всяка крачка при опитите си да намери някаква улика, която да му помогне да я намери, щеше да се чувства още по-унила, отколкото когато отвори очи тази сутрин. Всъщност толкова ѝ беше студено, че почти не бе могла да спи.

След като я оставиха предния ден, тя бе обиколила стара тел, но избата с надеждата да открие изход, но вратата беше здраво затворена и без чужда помощ никога нямаше да успее да избяга. Благодарна бе, че имаше топло палто, но скоро и то се бе оказало недостатъчно, за да я предпазва от студа и влагата. Започна да трепери и да се моли някой да ѝ донесе печка.

Около обяд вратата се отвори и влезе един от похитителите ѝ. Беше с маска, но по гласа му разпозна човека, който седеше с нея отзад във фургона.

— Донесох ти малко чай и супа. Няма много, дори и за нас не стига.

— Защо ме държите тук?! — извика тя. — Полицията скоро ще ме намери и тогава лошо ви се пише.

— Полицията няма да те намери, бъди сигурна! — презрително измърмори маскираният и тръшна подноса, който носеше, на пейката до нея. — Нито пък съпругът ти — добави заплашително, — освен ако не плати.

— Откуп ли?

— Не вярвам да си толкова наивна! Да не мислиш, че те държим тук, само за да ни е весело?

— Но съпругът ми е в Америка!

— Няма да е за дълго.

— Откъде знаете?

— Е, нали си му жена? Бързо ще дотича, като чуе какво ти се е случило.

— Ами, ако не пристигне?

— Нали сте женени от няколко месеца! Или поне така говорят приятелите ти... Ако сте женени от години, за мъжа ти може да е добре дошло, но от един младоженец не се очаква подобно отношение.

— Колко искате? — попита глухо Миранда.

— Само няколко келяви хилядарки. И не ми казвай, че са много и няма да ги плати. Знаем, че е тъпкан с мангизи.

— Ако наистина се съгласи да плати, как ще вземете парите?

Събеседникът ѝ се поколеба.

— Няма да е толкова лесно, колкото си го представяхме. Франк още не е сигурен кой е най-добрият начин...

— Франк?

Той се сепна, но бързо се поправи:

— Това не е истинското му име. В тези игри не се използват истински имена.

На Миранда хич не ѝ приличаше на игра. Но дори за човек като нея с малко познания по отношение на престъпния свят похитителите ѝ приличаха на аматьори. От една страна, беше добре, но от друга, можеше да бъде още по-опасно.

— Вижте — поде тя, — защо не ме пуснете? Ще се погрижа да ви платят, колкото поискате. И никой няма да ви преследва.

Младият мъж се изсмя подигравателно.

— Вярваш ли, че полицията ще се върже?

Миранда не беше оптимист за крайния резултат от идеята си, но заради бебето трябваше да пробва.

— Въпреки всичко би могло да се помисли по въпроса. Може...

Тя отчаяно търсеше приемлив претекст.

— Просто ще ме освободите, после да се покриете за малко и съпругът ми лично ще ви плати.

— Ще го гарантираш ли?

— Разбира се.

— Без да се посъветваш със съпруга си?

— Уверена съм, че Брет ще направи всичко.

— В такъв случай, да повишим сумата за откупа, а?

Миранда съкрушена се отпусна на пейката. Не бе постигнала никакъв успех в „преговорите“. Младежът очевидно ѝ се присмиваше и чакаше да види какво друго ще ѝ хрумне. Май най-разумно щеше да бъде да си мълчи.

— Не е лошо да побързате с плана си, защото ако постоя тук още малко, ще умра. Вече се вкочаних от студ.

— Така ли!

— Защо не ми донесете нещо да се стопля? Някаква малка печка например.

— Нямаме друга, освен тази в хола. Но и нея не можем да си позволим да я пускаме много — много. Да не сме милионери като съпруга ти!

Младият мъж рязко се обърна, излезе, затръшна вратата и превъртя ключа.

След час, за най-голяма изненада на Миранда, той се върна и донесе една печка. Докато го нямаше, тя беше изяла супата, беше си изпила чая и се бе позатоплила. Но не задълго, защото температурата в избата беше много ниска.

Младежът постави печката пред нея и я запали.

— Гори с парафин — информира я той. — Късметлийка си, че я намерих, защото тук няма възможност да се включват газови или електрически.

Миранда се запита дали някой го бе видял, като я купува. Но и да го бяха видели — какво от това? По това време на годината много хора си купуваха печки и никой нямаше да се усъмни, че има нещо нередно. Според календара вече беше пролет, но студът можеше да се задържи седмици наред. Струваше и се, че започва да възлага надежди на най-невероятни неща. Всъщност колко ѝ трябваше в нейното положение, за да ѝ се разстрои разумът!

Както и очакваше, печката не беше достатъчно голяма, за да я стопли. Даже наименованието си „печка“ не заслужаваше. Пламъкът ѝ беше колкото на две — три свещи, а топлината ѝ — още по-оскъдна.

Когато младежът си замина, искаше ѝ се да бе била достатъчно смела да го нападне. Може би, ако не беше бременна, би го направила, но трябваше да мисли за бебето. Ако нападнеше някого, той щеше да извика останалите и не се знаеше какво щеше да последва. Можеха да я ударят лошо, да я повалят на земята и с бременността ѝ щеше да бъде свършено.

Вечерта младежът дойде още веднъж и пак ѝ донесе супа и чай.

Малко преди зазоряване Миранда беше заспала от изтощение и когато към седем се събуди, не се чувстваше добре и беше замръзнала. Печката беше угаснала — сигурно се бе свършило горивото. Въздухът беше пропит с парафиновите изпарения, от които ѝ се гадеше.

Младият мъж се появи след девет с чаша чай и Миранда започна да протестира срещу тежките условия, в които я държаха. Той измърмори, че ще видел какво можело да се направи, но приятелите му не били доволни, че ѝ купил печка, затова не ѝ даде никакви обещания.

Дали говореше истината не се знаеше, но през тежката врата Миранда чуваше силните им гласове. Очевидно се караха за нещо и тя се страхуваше, че няма да ѝ дадат повече гориво. По тази причина не си изпи чая веднага, а стопли вкочанените си пръсти о чашата и го изпи почти студен. Но резултатът беше още по-лош. Опасяваше се, че няма да оцелее, ако студът продължаваше да я пронизва до кости, и започна да се разхожда напред-назад из тясното помещение. Беше прекарала вече пет минути в „разходки“, когато за нещастие се подхлъзна на една влажна каменна плоча и падна на пода. Щом се опита да се изправи, усети остра болка. С мъка си пое дъх и седна отново на пейката. От разходката не ѝ стана по-топло, а можеше да си счупи крака. По-безопасно щеше да бъде, ако си седеше на мястото.

Следобедът я изпълни с подозрения, че с бебето ѝ не всичко е наред. Опитваше се да се успокои, че е сбъркала, но инстинктът ѝ подсказваше какво става. Трябваше да намери помощ, преди да е станало твърде късно. Болеше я стомахът и цялата гореше.

Отметна разрешената си коса от лицето, с усилие се изправи на крака и заудря по вратата. Надяваше се, че ако похитителите ѝ научеха за злополуката, биха потърсили помощ. Ако я пуснеха, щеше да им обещае да не казва на никого и да накара Брет лично да им плати откупа.

Беше готова на всичко, само и само да спаси бебето си.

Или не я чуваха, или не искаха да ѝ обърнат внимание. Чука непрекъснато в продължение на десет минути и се отказа. Чувстваше се отпаднала, краката ѝ се подгъваха и трябваше да се върне на пейката.

След известно време вратата се отвори и влезе обичайният ѝ посетител — младежът.

— Виж — каза строго той, — ако продължаваш да чукаш, ще се наложи да те вържем. Вдигаш адски шум и рискуваме някой да те чуе.

— Болна съм... — простена Миранда.

— Просто ти е студено. Ще донеса още парафин.

— Това сега няма да ми помогне.

Тя беше пребледняла и трепереше.

— Получих спонтанен аборт...

— Какво?! — ококори се младежът. — Будалкаш ме, нали?!

— Де да беше така — отрони дрезгаво Миранда.

— О, Господи! На сестра ми ѝ се случи веднъж. Едва не умря...

Той замлъкна, сякаш пак се подвоуми.

— И как досега не си ни казала нищо? Никой не е споменавал, че си бременна!

— Аз не съм съобщавала на никого, освен на семейството си...

— задъха се Миранда. — Но е вярно... Лекарят ми в Ню Йорк го потвърди преди повече от месец.

Младежът отново се ококори и тя забеляза как ужасът надделя над съмнението.

— По-добре да кажа на останалите — смотолеви той и изхвърча навън.

В бързината забрави да заключи вратата и даже не я затвори добре, но сега, когато ѝ се удаваше възможност за бягство, Миранда се бе вцепенила от болки и не можеше да помръдне.

Горе пак се чуваха силни гласове, но след минути последва мъртва тишина, която беше още по-страшна.

„Какво ли ще правят с мен?“ — запита се тревожно.

Не ѝ се наложи да чака дълго. Младежът се появи и рече на пресекулки:

— Слушай, другите офейкаха... Не искаме да ни обвинят в убийство...

— Убийство?

— А какво друго, ако направиш аборт и евентуално умреш? Нашите намерения не бяха такива. Убийство, имам предвид... Ще се обадя в полицията и после изчезвам. Само искам да кажа... ами...

останалите ме накараха... че ако лъжеш за състоянието си, да му мислиш, като те хванат след това.

Последното Миранда го пропусна край ушите си. С такова облекчение посрещна новината, че изпита непреодолимо желание да му благодари. Но болките в корема ѝ бяха толкова силни, че дори не можеше да говори. Стените на избата сякаш ту се приближаваха, ту се отдръпваха от нея, а светлината ставаше ту ярка, ту едва мъждукаше и тя усещаше, че губи съзнание.

В последния миг ѝ се стори, не на младежа едва му остана време да избяга, преди да долети вой на сирени, свистене на гуми и викове. Вратите се отваряха с трясък и по пода отгоре отекваха стъпки от тежки обувки. Някакви хора я викаха по име и повтаряха, че били от полицията.

Миранда не успя да събере сили, за да им отговори, защото всичко наоколо потъна в пълен мрак.

Когато дойде на себе си, постепенно осъзна, че обстановката е съвсем различна. Бе настанена в удобно легло и ѝ беше топло, но се чувстваше объркана. Спазмите в стомаха ѝ бяха изчезнали, обаче я болеше цялото тяло. Не си отвори очите веднага от страх да не се окаже, че сънува и е още в избата. След това я обхвана ужас, като си спомни, че беше на път да изгуби бебето.

— О, не! — прошепна и вдигна клепачи.

Брет седеше на един стол до нея и внимателно я гледаше.

— То добре ли е? — попита го с надежда и мъчително преглътна, предусещайки отговора му.

— Съжалявам, опитаха се да го спасят, но не успяха.

— Кои?

— Полицията и лекарите. Работиха неуморно, но беше твърде късно. Най-важното е, че те намериха навреме и те спасиха. И друго бебе можем да имаме, но ти си единствена...

Трябваше ли тези думи да я успокоят? Въпреки трагичността на ситуацията, Миранда едва не се засмя нервно, докато се питаше колко ли пъти през краткия им, но бурен брак си беше задавала този въпрос след някоя поредна забележка на Брет. Сега го гледаше безмълвна.

Тъмносините му очи бяха приковани върху лицето ѝ, сякаш се стараяше да запомни всяка негова черта.

Беше блед и посърнал — сигурно не беше спал много, откакто бе изчезнала. Може би беше решил, че нямаше да направи добро впечатление, ако си беше легнал, докато другите я търсеха. Загубата на бебето вероятно беше голям удар за него, въпреки думите му. Искаше ѝ се да би могла да я приеме също така хладнокръвно като него.

— Миранда? — поде той, стискайки ръката ѝ по-здраво. — Скъпа...

— Откога съм тук?

Брет сякаш се поколеба.

— От вчера, но сега не говори. Ще имаме време по-късно. Опитай се да си починеш.

Искаше ѝ се да извика, че не може, но му се подчини и отново се унесе в трескав, неспокоен сън.

Когато се събуди отново, изненада се, че Брет пак беше при нея. Попита го защо не е на работа и той тъжно се усмихна.

— По очевидни причини. Ти спа още един ден. Имаш — нужда от сън след шока от загубата на бебето и хипотермията. А персоналет вече ме приема като неразделна част от обзавеждането на тази стая. Ще разполагам с достатъчно време да работя, щом като се оправяш.

Миранда се огледа наоколо.

— В болница ли съм?

— Че къде другаде?

Брет се наведе и натисна един звънец. Почти моментално влязоха две сестри и лекар. Той стана и излезе, обещавайки ѝ, че ще се върне след няколко минути.

Миранда не желаяше да си отива, защото искаше да разбере дали баща и е научил за отвличането ѝ. И ако е научил, как го е приел. Не ѝ достигнаха обаче сили и решителност да го спре.

— Аз съм гинеколог, мисис Дикин — каза ѝ лекарят. — Помолих съпруга ви да ни повика, като се събудите. Бих желал да ви задам няколко въпроса, ако сте в състояние да отговаряте.

Тя не беше сигурна, но кимна вяло.

— Полицията също иска да ви разпита и трябва да се уверя, че сте достатъчно добре.

Докторът я прегледа набързо и седна в края на леглото ѝ.

— Предполагам, че мистър Дикин ви е съобщил за бебето. Опитвахме се да го спасим, но за жалост не успяхме. Много съжалявам. Физически бързо се възстановявате и липсва причина да нямате друго дете. След време разбира се. От медицинския ви картон знаем, че напълно сте се оправила след някаква злополука, която ви е оставила инвалид за няколко години. Лекарите, които тогава са се грижили за вас, идваха да ви видят...

— Идвали са?! — възкликна Миранда.

— Да, мисис Дикин. Били много обезпокоени, когато чули, че са ви отвлекли. Не защото се страхували, че ще се влошат резултатите от операцията, но разбрали, че сте била бременна и ужасно съжаляват, че сте изгубила бебето.

Миранда кимна. Лекарите, за които ставаше дума, винаги се бяха държали чудесно. Но на нея вече не ѝ се слушаше за бебето и ѝ се искаше да престанат да ѝ говорят на тази тема.

— Не желая да ви досаждам или да ви разстройвам, мисис Дикин — рече докторът, сякаш беше отгатнал мислите ѝ, — но освен отвратителните условия, при които похитителите са ви държали, има ли друга причина за помятането? Например, чувствахте ли се добре, когато тръгнахте за Америка онази сутрин?

— Да — отвърна тя. — Мъжете не се опитваха да ме изнасилват или нещо подобно. Страхувах се да не го направят, но те се интересуваха само от откупа. Обаче се подхлъзнах и паднах на пода в избата. Осветлението беше оскъдно и каменните плочи бяха влажни и хлъзгави. Струва ми се, че здравата се натъртих.

— Аха... Причината може наистина да е тази. Имахте ли болки след това?

— Да...

Тръпки я побиха, като си спомни.

— Доста силни. Похитителите ми се уплашиха, че ще умра.

Докторът я наблюдаваше внимателно, любувайки се на красивото ѝ лице.

— В нормални обстоятелства малко жени умират при аборт, независимо от усложненията. Но вашето положение е било доста различно от нормалното. В студена изба, без подходящо отопление, храна и проветрение. И да не бяхте бременна, със сигурност щяхте да

получите хипотермия и не се знае дали щяхте да оцелеете повече от няколко дена.

Лекарят остана доволен от здравословното и състояние и разреши на полицаите да влязат.

Екипът им се състоеше от главния инспектор Спанкълхърст, когото Миранда познаваше чрез баща си, двама детективи с по-нисък чин и една жена полицай.

След като изразиха надежда, че е по-добре, и изказаха съболезнования за преживяната загуба, инспекторът започна:

— Не искаме да ви преуморяваме, мисис Дикин, но трябва да ви зададем няколко въпроса. Съпругът ви призна, че още не е имал възможност да ви разкаже как ви намерихме, но ще го направи, когато си тръгнем. Той има голяма заслуга, защото ни насочи към правилната следа. Забелязал нещо, което моите хора са пропуснали.

Инспектор Спанкълхърст хвърли убийствен поглед към сержанта, който означаваше, че няма да му се размине само с едно скастрияне.

— На другата сутрин след изчезването ви вашият съпруг ни позвъни с първата истинска улика и след няколко часа хванахме похитителите ви. Единият тъкмо излизаше от къщата, където са ви държали, а другите двама бяха недалеч от нея.

Миранда се намръщи.

— Излизащият мъж трябва да е бил онзи, който е щял да ви се обади, че съм болна, и да ви каже къде съм. Определено не може да сте пристигнали толкова бързо.

— О, ние имахме предварителна информация и вече действахме съобразно с нея, когато младежът ни телефонира.

— Разбирам... — промълви тя, макар че не разбираше.

Забеляза, че докторът погледна многозначително инспектора — знак, че времето му за разпит беше свършило и полицаите трябваше да си ходят.

Затова побърза да добави:

— Този младеж се отнасяше добре с мен. Знам, че носи същата отговорност като останалите, но поне не беше арогантен. Какво ще стане с него?

Спанкълхърст се поколеба.

— Отвлечането е сериозно престъпление, мисис Дикин. Бихме желали да разберем допълнителни подробности за случая. Например сториха ли ви нещо, след като ви затвориха в избата.

Миранда се досети, че инспекторът иска по деликатен начин да разбере за евентуално физическо насилие. Доколкото ѝ бе известно, той имаше дъщеря на нейните години.

— Не са се опитвали да ме изнасилват, ако това имате предвид. Отправяха ми доста заплахи, но долу в избата при мен идваше един и същи човек. Вече споменах, че беше доста вежлив. Не го забравяйте.

— Даваха ли ви нещо за ядене?

— Чай и супа...

Спомняйки си странния вкус, Миранда направи гримаса.

— Щом се оплаках, че ми е студено, донесоха ми печка, но тя почти не топлеше, а и горивото ѝ свърши. Ако ме бяха държали в топла стая, независимо че бях уплашена, може би щях да съм по-добре.

— Не е сигурно. Само по себе си напрежението да не знаеш какво те очаква, е достатъчно. Похитителите споделиха ли с вас защо им трябва парите от откупа? Знаете ли защо ви изоставиха и избягаха толкова бързо?

— Не — поклати глава Миранда.

Очите на всички бяха приковани в нея и тя неспокойно започна да се върти в леглото.

— Никога не са споменавали защо са им парите, но някак си останах с впечатлението, че не са закоравели престъпници. Като че ли по-скоро им трябваша, за да се измъкнат от някаква беда, отколкото да изчезнат с тях и просто да им се наслаждават.

— И ние така смятаме — измърмори сержантът, но не обясни защо.

— Ако бяха изпечени престъпници — продължи Миранда, — не мисля, че щяха да се паникьосат, когато научиха, че съм на път да изгубя бебето си. Този, който се грижеше за мен, каза, че сестра му едва не умряла при аборт.

Тя погледна доктор Левис.

— Това трябва да ги е накарало да си помислят, че и с мен може да случи същото, ако веднага не ми се окаже медицинска помощ.

Последния път, когато се видяхме, младежът призна, че не искали да ги обвинят в убийство.

— И тогава ли ни е позвънил? — попита инспекторът.

— Смятам, че да.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Когато Брет разказа на Миранда за ролята, която е изиграл за спасяването ѝ, не го направи по собствено желание. Беше обещал на полицаите да го стори. Впрочем тя сама подхвана темата, но не прояви особено любопитство — напротив, остана равнодушна.

Брет беше побързал да долети в Англия, веднага след като бе научил, че е отвлечена, но този факт незнайно защо не я впечатли. Преди щеше силно да се развълнува, а сега нищо не изпитваше. Сякаш загубата на бебето беше отнесла със себе си любовта ѝ към нейния съпруг.

Държеше се с него като с непознат. Невероятно лесно ѝ беше да му задава въпроси от типа: „Защо дойде да се грижиш за мен?“

Бяха останали сами и Брет отново седеше до нея.

— Разбира се, че трябваше да дойда — отвърна той, но реши, че сега не е време да ѝ съобщава истинската причина.

Беше преминал през ада, откакто охраната му го бе уведомила какво се е случило с Миранда, но нямаше нищо да ѝ обяснява, докато не се увереше, че тя желае да го чуе. Враждебното ѝ поведение му подсказваше, че моментът не е подходящ.

— Страхуваше се какво ще кажат хората, ако не беше дошъл, нали? — клъвна го Миранда.

Брет стисна зъби и поклати глава.

— Знаеш, че трябваше да дойда.

— Извинявай... По-добре да се придържаме към сегашното положение.

— Струва ми се, че полицията преувеличава моята помощ. Мисля, че най-голяма роля за твоето спасяване изигра бележката до приятелката ти Памела Брент — Нордън. Решила си, че трябва да ѝ се обадиш и да ѝ се извиниш, че няма да отидеш на празненството, защото на следващия ден се връщаш в Ню Йорк.

— Но аз не знаех какъв е маршрутът.

— Похитителите сигурно са те следвали от „Уел Хаус“ или са имали късмета да отгатнат маршрута.

Миранда се опита да си припомни събитията.

— Къде намери бележката ми?

— Беше в помещението за инвалидни колички.

— Кое те накара да отидеш там?

— Не знам... Полицайте очевидно са пропуснали да проверят тази стая.

— В града случайно се срещнах с Пам и ѝ обещах с половин уста да се отбия на празненството. Нямах особено желание да ходя. Освен това имах и основателна причина... Реших да ѝ се обадя и да ѝ се извиня. Спомням си, че си записах на едно листче...

— Което си изгубила или изхвърлила, вероятно докато си седяла в количката си. Ти ме попита защо съм отишъл там. Може ли да ти задам същия въпрос?

— Предполагам заради спомените...

Миранда сви рамене и се загледа в някаква точка пред себе си.

— Мислех си за миналото и се питах... Питах се дали тогава не бях по-щастлива отколкото сега...

— Спомените често се деформират — малко грубо отвърна Брет и отново реши да се придържа към по-неутрални теми.

Усети, че след преживяния шок Миранда си беше възвърнала бдителността и това го накара да стои на разстояние. Трябваше да ѝ даде време.

Твърдението му за спомените беше вярно. Неговите така го бяха обсебили, че за малко да разрушат живота му. Добре че произшествието с Миранда го бе накарало да отрезнее.

— Предполагам, че си прав — отнесено рече тя. — Сигурно не съм хвърлила бележката, а съм я изгървала. Вероятно точно преди да ѝ звънна...

Миранда изведнъж широко отвори очи и го погледна.

— Не мислиш, че Пам е замесена в отвличането ми, нали?

— Убеден съм, че не е. Поне не пряко или съзнателно. След като намерих бележката, помолих Алис да потърси телефонния номер на Пам и ѝ се обадох. Тя потвърди, че е говорила с теб, и ти си ѝ казала, че си заминаваш за Ню Йорк. Споменала за това пред доста хора. Тогава се свързах с полицията.

— Да не намекваш, че моите похитители, са били измежду гостите на Пам?

— Да. Полицията не го изключвала. Задали няколко въпроса на мис Брент — Нордън и съставили списък на гостите ѝ през онази вечер, в който фигурирали двама мъже.

— Те бяха трима.

— Не е задължително и тримата да са били на празненството.

— Знам, че Пам си е малко особнячка, но не мисля, че има връзки с престъпници.

— Няма. Изглежда първо е поканила единия от онези млади мъже, когото точно като теб случайно била срещнала. Казва се Джеймс. Не го била виждала от години, но понеже ѝ се оплакал, че родителите му го изпъдили от къщи, го съжалила и го поканила. Полицаяте често имат усет за тези неща и започнали най-напред от него.

— И после? — попита нетърпеливо Миранда.

— Ами, оказало се, че баща му е богат човек. Името му е Браун, а Джеймс е единственият му син. След напускането на университета Джеймс се отказал от семейния бизнес. Не пожелал да си намери и друга работа. Две години се излежавал вкъщи, отдал се на наркотици, дивашки запои и други подобни „дейности“. Накрая родителите му не го изтърпели и го изгонили.

— Знаели ли са къде е?

— Не. Заклели се в полицията, че не знаят. Имали основание да смятат, че живее в покрайнините на града с лоша компания. Надявали се, синът им да няма нищо общо с отвличането ти.

— Как са го намерили? Щом неговите родители нямат адреса му, трябва добре да се е скрил.

— Е, полицаите си имат собствени методи. Не се съмнявам, че накрая щяха да открият Джеймс само с тази информация, но при едно отвличане времето е много ценно. Понякога мъже не оцеляват повече от няколко дни, а ти си жена, и при това бременна.

— Вече не съм... — тъжно промълви Миранда и побърза да продължи, преди съпругът ѝ да вземе думата. — Щях да стоя доста дни в мазето, ако полицаите не бяха ме намерили, защото похитителите ми не можеха да решат как да вземат откупа. И все пак как са се добрали до Джеймс?

— Чрез сестра му. Родителите му дали адреса ѝ на полицията. Един — два часа я чакали да се прибере и това доста ги забавило. Отначало тя ги посрещнала враждебно, но когато ѝ казали в какво може да се е забъркал, не издържала ѝ разказала всичко, което знаела. Брат ѝ се бил свързал с нея предната седмица и бил в беда. Отчаяно се нуждаел от пари. Щом пресъхнал щедрият кладенец на баща им, той задлъжнял много на някакви опасни хора. Бил принуден заедно с другите двама мъже, с които живеел, да пласира наркотици, за да си изкарва прехраната. Работата нещо се объркала и сега ги заплашвали, че ще ги убият...

— Сестра му дала ли му е пари? — попита Миранда, когато Брет замлъкна.

Усещаше, че и той, като полицията, иска да ѝ спести някои подробности, но имаше неща, които трябваше да знае.

— Не, не му е дала.

Брет неспокойно се вгледа в жена си. Изпитваше желание да сложи точка на всичко, да я грабне, да отидат на Люк и да започнат отначало. За съжаление това още не можеше да стане.

— Очевидно не е била в състояние да му помогне. Тя работи в семейния бизнес и баща ѝ наистина е достатъчно щедър към нея, но току-що се била върнала от луксозна почивка в чужбина и не ѝ били останали много пари. Съмнявала се, че изобщо би могла да намери сумата, от която се нуждаел брат ѝ. Въпреки това настояла той да ѝ остави адреса си, в случай че успее да измоли от някого назаем. Той я накарал да се закълне, че ще го пази в тайна, както и телефонния му номер.

— Значи, когато Джеймс и неговите „приятели“ са научили, че на другата сутрин заминавам за Щатите, са видели чудесна възможност да се опитат да си набавят необходимите средства.

— Нещо такова — измърмори Брет. — Но веднъж сдобила се с адреса им, полицията почти веднага е щяла да те открие.

— Но двамата почти бяха избягали.

— Да, обаче се съмнявам, че щяха да стигнат далеч.

Синият им фургон скоро е бил забелязан и полицаите ги задържали.

— Не са изчакали горкия Джеймс — някак тъжно отбеляза Миранда.

Лицето на Брет побеля от гняв.

— Ако бях на твое място, щях да забравя „горкия Джеймс“! Заради него те отвлякоха. Можеха да те убият!

Тя не си позволи да спори.

— Извинявай, Брет. Причиних неприятности на много хора, включително и на теб.

Брет се опита да си възстанови „равновесието“.

— Аз съм виновен, че те накарах да се прибереш вкъщи по това време. Но повярвай ми, за в бъдеще ще е различно.

Миранда се чувстваше много изтощена. Силите ѝ сякаш бяха се стопили почти веднага, след като се бе събудила.

— Не искам дори да мисля още за бъдещето, Брет. Загубата на бебето беше удар и за двама ни. Но проблемът е в нашия брак...

Тя се помъчи да намери най-точните думи, за да изрази мислите си:

— Сигурно добре знаеш, че беше грешка. Както и аз. Не е ли дошло време да си го признаем и да започнем отначало?

— Нали това казвам и аз? Да започнем отначало.

— Но аз нямам предвид твоя начин — да закърпим положението. Едва ли бракът ни ще има по-голям успех от сега. Говоря да скъсаме напълно, Брет, преди да сме се намразили.

Брет отново пребледня.

— Осъзнах, че съм се оженил за теб по странни съображения и подбуди, но ако ме изслушаш, мога да ти обясня...

— Не желая да слушам подбудите ти! — прекъсна го Миранда.

Каквото и да ѝ кажеше, нищо нямаше да се промени.

— Те вече нямат значение за мен — добави мрачно тя. — Ще разполагаш с други жени — да те утешават или да празнуват с теб. С тяхна помощ ще запълниш огромната си къща и пустите си дни. Дали ще се казват Ив или Марша — все едно...

— Къщата ли не ти харесва?

Резкият глас на Брет я накара да трепне.

— Не мога да отрека, че не се чувствам добре в нея, но не и чак толкова зле. Бих се примирила, ако нямаше други причини. Например нашите отношения.

— Скоро ще се погрижа и за това.

— Струва ми се, че не би могъл. Вече не — равнодушно произнесе тя.

— Миранда!

Брет отчаяно вдигна очи към нея. Не си спомняше някога в живота си да е бил така безпомощен да направи нещо. Когато чу, че са я отвлекли, сякаш внезапно осъзна какво означава за него. Досега не беше се влюбвал и беше замаян от шеметното чувство, което го бе връхлетяло. Ситуацията беше много сериозна и опасна, но ѝ беше благодарен, че му бе помогнала да оцени Миранда. Бе разбрал, че тя вече не е просто едно красиво момиче, чиято дарба е да го задоволи физически, както никоя друга досега не беше успяла, а жена, с която иска да прекара остатъка от живота си.

Едва успя да потисне почти непреодолимото си желание да я притисне в прегръдките си.

Трябваше да ѝ даде време. И тъй като не беше от търпеливите, нямаше да му е никак лесно. Дори не искаше и да си помисля, че би могъл да я загуби завинаги.

— Миранда... — повтори тихо. — В момента не съм много убеден, но ми се струва, че искам да продължим. А ти?

— Върни се в Америка и се разведи с мен — отвърна му тя с толкова студен тон и толкова решително, че го побиха тръпки. — И още нещо... След развода не искам нищо за себе си. Млада съм, имам добро образование и мога да се изхранвам. Но баща ми и Алис...

— Не говори повече! — прекъсна я Брет, представяйки си скъсания брачен договор. — Все още мисля, че избързваш. Но каквото и да стане, тяхното положение няма да се промени — ще продължа да ги издържам. Ще издържам и теб, независимо дали ще си намериш работа или не.

— Брет, моля те. Не желая...

— Млъкни, Миранда! Ако искаш да се отървеш от мен, това е последната ми дума!

Вечерта на път за „Уел Хаус“ Брет реши да остане в Англия, докато жена му излезе от болницата. На следващата сутрин говори с Хари Ферис по този въпрос. И Хари, и Алис често посещаваха Миранда и му бяха изключително благодарни, че е спасена и вече е добре. Поне така мислеше Хари, докато Брет не му съобщи насаме, че тя иска да се разведат.

— Предполагам, че няма да си промени намерението, след като се оправи напълно — добави той.

Хари беше шокиран.

— Коя е причината да се стигне дотук, Брет? Знаеш ли?! Да не би да е това, което Миранда преживя? Или има и нещо друго?

— Не съм сигурен.

В очите на Брет се четеше твърдост, но тя беше само привидна.

— Най-вероятно няколко неща заедно. Мисля си например, че се оженихме много набързо.

Хари се намръщи.

— Да не е нещо глупаво като... като връзка с друга жена?

Брет се поколеба. Дали Миранда бе убедена, че има трайна любовна връзка? В интерес на истината той действително се бе любил с друга жена след брака им. Бе се опитвал да си докаже, че Миранда е без значение за него, защото беше усетил, че започва да се влюбва. Но нищо не се бе получило. Не бе изпитал никаква тръпка. А след като бе узнал, че Миранда е бременна, не се бе срещал повече с никоя.

— Миранда какво ти каза? — попита сухо.

— О, нищо. Изобщо нищо... — отвърна смутено Хари.

Съжаляваше вече, че бе отворил дума по този въпрос.

Сега се чудеше откъде и как да продължи.

— Веднъж се случи така, че... просто случайно стана...

— И какво? — не го оставяше намира Брет.

— Предполагам, че ще е най-хубаво да стоя настрана. И без това не е моя работа и правя от мухата слон...

— Хари! — нетърпеливо го прекъсна Брет. — Спести ми тези баналности. Говори по същество!

Хари кимна обречено.

— Беше няколко седмици след сватбата ви — непосредствено след Коледа — когато една жена дойде да ме види. Мен ме нямаше, но прислужницата я пуснала. И не само я пуснала, но я оставила в кабинета ми. Имам основание да подозирам, че дори се е ровила из нещата ми. Щом се върнах, тя ми се представи като някоя си Лиз Телфер. Каза, че била поканена на венчавката, но не могла да дойде, затова решила, че трябва да се извини. Както и да е, да не се отплесвам. Определено останах с впечатлението, че отдавна сте любовници и още сте...

Хари замлъкна и се изкашля, сякаш последните думи бяха заседнали в гърлото му.

Брет го гледаше смаян.

— Не мога да си спомня коя е била последната ми любовна връзка в Бирмингам, Хари. Как се казваше жената?

— Лиз Телфер. Не бих желал да ти изброявам колко нощи не съм спал заради това, Брет. Изтормозих се почти до смърт. Разбира се не съм толкова тесногръд и допускам, един мъж да си има любовница, но се опасявах, че Миранда може да разбере. Жените невинаги гледат на тия неща благосклонно.

— Как изглеждаше дамата?

Тонът на Брет подразни Хари, но той го преглътна.

— Висока, с тъмна коса... като върви, леко накуцва.

„Ив! Не може да е друга! Явно е използвала фалшиво име“ — мина му през ума на Брет.

— Как е дошла дотук?

— С кола. Всъщност Хилда е записала номера на колата ѝ. С една приятелка се надпреварват кой ще запише повече номера на двуместни коли. Не знам защо я помолих да ми го даде, но още го пазя. Ще ти го покажа, ако искаш.

Не беше необходимо — моделът на колата и описанието на външността на жената бяха достатъчни.

— Струва ми се, че и без други доказателства разбрах коя е била. Ще отида да се срещна с нея — мрачно рече Брет.

Но като видя, че всичко това човърка тъста му, реши да му разкаже за отношенията си с Ив Мартин от самото начало. Пропусна доста неща, които сметна, че ще бъдат излишни. Просто трябваше да убеди Хари, че посещението на тази жена е било с цел да създаде конфликти и че между двамата им не само че не е имало никаква сексуална връзка, но дори е липсвал и намек за такава от негова страна.

Доста време беше необходимо на Брет, докато открие Ив. В къщата, която ѝ беше купил, му казаха, че се е преместила. Чак тогава си спомни, че му беше върнала ключа и се беше отказала от издръжката му. Неговият агент го беше уведомил за случая, но тъй като

беше много зает, Брет веднага бе забравил. Представи се като стар приятел на Ив, който досега е бил в чужбина, и получи адреса ѝ. Тя го беше оставила на сегашните наематели, за да ѝ изпращат пощата, ако се получи нещо за нея. Когато обаче пристигна там, пак му казаха, че се е преместила. Но младата жена от този адрес го заведе в съседната къща при майка си и тя му съобщи името на улицата и номера на апартамента, където живеела Ив сега. След смъртта на баща ѝ и се наложило да си потърси по-малко жилище.

Вестта за смъртта на Джон Мартин изненада Брет, но не толкова, колкото видът на Ив. Току-що се беше върнала от работа, беше отслабнала, бледа и той едва я позна. Покани го да влезе и не си направи труда да се извини за оскъдното си обзавеждане. Просто каза, че след смъртта на баща ѝ трябвало да се ограничава, защото нямала лични спестявания.

Когато Брет я обвини, че се е опитала да разруши брака му, Ив не отрече. След всичките тези удари напоследък беше толкова паднала духом, че не бяха ѝ останали никакви сили за разпавии. Обаче го увери, че нямала нищо общо с отвличането на Миранда и се радвала, че тя се е оправила.

За Габи не му спомена нищо. „Какъв е смисълът? — мислеше си, щом се съвзе от шока, който появата на Брет бе предизвикала. — Защо да създавам още проблеми?“

Отдавна бе осъзнала, че трябва да си признае всичко и да не замесва Габи. Разказа му как се е преструвала на куца и понеже той ѝ бе повярвал, надявала се накрая да се ожени за нея. Но когато се оженил за друга, обладана от ярост, извършила куп глупости — звънила му в Ню Йорк и посетила бащата на Миранда.

Имаше и още, но Брет я възпря. Ако Ив го беше мамила толкова години, не беше ли и той виновен, че ѝ бе позволявал? Не я ли беше използвал така, както тя него? Нима не се бе опитвал чрез нея да заличи вината, която изпитваше към майка си?

Спомените му го върнаха в Лондон много години назад...

Този ден майка му, Джулия, позвъни от Ню Йорк и помоли баща му да отиде на почивка с нея. Той отказа, защото в момента водеше преговори по една важна сделка. Брет беше на двадесет и три години и също като баща си се беше вкопчил в сделката. Не направи нищо, за да промени решението му. От инат майка му замина сама и претърпя

злополука. В резултат на тежките травми скоро след това почина и оттогава Брет се чувстваше виновен. Докторите заявиха, че ако била останала жива, щяла да е пълен инвалид, но това не го успокои. Ако беше оживяла, щеше да ѝ помага и така да изкупи вината си. По тази причина след катастрофата на Ив бе решил да направи за нея всичко, което би направил за майка си.

Когато съдбата го срещна с Миранда, Брет се мъчеше да си внуши, че ако се ожени за нея и се погрижи за възстановяването ѝ, ще е изпълнил дълга си докрай. Сега разбираше, че нещата не са стояли точно така. Подозираше, че Миранда му бе допаднала още в мига, в който я бе видял. Но тъй като дотогава не беше се влюбвал и си мислеше, че никога няма да се влюби, бе сметнал, че истинските подбуди за женитбата му са състраданието и желанието за изкупване на вината. Неволното разкритие, че Миранда не е инвалид, го бе вбесило, но не можеше да я изостави. Затова, за да се ожени за нея, бе използвал за претекст факта, че го е излъгала. Сега се радваше, че е осъзнал всичко, и можеше с облекчение да си отдъхне.

Забеляза, че Ив го гледа в очакване.

— Няма нищо, Ив — каза ѝ. — Вероятно и аз съм виновен, задето не си изясних нещата още от самото начало. Няма смисъл да продължаваме. Бих желал само да обещаеш, че повече няма да закачаш жена ми и моите близки.

— Добре, Брет, обещавам — увери го тя.

С това разговорът приключи и Брет веднага си тръгна.

Донякъде я съжаляваше — беше изгубила баща си и сигурно бе страдала. Сега си плащаше за миналото. Ако се съдеше по външния ѝ вид и по мизерното ѝ жилище, нямаше никакви надежди за по-добро бъдеще.

Но Брет, Брет грешеше.

Съвсем изненадващо още на другия ден Ив срещна не кого да е, а самия Саймън Уентуърт.

— Ив! — възкликна той и се сбoguва със събеседника си, в когото тя разпозна шефа на предприятието, където работеше.

— Здравей, Саймън — отвърна му, но погледна не него, а отдалечаващия се мъж.

Саймън задържа ръката ѝ, взрян в напрегнатото ѝ лице.

— Май си отслабнала.

Ив само вдигна рамене и се опита да се освободи, защото се страхуваше, че пръстите му ще доловят колко силно тупти сърцето ѝ.

— Тези дни имам много работа... — рече безизразно.

Известно време Саймън я наблюдаваше, без да промълви нищо, после си пое дъх и поде:

— Трябва да те видя отново, Ив. Не можем да говорим тук. Нито времето, нито мястото са подходящи. Би ли се съгласила да се срещнем по-късно тази вечер?

— Къде? — попита тя.

Саймън ѝ предложи да се срещнат в седем и половина в един тих и скъп ресторант.

— Може и да дойда, но не обещавам — почти извика Ив, бързо отдръпна ръката си и след секунди се изгуби в тълпата работници, които отиваха на смяна.

След изпитанието, на което бе подложена от ненадейното посещение на Брет, тя се почувства някак много спокойна. Най-последно беше в мир със себе си и за първи път от седмици не беше напрегната и унила. Изведнъж реши, че е готова за ново начало — някъде и с някого. Не беше сигурна обаче дали щеше да е със Саймън, или с някой друг. Надяваше се повече да не бъде такава егоистка, каквато бе в миналото, но това трябваше да доказва не само на себе си. Трябваше да бъде също толкова откровена със Саймън, както бе била с Брет. Може би той нямаше да ѝ прости и да забрави, но поне щеше да ѝ олекне на сърцето. Освен ако не се самозаблуждаваше.

Стоеше пред прозореца, слушаше ромолето на дъжда и размишляваше. Не биваше да си остава вкъщи като някоя страхливка. Ако нищо не излезете от срещата със Саймън, положението ѝ едва ли щеше да бъде по-лошо от сегашното. Затова престана да се двоуми, отиде да си напълни ваната и да се приготви.

Щом съдбата ѝ даваше още една възможност, не биваше да я пренебрегва.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

За Миранда дните никога не бяха се изнизвали толкова бавно. Струваше ѝ се, че Брет се беше върнал в Ню Йорк преди четири години, а не преди четири месеца. Макар да се опитваше да се убеди, че точно това иска, никак не ѝ беше лесно без него. Беше ѝ обещал развод до есента. През лятото щеше да е зает. Дотогава тя трябваше да чака, без да знае какво ще прави по-нататък.

След отвличането и аборта ѝ беше необходимо много повече време, за да се възстанови, отколкото беше предполагала. Преди да замине за Щатите, Брет ѝ беше уредил всевъзможни медицински прегледи, но тя категорично бе отказала почти всичките. Имаше пълно доверие в лекарите, които търпеливо се бяха грижили за нея, когато бе инвалид.

Физически се чувстваше добре, но понякога я спохождаха кошмари. През нощта се събуждаше обляна в пот и беше сигурна, че е викала насън. Когато се върна от болницата, Брет на няколко пъти я беше чувал да вика от съседната стая, идваше да си поговорят и оставаше, докато отново се успокои. Но постепенно лошите ѝ сънища започнаха да оредяват и се надяваше скоро напълно да изчезнат.

Психиатърът, при когото ходеше, много ѝ помогна. Той беше приятен човек и ѝ обясни, че главната причина за кошмарите е похищението, но не били изключени и други фактори. Например загубата на детето или някакво безпокойство, скрито дълбоко в мозъчните ѝ гънки. Предположи също, че твърде бързо се е омъжила след успешната операция и тази промяна е оказала своето влияние. Много травмиращи преживявания за кратък период — това често означаваше, че с нещо трябва да се плати.

Миранда не му каза, че с брака ѝ е свършено. Нима не беше платила достатъчно? Имаше неща, които не искаше да обсъжда с никого. Но подозираше, че психиатърът знае, и сигурно бе безсмислено да крие от него. Само че нямаше навика да споделя най-съкровените си мисли и ѝ беше трудно да започне.

Не бяха говорили с Брет откакто той замина. Щом я изписаха от болницата, остана при нея една седмица, но Миранда едва понасяше напрежението и с истинско облекчение посрещна решението му да се върне в Ню Йорк. Преди да тръгне, Брет я попита дали не е променила намерението си за развод, след като е имала време да размисли, а тя само поклати глава. Той не каза нищо, но целия ден беше мрачен и на следващата сутрин излетя.

На Миранда често ѝ се искаше да отиде на Люк и да поговори с Линда. Беше сигурна, че Линда щеше да ѝ помогне повече от цяла дузина психиатри. Мечтаеше за островите, потопени в необятното синьо-зелено море, за чудно красивите утрини, когато Брет я водеше на пътешествия с лодка, тъгуваше за времето, когато се любеха в лодката или в някой тих залив, а нежният бриз си играеше с вълните край тях. Мечтаеше за прекрасните дни и за очарователните вечери — когато сякаш с брака им всичко бе било наред, и си даваше сметка колко наивна е била.

Алис се опитваше да я убеди да се върне при Брет.

— Не че искаме да се отървем от теб, скъпа — казваше ѝ тя. — Но Брет е твой съпруг и двамата с баща ти бихме желали да опитате отново. Знам, че абортът беше удар за теб, но ще имаш други деца. Не искам бракът ви да се провали.

Днес, след като изслуша това, което беше чувала вече десетки пъти, Миранда нетърпеливо я погледна.

— Бракът ми вече се провали, лельо Алис. Не го ли разбра вече? Престанах да обичам Брет и не вярвам, че той ме обича.

Алис се намръщи.

— Откъде знаеш, че не те обича?

— А теб кое те кара да мислиш обратното?

— Не го видя, когато те бяха отвлекли, но аз го видях. Веднага, след като пристигна, започна да те търси. Може би не трябваше да ти казвам, защото той ме помоли да не го правя... Върна се почти в шест сутринта и намери бележката ти до Пам. Не беше мигнал, но действаше много бързо. Трябваше да го видиш, за да повярваш. Моментално звънна на Пам, за да научи каквото може, ѝ се свърза с полицията.

Миранда изобщо не беше впечатлена от разказа на леля си.

— Умът на Брет винаги работи два пъти по-бързо отколкото на другите хора — отвърна тя. — Такъв си е по природа.

— Но в твоя случай беше под изключително голямо напрежение. Забелязах го. Непрекъснато беше с полицията. Кой, мислиш, те измъкна от оная ужасна изба? Брет!

— Мисля, че е виновен, задето не ми разреши да остана тук по-дълго.

— Може и така да е, но когато човек е отговорен за някого, иска да му е пред очите. Признавам, че отначало изпитвах съмнения относно брака ви, но после се успокоих. Продължавам да смятам, че трябва да опиташ отново или поне да се видите.

Миранда потрепери. Да опита отново, означаваше да се върне в оная огромна празна къща в Ню Йорк и да стои сама, защото Брет отсъстваше по цял ден и почти всяка вечер. Дори не ѝ се мислеше за подобна перспектива. Женитбата с него ѝ бе помогнала да порасне, да стане по-зряла, но ако знаеше, че цената е толкова висока, едва ли щеше да се омъжи.

— Ще изкарам някакви курсове и ще си намеря работа. Тогава може да реша да се видя с Брет — рече уклончиво на леля си.

Предполагаше, че дотогава ще са се развели и той ще се е оженил отново. Интересно, защо не се вълнуваше от факта, че Брет може да се ожени, и то за друга жена.

Повечето от курсовете, които интересуваха Миранда, започваха чак през есента и тя реши да използва времето си, за да влезе във форма. Беше в състояние да бяга вече по няколко мили, плуваше, играеше тенис, включваше се в обществения живот, но кой знае защо, тези дейности не ѝ доставяха удоволствие. Сякаш физическото и душевното у нея бяха толкова разделени едно от друго, че нямаха нищо общо. Дори почивката с баща ѝ и Алис не доведе до никаква промяна. Върна се в чудесно здраве, но духът ѝ боледуваше — апатията ѝ почти към всичко се засилваше.

Когато Габи ѝ звънна, малко се изненада — и само толкова. Позна гласа на зълва си, но лицето ѝ остана мрачно, за разлика от друг път. Не бяха се чували, откакто Габи се омъжи за Клем, и сега се чудеше за какво ѝ се обажда. Когато я отвлякоха и изгуби бебето си,

зълва ѝ не се бе сетила да се поинтересува за нея, нито да изпрати някакво писмо или бележка. Как тогава да ѝ повярва, че ѝ звъни от състрадание и ѝ предлага помощта си?

Оказа се, че умозаклученията ѝ са съвсем верни. След като си размениха обичайните любезности, Габи ѝ рече:

— Бих желала да поговорим, Миранда. Сама ли си?

— Да, в момента съм сама.

— Става въпрос за брат ми...

— За Брет?

— Да.

Габи явно не забеляза как гласът на снаха ѝ силно охладня.

— Не си ли се чувала с него?

— Не, не съм... От няколко месеца.

— Чудя се...

— Габи! — прекъсна я нервно Миранда. — Трябва да знаеш, че между нас вече всичко свърши.

— Той нищо не ми е споменавал...

— Е, развеждаме се.

— Развеждате се?! — възкликна изненадана Габи. — Сигурна ли си? Наистина не ми е споменавал.

— Вероятно не е имал възможност, ако още живееш в Тексас с Клем.

— Да, разбира се. Нямах представа колко съм щастлива. Клем ме обича и аз съм луда по него.

Миранда стисна слушалката още по-здраво. Думите на зълва ѝ сякаш сипваха сол в раните ѝ! А после се запита защо ѝ мина такава мисъл през ума. Нали раните ѝ, отнасящи се до Брет, бяха заздравели отдавна? Или не бяха?

Тези въпроси я смутиха и тя остро каза:

— Ще ми обясниш ли най-сетне какво искаш, Габи? Мога да мина и без хвалебствията за съпружеския живот. А ако просто изгаряш от любопитство да научиш какво става между нас с Брет, вече знаеш за развода. Това е!

— Не се сърди. Вярно, че се отклоних, но това, което искам да кажа, не е лесно. Защото не съм сигурна как ще го приемеш...

— Нали първо трябва да го чуя?!

Търпението на Миранда бързо се изчерпваше.

— Става въпрос за Брет. Той има...

Гласът на Габи секна за миг.

— Има някаква ужасна болест.

Очите на Миранда зашариха из кабинета, а върху челото ѝ се появиха бръчки. Върху перваза на прозореца беше кацнала една червеношийка и любопитно надничаше вътре. На Миранда обикновено ѝ беше забавно да наблюдава поведението на птичките, но в момента не ѝ беше до това.

Брет винаги бе бил в отлично здраве и ѝ беше трудно да повярва на зълва си.

— Искаш да кажеш, че е болен? — неуверено попита.

— Разбира се, че е болен!

Габи беше наистина разстроена.

— Ти не ме ли слушаш? Най-лошото е, че няма да се оправи, фатално е...

Миранда все още не можеше да „смели“ новината. Неизлечима болест? Съществуваха много такива болести.

— На легло ли е?

— Не, ходи на работа, но доста е отслабнал и изглежда ужасно. Съмнявам се, че ще издържи дълго.

— Когато беше тук през март, беше добре. Поне така изглеждаше.

— Понякога някои болести могат да те убият само за седмици. Може да се е чувствал сравнително добре, без да знае, че му има нещо.

— Изпитва ли болки?

— Мисля, че да, макар да не казва.

— Но това е глупаво!

— Брет е горд.

— Какво общо има гордостта тук?

Габи отново замлъкна за секунди, сякаш отговорът я затрудни.

— Много странно реагираш, Миранда. Като че ли говориш за непознат човек, а Брет все още ти е съпруг.

Миранда въздъхна.

— Това е дълга история, Габи може и да не ме разбереш. Брет и аз вече не живеем заедно. Наистина му съчувствам, но болестта му не е моя работа.

— Не вярвам на ушите си! Ти го обичаше!

— Обичах го, макар вече да се съмнявам дали е било така.

— Беше безумно влюбена в него!

— Вече не съм.

— Е, добре — отвърна примирено Габи. — Предполагам, че си права... Но дори да си престанала да го обичаш, не мислиш ли, че би могла поне да го видиш? В името на някогашната ви любов?

Миранда се двоумеше. Невинаги беше безопасно да се съгласиш с Габи.

— Ако дойда, с какво ще му помогна?

— Може да не е много, но човек никога не знае...

— Само ще изгубя времето и на двамата ни.

— Едно посещение няма да ти отнеме толкова време. А дори и да не помогнеш, какво рискуваш?

— Ами, ако му се обадя? Да поговоря с него по телефона, да му кажа колко съжалявам, че е болен. Може би той не желае да ме види...

— Но тогава ще поиска да разбере откъде си се сдобила с информация за състоянието му и никога няма да ми прости! Какво те спира да дойдеш?

Миранда беше притисната в ъгъла.

— Добре, обещавам, че ще си помисля — отвърна уклончиво.

— О, боже, най-после! — възкликна Габи и мрачно добави: — Мъжът умира и когато моля жена му да отиде да го види, тя казва, че ще си помислела!

— Габи! — извика Миранда, но връзката беше прекъснала.

На баща си и Алис тя не спомена за телефонния разговор с Габи. Защо да им казва, след като нямаше намерение да ходи в Ню Йорк? Беше го решила още докато говореше със зълва си. Габи трябваше да се примири, че поне един път няма да стана така, както на нея ѝ се иска.

Прибра назад лъскавата си руса коса и отиде в градината да помогне на баща си. Слънцето вече припичаше и той седеше под сянката на върбите до езерото със златните рибки. Четеше сутрешните вестници и когато Миранда се настани до него, усмихнато я погледна, размениха няколко думи и отново се върна към вестниците.

Миранда гледаше как лекият бриз си играе с водата в езерото и размишляваше. Не искаше да му каже за Брет, защото не беше сигурна, че ще го запази в тайна. След отвличането ѝ беше обикнал зетя си много и вероятно щеше да се изкуши да му се обади. Ако това станеше, Брет и Габи щяха да се скарат и тя щеше да се чувства виновна, че е издала зълва си.

Взе един вестник от масата, отвори го, но не беше в състояние да се съсредоточи в текста и пак го остави. Чудеше се защо е така скована, защо не изпитва съжаление, че Брет страда, защо смята, че няма нищо общо с него. Не можеше да намери отговор.

Баща ѝ вдигна глава ѝ попита да не се е случило нещо.

Миранда бързо премести погледа си върху близката цветна леха, която през необичайно бурната нощ беше почти съсипана.

— Няма нищо — хладнокръвно го увери. — Май трябва да помогна на Бърнард да почистим този парцел. Алис иска малко свежи цветя за вкъщи. Може би ще успее да намеря няколко по-запазени от тези...

Изречението на баща ѝ стана мрачно. Изглежда по някаква причина отговорът ѝ не го удовлетворяваше.

— Мислех, че следобед ще ходиш да пазаруваш.

— Може би по-късно — отвърна Миранда, но нямаше никакво намерение да излиза.

Не и докато разговорът ѝ с Габи не престанеше да занимава ума ѝ и съвсем да го забрави.

Въпреки решителните ѝ опити, продължаваше да мисли за Брет и вечерта си легна ядосана.

— По дяволите! — изруга гласно.

Не намираше логично обяснение за това. Добре, Брет беше болен, но как посещениято на една отчуждена съпруга би му помогнало? Нищо не му дължеше. Беше ли ѝ казвал, че я обича? Не. Просто се беше оженил за нея, а после я бе зарязал като ненужна вещ. Ако поне малко я обичаше, щеше ли да я остави сама през цялото това време? Посещението ѝ само би го объркало и щеше да му донесе повече вреда, отколкото полза. Не, изобщо не биваше да мисли по тоя въпрос. Нямаше да е честно и за двамата.

След като го реши — вече за стотен път — Миранда угаси лампата и се помъчи да заспи.

Не беше усетила кога е заспала, но се събуди обляна в пот. Пак бе имала кошмари — за първи път от няколко седмици. Бе се надявала, че се е отървала от тях, но те явно се връщаха с нова сила. Погледна часовника си — минаваше полунощ.

Стана и потътри крака към банята да се успокои с един душ. После си смени нощницата, пъкна се в леглото и се опита да забрави, но не можа. Спомените непрекъснато я връщаха към случилото се...

... Беше в избата и казваше на похитителя си, че е получила аборт. Още помнеше израза на лицето му — сякаш го обвиняваха в убийство. Какво ли щеше да стане, ако просто я бяха заключили и бяха напуснали страната? Нямахме голяма вероятност да стигнат далеч, но можеше и да не ги заловят веднага. А когато ги заловяха, за нея би могло да е твърде късно. Полицаяте ѝ бяха казали, че похитителят ѝ им бил дал много объркани обяснения за местонахождението ѝ. Ако Брет не беше намерил бележката до Пам, полицията не би могла да се добере до нужната ѝ информация и тя нямаше да бъде открита толкова скоро...

Наложи ѝ се няколко пъти да възстановява в съзнанието си всичко, докато проумее истината. От каквито и подбуди да беше действал Брет — дори и само заради общественото мнение — той ѝ беше спасил живота. И сега, когато имаше опасност сам да изгуби своя, тя отказваше даже да го види.

Два дни Миранда размишлява над този въпрос, като отново и отново се връщаше няколко месеца — назад във времето и си припомняше преживяния ужас. Накрая осъзна, че трябва да отиде в Ню Йорк. Да, Брет я беше изнудил да се омъжи за него, а след това я беше пренебрегнал и изоставил. Но нима две погрешни постъпки правеха една правилна? Ако тя поне не му се обадеше да разбере дали може да направи нещо за него, сигурно също щеше да сбърка. А и Брет беше допринесъл много за спасяването на живота ѝ.

Реши да не се колебае повече от страх, смелостта ѝ да не ѝ изневери, и си резервира билет за Ню Йорк. Чак тогава уведоми баща си и Алис за своите намерения, но не спомена, че заминава, защото Брет е болен. Каза им, че ѝ се налага да отиде по работа и Брет не бива

да узнае. Заплаши ги, че ако му дадат каквато и да била информация за нея, няма да им прости.

Този път стигна до летището без проблеми. Предполагаше, че след като живееха с Брет разделени, едва ли щеше да бъде обект на похищение. Малко мъже биха платили за жена, от която бяха на път да се отърват. Въпреки всичко, непрекъснато се оглеждаше, докато пътуваха към летището с Бърнард и баща и.

В Ню Йорк си бе запазила стая в един хотел, където бяха отсядали нейни приятели и много го бяха харесали. Беше скъп, но това нямаше особено значение, защото щеше да стои малко. Пък и в центъра на града беше далеч по-безопасно.

Пристигна късно вечерта и си поръча лека вечеря в стаята. Хотелът действително беше удобен и добре обзаведен, леглата — големи и примамливи. Погледна се в огледалото и забеляза, че по лицето ѝ има следи от умора, но се надяваше, че като се наспи добре през нощта, ще може да измисли как да се справи с положението. Беше дошла в Ню Йорк да се види с Брет, само че не знаеше как точно да го направи и откъде да започне.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На следващата сутрин, преди да реши какво да прави, Миранда изпи две кафета и изяде една препечена филийка.

В къщата не биваше да ходи. Ако Брет беше там и откажеше да я пусне, нямаше да понесе унижението. Представяше си как Харис се надува и си вири носа. Идеята да причака Брет, като отива на работа, също не ѝ допаднаше. Понякога той излизаше в пет и се връщаше късно вечерта. Не ѝ оставаше друго, освен да отиде до главния му офис. Веднъж ѝ беше дал пропуск, с който да влиза по-лесно, и сега си го носеше. Беше го използвала един или два пъти и можеше вече да е невалиден, но се налагаше да поеме риска. Само така би могла да влезе, без Брет да е информиран предварително за посещението ѝ.

Взе си душ и бързо се облече — избра си риза и тънки джинси. Внимателно си сложи лек грим, среса си косата и я обърна назад — така, както някога я беше научил фризьорът ѝ в Манхатън. Откакто се бяха видели с Брет за последен път, тя беше пораснала и ѝ стоеше като прилепнала златна шапчица. Преди да излезе, се погледна в огледалото — очите ѝ бяха големи, лицето ѝ свежо, а устните — изкусителни. Добре осъзнаваше, че е елегантна млада жена и достатъчно красива, за да се обръщат след нея. Но и дори когато беше добре, Брет рядко забелязваше как изглежда съпругата му, а сега, след като беше болен, вероятността беше още по-малка.

Тази сутрин под чудно синьото небе Ню Йорк приличаше на разбунен кошер — по улиците бръмчаха коли, а тротоарите бяха задръстени от хора с различен цвят на кожата, различни вероизповедания и националности.

Когато Миранда бе дошла с Брет тук за пръв път, беше си помислила, че никога няма да свикне с този пъстър свят. Сега изненадано установи, че изпитва приятно чувство — сякаш се връщаше у дома си. Доста се бяха разхождали с Джил и градът неусетно беше започнал да ѝ допада. Ако Брет я беше извеждал по-

често и ѝ беше помогнал да си намери нови приятели, вероятно щеше да се приспособи по-лесно и да бъде щастлива.

Таксито я остави пред голямата административна сграда. Сърцето ѝ заби по-силно — вероятно от смущение — но това беше всичко. Не беше обладана нито от закъсняла любов към съпруга си, нито от съжаление. Никой не оспори валидността на пропуска ѝ и тя влезе без проблеми. Портиерът, който го провери, беше респектиран не толкова от него, колкото от срещата си с такава важна особа.

— Разбира се... Защо... не, мисис Дикин... — запъна се той, когато Миранда го попита дали пропускът е редовен. — Ако желаете, ще ви съпровожда догоре.

— Не, благодаря — рече тя и така мило му се усмихна, че го плени за цял живот. — Сама ще се оправя.

Когато стигна до кабинета на Брет, установи, че работата е в разгара си, въпреки ранния час — звъняха телефони, жужаха компютри и факсове. Личната му секретарка, мисис Макгрейн, строго наставляваше група помощници, които в сравнение с останалия персонал бяха една шепа.

— О! — възкликна Джийн Макгрейн, когато видя Миранда да влиза. — Линдхърн вече ми съобщи за вас, но не ми остана време да предупредя съпруга ви...

Миранда никога не беше я харесвала. Изгледа я хладно и попита:

— Тук ли е той?

— Да, но е зает и през целия ден има срещи. Ако желаете да почакате, ще отида да проверя.

— Не, моля ви. Няма нужда да се престаравате. Ще вляза сама.

— Ами, не знам...

Секретарката понечи да ѝ препречи пътя, но се поколеба и се отказа. Миранда бързо мина покрай нея, без да я удостои с поглед. В следващия миг ръката ѝ се озова върху дръжката на бравата, натисна я и влезе.

Брет стоеше с гръб към вратата и като го видя, Миранда застина. Незнайно защо, езикът ѝ се заплете и не промълви нищо.

— Какво има, Джийн? Не ви ли казах...

— Брет...

В първия миг той не се помръдна, после рязко се обърна.

— Миранда? — изненадано възкликна.

Тя се взря в него и потръпна. Въпреки че Габи я беше предупредила, изпитото му лице и бледността му я изплашиха. Нямахше съмнение — Брет беше болен, може би наистина смъртно болен.

„О, господи! — простена мислено Миранда. — Недей, моля те!“

До болка стисна клепачи. Защо съдбата ѝ причиняваше това? Защо след разговора със зълва си не се бе трогнала, а сега изпитваше толкова остра болка?

И в този миг, както си стоеше и си задаваше тези въпроси, се случи най-неочакваното нещо. Ледът, който от месеци беше сковал сърцето ѝ, внезапно се разтопи и се превърна в силно, разтърсващо чувство. Миранда осъзна, че през всичките седмици, през които ѝ се бе струвало, че е престанала да го обича, се е заблуждавала. Състоянието на брака им, стресът от отвличането и загубата на бебето така бяха парализирали сетивата ѝ, че се беше подвела. Сега, когато беше на път да загуби Брет, се убеди, че не само е влюбена в него, но и че го обича. Спомни си как я умоляваше да размисли за развода, а тя му бе отказала. Щеше ли да ѝ позволи да направи нещо за него през малкото време, което му оставаше да живее?

— Брет... — промълви, осъзнавайки, че той очаква да му обясни ненадейното си появяване. — Габи ми каза. Съжалявам... Трябваше да дойда...

Гласът ѝ секна.

Брет продължаваше, да я гледа недоумяващо.

— Какво ти каза Габи?

Миранда мъчително преглътна и се помъчи да се овладее. Габи щеше да я убие, ако му признаеше, но нямаше как другояче да постъпи.

— Че си болен...

— Болен ли?

— От неизлечима болест. Не пожела да ми съобщи каква е. Отначало ми беше трудно да повярвам, защото винаги си бил здрав.

Брет грубо се засмя.

— И кое те убеди?

— Ами защо ще си измисля?

— Не можеше да рискуваш да не ѝ повярваш, а? Съжалението или съвестта те доведоха? Или нещо друго? Например, че „фаталната“

ми болест не е измама?

Брет седна в края на бюрото си и леденостудените му очи я пронизаха. Отчаяние обзе Миранда. Само да би могла да му каже, че е дошла, защото го обича! Но как да му признаеше обичта си, след като я гледаше така мрачно?

— Мисли каквото си щещ, Брет — промълви и леко вирна брадичката си, — но не съм дошла с никакви користни цели. Нали ти обещах, че като започна работа, нищо няма да искам от теб?

— Все трябва да има някаква причина.

— Вероятно съвестта ми.

По-добре бе да го остави да повярва, че догадката му е била правилна.

— Спаси ми живота, когато ме отвлякоха... Може би съм ти задължена.

— Задължена? Би ли се изразила по-ясно?

Брет си играеше с нея като котка с мишка. В очите на Миранда за миг проблеснаха гневни огънчета. Искаше ѝ се да му изкрещи, но навреме си спомни колко е болен и положи усилие да се успокои.

— Как по-ясно да се изразя? Дойдох, защото си мислех, че бих могла с нещо да ти помогна.

— С други думи, от съжаление. Ще мина и без него.

— Не може ли човек да помогне на някого, без да го съжалява?

— Доста трудно, бих казал.

Той отново ѝ подлагаше крак и я изкарваше от равновесие. Бузите ѝ пламнаха и Миранда се питаше какво удоволствие му доставяше да я измъчва? Дойде ѝ много и тя усети как буца заседна в гърлото ѝ. Вече не можеше да се владее.

— Брет... — с мъка произнесе ѝ по лицето ѝ се застинаха сълзи. — Повече не издържам така. И за теб не е добре... Но преди да си тръгна, искам да знаеш, че те обичам. Може и да не ми вярваш или да не желаяш да го чуеш, но наистина много те обичам...

Изведнъж, осъзнала ужасните си думи, замлъкна, шумно преглътна, пое си дълбоко дъх и хукна към вратата.

— Извинявай... — изхлипа през рамо.

Но преди да успее да избяга, Брет се изправи, светкавично протегна ръка и я задържа.

— Повтори го пак! — строго ѝ изрече.

Миранда беше толкова объркана, че ѝ беше напълно безразлично какво говори или какво върши.

— Окей. Щом искаш цялата истина, ще я имаш. Когато Габи ми каза, че умираш, не усетих нищо. В самолета също. Докато не те видях... Само че този път е по-лошо.

— Не може да ти е по-лошо от това, което ми е на мен — изръмжа Брет.

Той все още не я пускаше и Миранда умолително вдигна очи към него.

— Трябва да вървя, Брет...

Ако не си тръгнеш, щеше да бъде още по-голяма глупачка и Миранда го знаеше.

— Не!

Тонът на Брет беше рязък, а очите му — гневни.

— Искам да дойдеш с мен на едно място, Миранда.

— Къде?

Тя не желаше да ходи никъде с него. Не и сега. Искаше ѝ се само да се върне в хотела, да се успокои и да се примири с факта, че повече няма да го види.

— Ще ти отнеме само няколко минути — измърмори Брет вместо отговор.

Миранда поклати глава, но той или не видя, или не ѝ обърна внимание и насила я измъкна от стаята, а после и от следващата. Разтревоженият глас на мисис Макгрейн му напомни за някаква важна среща, но той сурово ѝ нареди да отмени всички срещи до края на деня.

— И се погрижете Карл да ме чака! — бяха последните му думи, преди да затръшне вратата пред смаяната ѝ физиономия.

В колата, която винаги му беше на разположение, Миранда отново го попита къде я води, но получаваше само мрачни погледи. Брет все още я стискаше за ръката, сякаш се страхуваше да не му избяга. Пръстите му буквално я изгаряха. Опита се да се откопчи, защото ѝ ставаше трудно да се владее, но Брет я стисна още по-силно. Нямахше смисъл да се съпротивява, обаче тръпките ѝ сигурно не оставаха незабелязани, а това ѝ беше доста уничително.

Продължаваше да се чуди какво ли ще я прави. В ума ѝ се въртяха най-различни ужасни представи — от удавяне в река Хъдсън

до моментално изпращане в Англия. Когато колата спря до една великолепа сграда с апартаменти, Миранда се сепна. Тя може би беше от най-луксозните в града.

— Защо спиране тук? — попита тихо.

— Млъкни! — отсече Брет и след като размени няколко думи с шофьора, я въведе в сградата.

Асансьорът ги откара до един от горните етажи. Когато вратите се отвориха, той я издърпа навън и по широк коридор стигнаха до някакъв апартамент. Влязоха, Брет затвори вратата и най-сетне я пусна.

Миранда се огледа в недоумение.

— Защо сме тук?

— Тук живея — лаконично отвърна той.

После нежно хвана ръката ѝ я въведе в просторен хол.

Миранда нищо не разбираше.

— Ами къщата ти?

— Продадох я.

— Продаде я? Но тя принадлежеше на твоята майка и ти я обичаше.

— Никога не съм я обичал, но ще ти разкажа за това по-късно.

— Вероятно си искал да бъдеш сигурен, че е в добри ръце, преди да...

— Преди да си отида от този свят? — довърши Брет вместо нея. — Смъртта. Интересно защо така неохотно разговаряме на тази тема. Хиляди хора умират всеки ден.

— Може би... — Миранда болезнено преглътна. — Може би защото слага край на нещо.

Тя се приближи до прозореца и разсеяно погледна навън.

— Е... Надявам се, че сега няма да умра. Но всичко зависи от теб, разбира се — рече Брет зад гърба ѝ.

— От мен?

Миранда рязко се извърна към него.

— Какво мога да направя аз?

Брет се взря в очите ѝ.

— Налага се да поговорим, Миранда. Доста неща имам да ти обяснявам, така че по-добре да седнем.

Миранда не желаше да сяде. Той съвсем недвусмислено ѝ бе показал, че не иска нито любовта, нито съчувствието ѝ. За какво тогава оставаше да си говорят? Но не се възпротиви, когато Брет я отведе до меката кушетка, настани я удобно и седна до нея.

— Миранда — поде, без да сваля очи от лицето ѝ, — първо искам да знаеш, че не умирам, ако това са били думите на сестра ми.

Тя го изгледа смаяно.

— Но Габи ми каза, че страдаш от ужасна болест и няма да се справиш.

— Тя се е поувлякла, разбира се, но се страхувам, че имам проблеми със сърцето.

„Само със сърцето!“ — отдъхна си Миранда.

За момент си бе помислила, че Брет ще потвърди думите на сестра си.

— Лекарите не могат ли да ти помогнат? Когато баща ми беше болен, неговите лекари доста се потрудиха...

Загрижеността, изписана на лицето ѝ, странно развъълнува Брет и никак не му беше лесно да говори спокойно.

— Ти си единственият лек, от който имам нужда, Миранда. Ако ме обичаш достатъчно, за да ми простиш.

Тя се смути и преди да успее да продума, Брет продължи:

— Сърцето ми страда от несподелена любов, фатална болест, както я нарича Габи. За съжаление, чак когато те отвлякоха разбрах колко много те обичам. Дотогава изобщо не знаех, че съществува подобно нещо физическо привличане — да, но не и любов.

Миранда не можеше да скрие колко е зашеметена. Струваше ѝ се, че просто сънува.

— Щом като ме обичаш, защо нищо не ми каза в Англия? — попита предпазливо.

— Мислех, че е твърде късно. Бях се оженил за теб по други причини и любовта не влизаше в сметката. Когато те отвлякоха, се уплаших, че ще те изгубя, и тогава проумях истината. Щях да ти го кажа в болницата, но ти искаше само развод. Не даваше вид, че желаещ да говорим, и аз повярвах, че съм убил всякакви чувства, които си изпитвала към мен. Не се отказах веднага, продължавах да се надявам, че ще се върнеш. Но ти не дойде и аз се отчаях. Предполагам,

Габи се е досетила какво ми има, но не съм подозирал, че ще ти се обади и ще ти каже, че страдам от неизлечима болест.

— Радвам се, че го направи, макар че в момента бях подразнена. Но още ми е трудно да повярвам, че ме обичаш. Защо с нищо не ми намекна, когато ме видя днес?

Брет отново се вгледа в сивите ѝ очи и забеляза сянката на съмнението.

— Реших, че си дошла от съжаление. Също като теб се чудех какво да мисля, като каза, че ме обичаш. Но реших да поговорим, защото и съвсем малък шанс да имаше за ново начало, трябваше да го използвам. Това беше едната причина да те докарам тук.

— А другата?

— Тази...

Внезапно той я взе в обятията си, сложи я на коленете си и се наведе към лицето ѝ.

— Когато ми каза, че ме обичаш, изпитах огромна нужда да те целуна, но се страхувах, че няма да мога да се спра. Едно шестмесечно въздържание прави странни неща с апетита на мъжа, скъпа моя.

И загадъчно добави:

— А с твоя?

— И с моя — отвърна Миранда и невинно измърка: — Какво стана с желанието ти да ме целунеш? Още ли го имаш?

— Естествено, но трябва първо да ти обясня някои работи.

Тя разбра, че на Брет му костваше много усилия да се въздържи, и изведнъж ѝ стана приятно, че може да упражнява такава власт над този силен мъж.

— Обясненията не биха ли могли да почакаат?

— Не, не биха могли — отговори той и в зениците му засвяткаха игриви пламъчета.

— Брет!... Моля те...

Треперещият ѝ глас и копнежът в очите ѝ се оказаха достатъчни Брет да промени решението си.

Със сподавен стон той я притегли към себе си, а Миранда обви с ръце врата му и устните им се срещнаха.

Някогашното страстно физическо привличане се възобнови с изумителна сила. Миранда затвори очи и усети как се издига до

незнайни висоти, защото споделената любов придаде нови измерения на чувствата ѝ.

Не разбра кога Брет я отнесе на мекото легло и бързо я освободи от дрехите ѝ. Тялото ѝ гореше цялото и единствената мисъл, която изцяло бе обсебила съзнанието ѝ, беше да се люби с него на всяка цена. Не беше в състояние да се владее, нямаше нужда от предварителна любовна игра — просто му се отдаде и страстта я погълна.

Когато ръцете му обхванаха гърдите ѝ, а твърдата му мъжественост потъна дълбоко в нея, от гърлото ѝ се изтръгна радостен вик.

Брет я стискаше здраво, неистово. Дъхът му се учести, копнежът им един към друг беше неутолим. Дори леката болка, която Миранда изпита, не намали желанието ѝ да бъдат едно цяло. Брет ясно долавяше възбудата ѝ и бързаше да я задоволи. Много скоро тя започна да се извива, стенойки под мощното му тяло, и заедно достигнаха върха на блаженството.

Не беше лесно обаче да се утоли жаждата им, породена от дългата раздяла. Дори след няколко часа, когато лежаха голи върху измачканите копринени чаршафи и пиеха шампанско, телата им все още копнееха едно за друго.

Брет обаче имаше да казва нещо и настояваше да не отлагат разговора.

— Миранда — поде той, остави празната си чаша и се изтегна по гръб. — Искам да ти обясня защо се ожених за теб. И мисля, че най-подходящият начин е да започна от самото начало. Така ще ме разбереш по-добре.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Миранда се взря в съпруга си, а сърцето ѝ пак заби лудо. Беше три следобед и последните няколко часа бяха вълшебни. Наблюдавайки стройното му, мускулесто тяло, тя не можеше да мисли за нищо друго, освен за насладата, което то ѝ даряваше. Каза на Брет да загърбят миналото и повече да не се обръщат назад, но той поклати глава.

— Не — рече ѝ нежно. — Това е нещо, което отдавна исках да направя, но за мъж на моята възраст никак не е лесно да се поддаде на чувства, съвсем неправдоподобни на пръв поглед. Допускам, че отдавна съм се досещал за същността им, но вместо да послушам здравия си разум и да ги отхвърля, аз ги насърчих.

Миранда помръкна, придърпа копринения чаршаф и покри гърдите си. Не че ѝ беше студено, а от закъсняло чувство за свян. Брет беше много сериозен и не биваше да му отвлича вниманието. Начинът, по който стискаше ръката ѝ, ѝ подсказваше, че наистина е важно и че ще го чуе само веднъж. Затова трябваше да го изслуша внимателно.

— Продължавай, Брет.

— Както знаеш, Миранда, баща ми беше англичанин, а майка ми — американка. Като се оженили, си мислели, че ще прекарват времето си в двете страни по равно. Само че не станало така. Интересите на баща ми го задържали в Бирмингам и Лондон. Развиваше бизнес и в други държави, имаше офиси в Ню Йорк, но не и главни управления, каквито имам аз сега. Просто за успокоение на майка ми, че понякога ще остава тук с нея. Предполагам, че по същата причина се съгласи да уча в Харвард, а после да отида при него в Лондон. Беше чудесен човек, Миранда, и аз бях решил да вървя по стъпките му. Дотогава родителите ми прекарваха повече време разделени, отколкото заедно и не само рядко виждах майка си, но и рядко се сецах за нея. Един ден тя се обади по телефона. Искаше баща ми да се върне в Щатите и да отиде на почивка с нея. Когато той ѝ каза, че се налага да приключим важна сделка и не може да тръгне веднага, тя отговори, че в такъв

случай ще замине сама. Аз бях там и видях как баща ми се колебае, но като ме попита какво да направи, отговорих му да не й обръща внимание. Не го насърчих да отиде с нея, защото сам едва ли щях да се справя с уреждането на сделката...

Брет замлъкна и се загледа в тавана.

— И какво стана? — подкани го Миранда.

— Най-лошото. Скъпата ми майка замина, както заплашваше, а самолетът катастрофира. Много от пътниците загинаха...

— И майка ти?

Брет сви устни.

— Тя получи тежки травми и почина след седмица. Лекарите ни уведомиха, че ако беше останала жива, щеше да бъде пълен инвалид. Баща ми обвиняваше себе си, разбира се. Не можа да го понесе. Почина след пет години...

— Умря от мъка?

— По-вероятно от гузна съвест или от двете по малко.

— Ами ти? — промълви тихо Миранда. — Ти също ли се самообвиняваше?

— Да. Мислех, че лесно бих могъл да убедя баща си да замине за Ню Йорк. Ако го бях направил, майка ми щеше да пътува с друг самолет и нямаше да загине.

Миранда почти физически долови болката му.

— Не можеш да си сигурен за такива неща. Невинаги е разумно да поемаш вината върху себе си.

— Не знам защо, но това чувство ме обсеби и от ден на ден ставаше все по-силно. Най-големият парадокс е, че се ядосвах. По него време си падах малко егоист. Справях се с почти всички предизвикателства на бизнеса и усещах, че ми завиждаха за славата в това отношение. Личният ми живот също вървеше добре. И все пак нещо, за което не бях пряко отговорен, ме преследваше. То ме караше да изпитвам съжаление към един човек, с когото се запознах в самолета и за когото числото тринадесет означаваше провал. Да премина направо на въпроса, Миранда. Започнах да давам все повече и повече средства за благотворителни цели не от загриженост към онеправданите, а защото се опитвах да се отърва от своето възмездие. За съжаление това не помогна. След няколко години една от секретарките ми в Бирмингам претърпя злополука и се престори, че

куца. Реших, че ако лично се заема да помагам на инвалидите, бих могъл да се излекувам от неврозата си. Продължих да ѝ давам заплата, осигурих къща за нея и баща ѝ, без да искам наем и други такива неща. Не очаквах Ив да си помисли, че един ден ще се ожения за нея...

— Не си го направил? — кисело го изгледа Миранда.

— Никога не съм имал подобно намерение — призна си Брет. — Тази работа си беше пълна загуба на време, що се отнася до мен. Интересът ми към Ив не е имал нищо общо с романтиката. Чак когато ѝ се обадох да ѝ кажа, че ще се женя за теб, разбрах какви надежди е хранела. Явно новината така я вбеси, че по най-различни начини се опита да ни създаде проблеми и да ни скара. Няколко седмици покъсно дори посетила баща ти под фалшиво име И отново със зла умисъл. Щом открих, че е била тя, отидох да се срещна с нея и да се разберем. Мисля, че вече няма да ни създава неприятности.

— Това същата Ив ли е, която ти звънеш в Ню Йорк? — любопитства Миранда и когато Брет кимна утвърдително, вметна: — Надявам се, че не си бил много суров с нея?

— Не чак толкова. Вероятно моята вина не е по-малка от нейната. Изпратих човек да разбере каква е съдбата ѝ и той ме уведоми, че сега живеела с един от главните архитекти на града. Друго не знам. Краят е щастлив, но не съм питал за допълнителни подробности.

Миранда също не се канеше да пита и се колебаеше как да зададе следващия си въпрос, който не, се отнасяше до Ив.

— И така, защо се ожени за мен? — реши се най-сетне.

Големите ѝ очи го пронизваха.

— Винаги съм смятала, че ми направи предложение от съжаление и се ожени за мен, за да ми отмъстиш за лъжата, че съм инвалид.

Брет не ѝ отговори веднага.

— Долу-горе така беше. Това, което правех за Ив Мартин, не беше ми помогнало и гузната съвест продължаваше да ме мъчи. Надявах се, че ако се ожения за теб и богатството ми ти помогне да се възстановиш напълно, ще се излекувам. Щом установих, че не си инвалид, решението ми да се ожения не отслабна, а се засили. Колкото и невероятно да звучи, възнамерявах да те накажа, като те накарам да свикнеш с разкошен живот и после се разведе с теб. По ирония на

съдбата, скоро разбрах, че всъщност наказвам себе си. На Люк все още не осъзнавах, че се влюбвам в теб. Бях сигурен, че е само физическо привличане. Не исках да си призная, че може да е нещо повече.

Той протегна ръка и нежно хвана нейната.

— Страдах, защото виждах как се привързвам към теб, и реших напълно да те отхвърля. Когато разбрах, че си бременна, плановете ми да се отърва от теб се провалиха. Впрочем бог ми е свидетел, че никак не бързах с развода. Мислех само за теб и за бебето...

— Но, Брет, защо не се опита поне да ми обясниш?

— Не можех, Миранда. Бях затънал в такава каша, че сам не можех да си го обясня. С часове седях на бюрото си и се чудех какво става с мен. Едва когато те отвлякоха, всичко ми стана ясно.

— Но ти и тогава нищо не ми спомена...

— Казах ти преди малко. Исках, но не се получи.

Миранда тъжно кимна.

— Може би и аз нося вина. Щом се събудих в болницата, наистина повярвах, че съм престанала да те обичам. Влюбих се в теб на Люк и знаех, че физически те привличам, но не ми беше достатъчно, исках повече. Не вярвах, че имам някакъв шанс пред Марша и другите жени, които се въртяха около теб, обаче продължавах да те обичам. Отвлечането и загубата на бебето ме накараха да мисля обратното. За мен беше истинско облекчение, когато прие предложението ми за развод и се върна в Ню Йорк. Никой не беше ми споменавал, че имаш проблеми със здравето, затова не знаех как да реагирам, когато Габи ми позвъни...

Тя изведнъж млъкна, намръщи се и го погледна в очите.

— Защо Габи ми каза тези неща, след като не са верни?

— Вероятно е мислела, че е истина. До известна степен. Миналата седмица най-неочаквано пристигна от Тексас и ме хвана в деликатна ситуация. Срам ме е да си призная, че тъкмо довършвах една бутилка уиски и бях полупиян. Обвини ме, че пия твърде много, и си разменихме няколко обидни думи. После — не си спомням точно как стана — тя отвори дума за майка ни и аз отново я нагрубих, за да млъкне. Състоянието, в което се намирах, и хаосът в брака ми се дължаха вероятно изцяло на чувството ми за вина към мама. Не признах на Габи всичко, но това трябва да е било достатъчно, за да се досети за останалото.

— Имаш предвид, че си й разказал за психическото си състояние след катастрофата на майка ти?

— Не си спомням добре, но явно съм го направил, защото тя затаи дъх и възкликна: „По дяволите, Брет, нямах представа! В противен случай щях да ти доверя истината.“ „Каква истина?“ — промърморих аз. Габи беше смаяна. „Ти не знаеш ли, че нашата скъпа майка, както я наричаш, него ден заминаваше с един безделник, с когото отдавна имаше връзка?“ Не можех да повярвам и я политах дали е сигурна в това. „Разбира се — отвърна ми. — Аз съм само с две години по-малка от теб, Брет. Не ми казвай, че на двадесет и една не съм в състояние да разбера какво става.“ Бях шокиран и поисках да узная защо не е уведомила татко, а е оставила невинния човек да се мисли за виновен.

— Какво ти отговори тя?

— Каза, че нямало смисъл. Той никога не намирал време за нея. Когато пристигнала в Англия, и двамата сме били заети и Габи решила, че майка ни била по-малкото зло. Габи мразеше любовника й, но мама винаги беше близо до нея.

— Не спомена ли, че майка ти помолила баща ти да отиде с нея на почивка?

— Според Габи това било доста голям риск, а мама обичаше да рискува. Оставила на Габи писмо, което да предаде на баща ни, когато той пристигне. Габи все още подозира, че майка ни е предчувствала някакво нещастие, защото в писмото си признава всичко.

— О, горкият ти баща! — промълви трогната Миранда.

— Габи не ми показа писмото. Мама не дойде в съзнание, а любовникът й беше загинал в самолета. Сестра ми бе решила, че няма смисъл да се ровим в миналото.

— Но така щеше да спести много душевни терзания на теб и на баща ти!

Брет кимна мрачно.

— Подозирам, че по този начин е искала да ни отмъсти за това, че не сме й обръщали достатъчно внимание. И сигурно никога няма да науча защо е решила точно сега да ми каже всичко.

— Може би отначало е искала да мине известно време, а после не е намерила подходяща възможност. Между другото, какво е направила с писмото?

— Още го пази. Когато дойде при мен, най-сетне ми го даде да го прочета. Беше само малко пожълтяло, но иначе бе напълно запазено. Когато прочетох признанието на майка ми в прелюбодеяние, изпитах странно усещане за освобождаване от чувството за вина, което не е трябвало да изпитвам.

— Мислиш ли, че Габи ми е позвънила с надеждата да ме накара да дойда и да ни даде шанс за ново начало?

— Може би, трябва да призная, че видът ми наистина беше като на смъртно болен. Страдах ужасно от мисълта, че бих могъл да те загубя завинаги.

Миранда го погледна изпитателно. В този момент никак не ѝ изглеждаше на обречен. И като че ли не беше чак толкова отслабнал, колкото ѝ се бе сторил в кабинета му. Вероятно Габи бе ѝ го внушила по някакъв начин.

— Обстоятелствата често се стичат по необичаен начин. Ако Габи беше дала писмото на баща ти, вместо да го прочете и укрие, той можеше да не ти каже. Така че тя вероятно ти е направила услуга, независимо че доста време и е трябвало, докато се реши.

Брет кимна, макар да не беше съвсем убеден.

— А какво се случи с къщата на майка ти? — продължи с въпросите си Миранда. — Да не си я продал?

— Не, не я продадох, а просто я преотстъпих на сестра си миналата седмица и се преместих през уикенда. Мама я остави на мен. Принадлежала е на нейните родители. Габи се чувстваше засегната, защото си мислеше, че трябва да се падне на нея. Не ѝ признах, че никога не съм я харесвал, а я държах само защото се чувствах виновен за смъртта на майка си.

— Нещо като изкупление ли?

— Наречи го, както искаш. Когато Габи ми показа писмото и се замислих за всичките години, през които съм се тормозел с излишна вина, реших, че трябва колкото се може по-скоро да се отърва от къщата.

— Габи какво ще прави с нея?

— Предполагам, че ще я продаде. Няма да ѝ е необходима сега, когато живее в Тексас. Междувременно трябва да се прегледат доста неща. Джил ти опакова вещите, защото възнамерявах да ти ги изпратя в Англия.

— Ами този апартамент?

Миранда изобщо не си направи труда да се преструва, че съжالياва за къщата.

— Тук ли ще живеем?

— Само докато си намерим друго жилище. Апартаментът е с пълно обслужване. Звънваш — и ти носят чай с препечена филийка или гала — вечеря.

— Не искам твърде голямо жилище.

— Аз също.

— Колко сложен е животът, Брет... В зависимост от гледната точка нещата могат да се тълкуват по най-различни начини. Ако инвалидите не те интересуваха, за да успокоиш гузната си съвест, може би никога нямаше да се видим втори път. В края на краищата, май се оказвам длъжница на майка ти.

— Може би. Струва ми се, че съдбата ни е обрекла един на друг, скъпа, макар че ни събра по доста странен начин. О, Миранда...

Гласът на Брет стана дрезгав. Той прегърна съпругата си и я притегли по-близо до себе си.

— Мислих дълго за теб и за изгубеното ни дете. Преминах през страшен ад. Искях да бъдем заедно в скръбта си, но теб те нямаше...

Брет нежно докосна лицето ѝ и очите на Миранда се напълниха със сълзи.

— То беше съвсем малко, Брет, но не и мъката ми. Беше част от теб, която вече не се надявах да имам...

Брет с усилие преглътна болката си.

— Ще те заведа отново на Люк, преди да тръгнем на истински меден месец, любов моя. Ще помолим Линда да ни свие малко венче и някоя вечер ще го хвърлим в морето, защото нашето дете беше заченато там.

— И може да ни донесе щастието да си имаме и друго... — промълви Миранда.

— Други — поправи я той и влюбено ѝ се усмихна. — Но най-напред искам за малко да бъдеш само моя. Да компенсирам нещастieto и страданията, които ти причиних.

Миранда обви ръце около врата му и въздъхна.

— Животът е пред нас, ще имаме достатъчно време.

— Да, така е — отвърна Брет и се зае да ѝ доказва колко хубаво
ще е бъдещето им.

ЕПИЛОГ

Първо Миранда и Брет се сдобиха с дъщеря, а след две години и със син. Непрекъснато прелитаха, от Щатите до Англия и обратно. От време на време отскачаха до острова или в Тексас да видят Габи, Клем и техните две деца. На Люк Линда продължаваше да глези Миранда наред с децата, сякаш бяха на една и съща възраст.

Миранда отдаваше много сили и време за подобряване живота на инвалидите. Никога не забрави, че е била като тях. Брет вече беше успокоил съвестта си и помагаше на жена си, с каквото може.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.